

Niềm Vui Lớn

Contents

Niềm Vui Lớn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	43
25. Chương 25	44
26. Chương 26	47
27. Chương 27	49
28. Chương 28	51
29. Chương 29	55
30. Chương 30	59
31. Chương 31	60
32. Chương 32	64
33. Chương 33	67
34. Chương 34	71
35. Chương 35	73
36. Chương 36	75
37. Chương 37	77
38. Chương 38	81
39. Chương 39	84
40. Chương 40	86
41. Chương 41	87

42. Chương 42	90
43. Chương 43	92
44. Chương 44	94
45. Chương 45	96
46. Chương 46	99
47. Chương 47	101
48. Chương 48	102
49. Chương 49	103
50. Chương 50	106
51. Chương 51	108
52. Chương 52	110
53. Chương 53	112
54. Chương 54	115
55. Chương 55: Pn1	119
56. Chương 56: Pn2	120

Niềm Vui Lớn

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công “Chú chim bay trước dẫn đường, cơn gió thổi về phía chúng ta”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/niem-vui-lon>

1. Chương 1

Xe bus bon bon chạy về hướng Bắc, chạy nhanh tới nơi có biển ở phía xa.

“Chú chim bay trước dẫn đường, cơn gió thổi về phía chúng ta...” Những tiếng ca từ trong xe thoát ra ngoài, vang vọng bốn phía.

Bên trong xe có ngồi, có đứng, toàn các thanh thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi xuân phơi phới đang chen chúc nhau. Mọi người hưng phấn hát nhạc thiếu nhi, tất nhiên là trước đó họ cũng đã hát mấy lần các ca khúc được yêu thích nhất rồi.

Đây là chuyến lễ hành đầu tiên của các cậu trai lớp mười trường trung học Vĩnh Cường. Mục đích của chuyến đi chính là Tân Hải cách đó hơn mấy ngàn km.

Giờ đang là mùa hạ, ven đường đầy những cây ngô đồng cao lớn, thỉnh thoảng trên tán cây còn vang khe khẽ những tiếng ve sầu.

Đan Giai Nguyệt rời tầm mắt từ cửa xe quay vào, giờ tầm mắt của cậu lại chuyển sang khuôn mặt của cậu trai đang ngủ ở dãy phía trước.

Mọi người đều ca hát, vui đùa ầm ĩ, nhưng Đan Giai Nguyệt lại đang nhìn Mục Thiên Nam.

Mục Thiên Nam ngả đầu lên kính xe, trông có vẻ như đang ngủ rất say thì phải. Cậu trai ấy tuấn mỹ, nhưng lại rất trầm lặng. Nhất là khi ánh mặt trời chiếu xuống, ngoài những đám đông đang ồn ào quanh mình ra, cậu ấy chính là một bức họa.

Có lẽ mỗi người đều sẽ hâm mộ một người khác phải không nào? Hoặc là nói, muốn giống như một người nào đó.

Đan Giai Nguyệt cảm thấy Mục Thiên Nam chính là người mà cậu muốn giống như thế. Nhưng Mục Thiên Nam là người lạnh lùng, không thích ồn ào, cho nên, tới tận bây giờ, Đan Giai Nguyệt vẫn chưa nói chuyện với Mục Thiên Nam lần nào.

Dục vọng muốn kết bạn với cậu ta trở nên thật mạnh mẽ, vì thế, Đan Giai Nguyệt quyết định: Trong chuyến đi lữ hành này nhất định phải kết bạn được với cậu ta.

Vừa lúc đó, Mục Thiên Nam mở mắt ra. Đôi người cực kỳ sắc bén, hơn nữa trong đôi mắt ấy cũng chẳng có chút buồn ngủ mông lung nào, cậu ta quay đầu lại, lập tức trông thấy đôi mắt kinh ngạc, tránh né của Đan Giai Nguyệt.

Giật mình một cái, nhưng Đan Giai Nguyệt chỉ chớp chớp mắt để người nọ quan sát mình, chứ không hề lên tiếng.

Mục Thiên Nam chỉ chớp mắt một chút, nào ngờ lại cảm giác có người đang nhìn chăm chăm vào mình, thế nên cậu quay đầu lại tìm kiếm tầm mắt ấy.

Là người này. Mục Thiên Nam nghĩ, nhưng trong ấn tượng của cậu, người này cũng chỉ là ‘một kẻ dở hơi nhất trong ban, nói rất nhiều’ mà thôi, đến nỗi, cậu cũng chẳng nhớ tên của cậu ta là gì.

Nam sinh ở trước mặt cậu đeo kính, khuôn mặt tròn tròn, mắt tròn to nhìn cậu.

Trong quang cảnh ồn ào, hai người lại lẳng lặng nhìn nhau như thế. Tình huống đúng là có chút khôi hài.

Ồn ào! Trong lòng Mục Thiên Nam bỗng nảy ra một kết luận như vậy, cậu cong khóe môi lên, nghiêng đầu, tiếp tục dựa vào kính xe.

Cậu ta đang cười? Cười chế nhạo? Cười vui vẻ?... Cười mình sao? Tại sao vậy? Vừa phán đoán, Đan Giai Nguyệt vừa dần xuống tiếng tim đập lộp bộp trong lòng.

Đây là lần đầu tiên hai người họ đối diện với nhau.

Đan Giai Nguyệt đưa tay vỗ vỗ mặt, nở một nụ cười thật tươi. Đột nhiên, cậu đứng phắt dậy, hét to: “Các đồng chí, chúng ta cùng hát bài ‘Chú dê con cùng nhảy múa với chú gấu con’ đi...”

Xe bus vẫn chạy bon bon về hướng Bắc, tâm trạng hiện tại của họ cũng tốt như thời tiết bên ngoài kính xe.

2. Chương 2

.

Dưới sự chỉ dẫn của giáo viên phụ trách, cả đám nam sinh đã thành công dựng trại đóng quân tại một khách sạn nhỏ ở Tân Hải.

Giáo viên phụ trách giống như bà mẹ nói nhiều đọc tới đọc lui ba quy tắc tám điều cần chú ý năm lần, mới chịu thả bọn trẻ ra khỏi ***g.

“A! Giải phóng rồi!...” Mọi người vừa nhảy nhót vừa cười đùa chạy ra khỏi khách sạn, đi thẳng một hơi về phía trời xanh mây trắng như mơ ước.

Mục Thiên Nam nhìn theo bóng lưng mấy cậu bạn học, nhíu mày. Cậu không giống họ, nhà cậu có ba hải đảo, cậu không biết đi ngắm biển sẽ vui quái gì! Cậu đang suy ngẫm xem phải làm gì cho qua hết nửa ngày này, chắc cũng chẳng thú vị cho mấy.

Đan Giai Nguyệt và lão đại, tiểu tam, tiểu tứ cùng phòng đi một lượt. Vừa bước ra cửa khách sạn, đã trông thấy Mục Thiên Nam đứng một mình ở đằng kia.

Tới chào hỏi đi! Đan Giai Nguyệt tự nhủ với bản thân như vậy. Cậu nói với ba cậu bạn chờ mình một chút, sau đó đi từ từ tới cạnh người cá biệt nhất trong đám dưới con mắt kinh ngạc của bạn bè.

“Hi!” Đan Giai Nguyệt sải bước tới trước mặt Mục Thiên Nam.

Áo T-shirt ngắn màu vàng, quần sooc màu lam, mang đôi dép đỏ rực, tạo thành ba màu đỏ, vàng, lam phối hợp với khuôn mặt tròn tròn, khiến nam sinh ấy nhìn vô cùng chói mắt.

Nhưng Mục Thiên Nam lại nhíu mi: “Cậu là ai?” Sao lúc trên xe cứ nhìn cậu, giờ lại còn chào hỏi?

Được rồi, ‘Cậu là ai’ cũng là một câu bắt đầu cuộc nói chuyện cả thôi.

Đan Giai Nguyệt cười, lộ chiếc răng trắng ngần ra: “Tớ, Đan Giai Nguyệt!”

“Ừ!” Mục Thiên Nam gật đầu, đáp lại bằng một từ đơn âm để chấm dứt cuộc trò chuyện chẳng mấy thú vị này.

“Ồ, bọn tớ muốn ra bờ biển, cậu có muốn đi chung không?” Đan Giai Nguyệt rất tự nhiên kéo dài đoạn đối thoại, thậm chí cậu còn cảm thấy có chút mong chờ.

‘Ting ting ting...’ Vào lúc này, một đoạn piano vang lên chặn dứt cuộc nói chuyện của hai người. Mục Thiên Nam lấy điện thoại trong túi quần ra, ấn phím nghe, không nói tiếng nào đã xoay người bỏ đi.

“Tiểu nhị, còn đứng đó làm gì?” Lão đại còn chưa bước tới đã lên tiếng. Nói xong, cả ba người họ cũng đều đến bên cậu.

Tiểu tứ nhìn theo bóng lưng người vừa đi xa, nhún vai: “Không phải chứ! Giai Nguyệt, cậu định trèo cao, làm quen với quý công tử lạnh lùng đó à?”

“Nói gì thế? Đi thôi!” Lão đại không thích tiểu tứ hạ thấp tiểu nhị như vậy.

Chỉ có tiểu tam là vỗ vỗ vai Đan Giai Nguyệt, tỏ vẻ an ủi.

Vì thế, Đan Giai Nguyệt la to: “Mấy cậu nói bậy bạ gì đấy? Còn muốn ra bãi biển không nào?”

Một người kỳ quái, một người lạnh lùng.

Muốn quen với cậu ta, muốn trở thành bạn bè.

Nhưng cũng không cần phải hạ thấp bản thân.

Đan Giai Nguyệt đã nghĩ như thế.

3. Chương 3

.

Hiện giờ đang là mùa có tỷ lệ bão phát sinh cao nhất, nhưng cơn bão Lana ấy lại tới quá đột ngột, đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch du lịch tốt đẹp của các cậu trai lớp mười trường trung học Vĩnh Cường.

Lúc thầy hướng dẫn tới kiểm tra phòng thì thấy cả đám đang ủ rũ, có người lên mạng, có người đang đọc mail trên điện thoại. Vì ‘Lana’, cho nên cả đoàn đều bị bắt trở về phòng chờ, không được phép ra ngoài.

“Trương Chính Hàng... Trương Chính Hàng?” Thầy hướng dẫn để danh sách xuống, quét qua Đan Giai Nguyệt và mấy bạn học khác đang có mặt trong phòng.

Không thấy Trương Chính Hàng đâu.

Đêm nay ‘Lana’ đổ bộ vào, khiến thầy hướng dẫn lo lắng vô cùng. Trong tình hình khẩn cấp trước mắt, thầy hướng dẫn phải nhờ nhân viên bảo vệ của khách sạn giúp đỡ, đồng thời cũng hỏi tới hỏi lui xem trong các học sinh, ai là người đã nhìn thấy Trương Chính Hàng trong khoảng thời gian gần đây nhất. Rất nhiều bạn học cũng chủ động xin gia nhập vào đội ngũ tìm kiếm với thầy, nhưng ông điều cự tuyệt và nhắc lại thêm một lần là không ai được phép ra ngoài một mình nữa.

Giờ cứ đi tìm trước, nếu đến sáng mai vẫn chưa gặp thì phải báo cảnh sát ngay. Thầy hướng dẫn nghĩ như thế, rồi xoay người đi ngay ra cửa.

“Thầy hướng dẫn, ờ, hồi chiều, em có nhìn thấy Trương Chính Hàng...” Đan Giai Nguyệt gọi ông lại.

Giữa vùng trời và biển tối đen, từng cơn sóng vỗ mạnh vào bờ cát như lũ yêu quái đang lăm le vào bờ. Bốn năm bảo vệ, thầy hướng dẫn và Đan Giai Nguyệt tổng cộng sáu bảy người men theo ánh đèn pin mỏng manh bắt đầu tìm kiếm bên bãi biển đã bắt đầu trút xuống những hạt mưa nho nhỏ.

“Trương Chính Hàng—”

“Trương Chính Hàng—”

Một bảo vệ đang dùng loa phóng thanh la to lên, những người không có loa đương nhiên là phải tự kêu bằng âm thanh trong yết hầu.

“Cậu nhìn thấy cậu ấy ở đây phải không?” Thầy hướng dẫn hỏi lại.

“Dạ! Cậu ấy nói cậu ấy muốn tới phòng hải cảnh...” Đan Giai Nguyệt cố khống chế giọng nói đang run lên vì rét lạnh.

Gió nổi, mưa to, mưa gió mỗi lúc một lớn hơn.

“Cứ như vậy không được đâu! Thầy Đinh à, chúng ta phải chia nhau ra tìm thôi!” Bảo vệ trưởng đề nghị với thầy hướng dẫn.

Ngẫm một chút, thầy hướng dẫn đồng ý. Đồng thời, cũng giao Đan Giai Nguyệt cho bảo vệ trưởng, sau đó chia ra làm ba đội, đi tìm theo ba hướng.

Đan Giai Nguyệt và bác bảo vệ trưởng đi tới phòng hải cảnh xa nhất bên bờ biển để tìm kiếm.

Mới giây trước bác ấy còn bảo ‘Đi theo sát chú, đừng để lạc’, vậy mà khi cậu buộc dây giày xong ngẩng đầu lên nhìn, bác ta đã biến mất tăm.

Cả người Đan Giai Nguyệt bị mưa tạt ướt đẫm, gió ở mặt biển lại thổi từng trận tới, lạnh run.

Chết rồi! Đèn hết pin!

“Bác bảo vệ! Bác bảo vệ —” Tiếng gọi cũng bị gió mưa che lấp mất.

Đi tới phía trước mấy bước, có một bóng cây xuất hiện ngay trong tầm mắt Đan Giai Nguyệt, dưới bóng cây ấy là bóng đen hình một ngôi nhà.

Là... Phòng hải cảnh? Là phòng hải cảnh! Đan Giai Nguyệt reo hò trong lòng, nhưng do đêm tối, cậu cũng chẳng dám chạy nhanh, cứ sờ soạn đi dần dần lên bậc thang, mò tới bên cánh cửa gỗ.

Cửa đã khóa... Tâm tình cậu lại trôi tuột xuống, xem ra Trương Chính Hàng không có ở đây rồi.

Kể đó cậu mới bắt đầu lo lắng, không biết mình phải làm thế nào đây.

Cây cối quay cuồng trong gió, mưa theo gió thổi tới bên mái hiên, rơi xuống người Đan Giai Nguyệt.

Đan Giai Nguyệt cảm thấy mệt mỏi, ngồi phịch xuống. Cậu lấy điện thoại ra, ngẫm chắc là không có sóng, nhưng sau cùng lại chẳng muốn bỏ qua.

Màn hình di động tỏa ra một cột sóng mỏng manh, thế là cậu cứ gọi thử một cú. Đan Giai Nguyệt theo bản năng ấn xuống dãy số đó.

‘Tút—’ Tiếng đổ chuông. Ngay khi cậu định bỏ cuộc thì ở đầu bên kia ‘Alo’ một tiếng, giọng của người nọ đã truyền tới.

“Alo! Mục Thiên Nam, tớ là Đan Giai Nguyệt, tớ bị lạc đường, cậu báo cho...” Sau đó di động lại truyền tới tiếng tút tút, cột sóng trên điện thoại đã biến mất.

‘Bụp’. Đan Giai Nguyệt khép di động lại. Ngu thật mà, muốn gọi cũng phải gọi cho thầy hướng dẫn chứ, gọi cho Mục Thiên Nam làm gì? Mình không quen biết với cậu ta, mà cho dù có quen đi nữa, sao cậu ấy có thể nửa đêm nửa hôm mạo hiểm tới đây như thế chứ?

Tính sao đây? Cậu không biết đường, trời lại tối, mưa gió còn to như vậy. Xem ra, cậu chỉ có thể đợi tới hừng đông, sau đó mới tiếp tục nghĩ cách, giờ đành phải ở lại đây một đêm thôi.

Lạnh quá... lạnh quá... Giờ Trương Chính Hàng đang ở đâu? Chắc cậu ấy cũng lạnh lắm... Thật muốn ngủ, nhưng lạnh quá ngủ không được...

Đan Giai Nguyệt ôm đầu gối, tinh thần bắt đầu hốt hoảng.

Cũng không biết qua bao lâu, ý thức của Đan Giai Nguyệt bị ai đó lay tỉnh.

“Tỉnh lại đi... Đan Giai nguyệt! Đan Giai Nguyệt!” Có ai đó đang gọi cậu. Nghe tiếng giống như... Á? Mục Thiên Nam?

Lần này thì cậu tỉnh táo lại thật rồi.

“Sao cậu tìm tới đây được?” Đan Giai Nguyệt đứng phắt dậy, hỏi ngay. Trong giọng nói của cậu chứa đầy sự vui mừng, giống như tìm được sự sống từ trong cái chết.

Mục Thiên Nam cũng không định nói cho Đan Giai Nguyệt biết di động của mình có công năng tìm người thân kỳ cỡ nào. Cậu ta chỉ xoay người đi tới cánh cửa phòng hải cảnh.

Đứng tới ổ khóa, cậu kéo xuống, xoay qua nói với Đan Giai Nguyệt: “Đưa di động của cậu cho tôi!”

“Hử? À, à, đây nè, cậu lấy đi!” Cậu còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ sự hưng phấn khi nãy, đã ngậy ra dáng di động mình lên.

Mục Thiên Nam cầm lấy điện thoại, động tác kế tiếp chính là cầm nó nện vào ổ khóa. Trong lúc chủ nhân của chiếc điện thoại ấy trợn mắt há mồm ra nhìn thì khoảng một phút sau ổ khóa đã bung ra và người nào đấy đã vô cùng ung dung ném cái khóa và chiếc di động hư xuống đất, mở cửa.

“Di động của tớ...” Đan Giai Nguyệt muốn quay lại nhìn thi thể chiếc di động của mình, nào ngờ lại bị kéo mạnh vào trong. Đây là bàn tay của Mục Thiên Nam, ấm áp và dày rộng.

Đó là một căn phòng trống, bên trong không có gì cả. Nhưng ít nhất nó cũng có thể giúp hai người đang ướt đầm tránh được mưa gió.

Cảm thấy an tâm xong, giờ cậu bắt đầu xấu hổ. Bỗng nhiên, người luôn thích nói nhiều như Đan Giai Nguyệt lại chẳng biết nên nói cái gì.

“Ồ... Sao cậu tìm tới đây được vậy?” Ban nãy đã hỏi rồi, nhưng vẫn chưa có được lời đáp.

“...Di động của tôi có chức năng đó!” Trong bóng đêm, thanh âm lạnh lùng của Mục Thiên Nam truyền tới.

“Ồ!” Tuy không hiểu lắm, nhưng cậu cũng không muốn tiếp tục mấy vấn đề phức tạp này. Đan Giai Nguyệt hắng giọng một chút, nói: “Cảm ơn cậu đã tới tìm tớ!”

“Ừ!” Vẫn một từ đơn giản như trước, tỏ vẻ đã hiểu rồi.

“À, đừng đứng như thế, chúng ta tìm chỗ ngồi thôi!” Đan Giai Nguyệt bắt đầu hồi phục lại vẻ nhiệt tình xưa nay của mình.

Trong bóng đêm, hai người ngồi dựa vào tường, cách nhau khoảng nửa thước.

“Mình cứ ngồi đây chờ tới hừng đông đi! À, phải rồi, lúc cậu tới đây, cậu có nói với các bạn học một tiếng không?” Đừng để vì một người đi không lên tiếng, hại mọi người phải đi tìm mất tích hết người này tới người khác thế này.

“...Có nói!” Đừng nghĩ tôi là tên ngốc giống cậu, đến đường cũng đi lạc thế chứ.

“Ồ, vậy thì tốt rồi!”

Hai người lại bắt đầu im lặng.

“Ồ, Mục Thiên Nam...”

“Chuyện gì?”

“Cậu không ngủ hả?”

“.....” Một vấn đề thật ngu ngốc và Mục Thiên Nam từ chối trả lời.

Tuy Mục Thiên Nam là một người có bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại là một người tốt, chịu giúp người gặp nạn, cho nên, Đan Giai Nguyệt cũng không buồn vì chuyện cậu ta đột nhiên lạnh lùng như thế.

“Hai người chúng ta nói chuyện đi, dù sao thì tớ cũng không ngủ được!” Nói chuyện thôi, nói chuyện thôi. Nói chuyện có thể gia tăng hiểu biết lẫn nhau, mà hiểu biết thì có thể trở thành bạn bè nha. Đan Giai Nguyệt bỗng cảm thấy rất vui.

“Cậu thật là ồn!” Mục Thiên Nam mở mắt ra, nói thẳng.

“Không thể nói chuyện sao?” Trong bóng đêm, câu nói ấy có chút đáng thương. Đan Giai Nguyệt chính là một cậu bé hay nói hay cười cũng rất hay làm nũng à nha!

“...Tớ nghe!” Mục Thiên Nam tựa đầu lên miếng ván gỗ, hai mắt nhắm nghiền. Trong mười lăm năm qua, lần đầu tiên cậu thấy một người hoạt bát như thế. Đó là một người đặc biệt, nhưng cậu cũng chẳng ghét.

Cậu bé hay nói nhiều bắt đầu câu chuyện, miệng mấp máy liên tục. Ban đầu là tả lót rồi đến dép lê, từ chuyện con chó nhỏ trong nhà cho tới cây bông gòn ở trường học, nói từ người nhà cho tới bạn bè, rồi tới cả thầy cô.

Mục Thiên Nam không đáp lại, cậu chỉ lẳng lặng lắng nghe. Tính ra thì nghe xong, cậu cũng thấy có chút thú vị. Cho đến khi, giọng nói của ai đó ngày một yếu dần và trên bờ vai cậu xuất hiện một vật lạ – đầu của Đan Giai Nguyệt.

Ngủ rồi. Tóc và quần áo ướt đầm.

Mục Thiên Nam định đẩy cậu ta ra, nhưng sau cùng cậu lại không làm thế. Có lẽ, đó là sự dịu dàng hiếm có nhất đời này của cậu.

Mục Thiên Nam vẫn không nhúc nhích, khép hai mắt, thức cho tới bình minh.

4. Chương 4

.

Lúc Đan Giai Nguyệt mở mắt ra, không cảm giác được sự gay gắt của ánh mắt trời, cho nên, hiện giờ vẫn còn rất sớm.

Một giấc chiêm bao thật dài, mơ lại cảnh mười năm về trước.

Vậy mà, hốc mắt anh lại đỏ hoe.

Mơ thấy người ấy, thậm chí còn nhớ rõ ràng những hành động và những gì người ấy nói. Nhưng cái kết cho vụ mất tích ấy, anh lại chẳng nhớ rõ lắm.

Có đôi lúc, trí nhớ con người rất buồn cười.

Nếu như đã tỉnh dậy, sẽ không thể nào ngủ được nữa. Vì thế, anh chọn cách xuống giường.

Má Trương làm xong bữa sáng rồi trở về, đương nhiên bà cũng có gia đình riêng cần chăm sóc. Đan Giai Nguyệt dậy sớm, đồ ăn vẫn còn rất nóng.

Giấc mộng ấy đã khiến anh lười ăn uống, ngồi trên bàn ăn mà ánh mắt anh cứ lơ đãng trông lên cái khung hình đặt trên tường.

Đó là di ảnh của cha mẹ anh. Trong bức hình đen trắng, đôi nam nữ trung niên vẫn nở nụ cười ấm áp, giống như năm đó.

Bi thương đúng là sắp thoát ra khỏi ***g giam.

Mười năm, có thể xảy ra rất nhiều chuyện. Có nhiều cay đắng lại chẳng biết thổ lộ với ai.

Nhưng Đan Giai Nguyệt đã quyết định phải sống thật tốt, bi thương cũng được mà cô đơn cũng chẳng sao. Chỉ cần cần rằng một cái, nén hết tất cả vào đáy lòng, chờ thời gian chậm rãi mang đi. Anh muốn sống thật tốt.

Đây là mùa thu năm 2010, Đan Giai Nguyệt hai mươi sáu tuổi, đã là một người trưởng thành.

Vào năm 2007, cha mẹ anh đã bị tai nạn xe trong một chuyến du lịch, cả hai đều mất cả, chỉ trong một đêm anh mất đi hai thân nhân đồng thời cũng nhận được số tiền bảo hiểm sự cố bất ngờ là hai triệu. Tài sản của cha mẹ anh bị thân thích lấy đi hết, nhưng anh cũng chẳng nói gì, anh bảo vệ được căn nhà này, quyền hết hai triệu ấy cho các cơ quan từ thiện, sau đó bắt đầu đi tìm một công việc cho mình.

Sẽ không còn ai gọi anh là cậu bé thích nói nhiều nữa, giờ anh đã đi vào thế giới của những kẻ trưởng thành.

Dùng cơm nước xong, Đan Giai Nguyệt cầm lấy cặp tài liệu, đi một hơi tới trung tâm khoa học công nghệ Long Tường – nơi anh làm việc.

Quẹt thẻ, đang chuẩn bị đi vào phòng làm việc, anh đụng phải một cô gái mặc đồng phục công sở đang đi tới, đó là chị Trương, một cô gái rất hòa đồng.

Cô đặt hai tay lên vai Đan Giai Nguyệt bảo: “Buổi sáng tốt lành!”

“Buổi sáng tốt lành!” Đan Giai Nguyệt lui về sau một chút, thói quen của anh là thế, đợi đứng vững xong, anh mới cười đáp lại.

Người có khuôn mặt tròn tròn lúc cười lộ lên quả là đáng yêu thật nha! Trương Ny phát hiện: “Cùng à, sau này phải cười nhiều một chút, coi đẹp trai lắm đó!”

“...Được!” Đan Giai Nguyệt nhếch môi cười: “Một lần một trăm!”

“Hứ, đồ hám tiền!”

Chào hỏi mấy câu với đồng nghiệp xong, anh đi tới bàn làm việc của mình.

Vừa mở máy tính lên, đến cả túi hồ sơ cũng chưa kịp lấy ra, đã có điện thoại gọi tới.

“Alo, Đan Giai Nguyệt phải không?”

“Vâng! Xin cứ nói!”

“Tôi là Mary của phòng nhân sự! Mời anh tới phòng quản lý bộ phận nhân sự một chút, quản lý Trương có chuyện muốn tìm anh!”

“...Được!” Quản lý bộ phận nhân sự muốn tìm mình? Đúng là kỳ lạ thật.

Lúc Đan Giai Nguyệt bước vào văn phòng quản lý bộ phận nhân sự đã thấy quản lý Trương đang ngồi trên bàn làm việc xem xét tài liệu gì đó.

“Tới đây đi!” Nam nhân trung niên nói xong, vươn tay ra một chút: “Ngồi đi!”

“Cám ơn!” Do dự một chốc, Đan Giai Nguyệt vẫn ngồi xuống đối diện với ông.

“Tôi đang xem hồ sơ của cậu!” Quản lý Trương chỉ ngón tay lên sấp hồ sơ trên bàn: “Vào Long Tường hai năm, cố gắng làm việc, tỉ mỉ cẩn thận, không có xảy ra sơ suất gì, ngay cả đồng nghiệp cũng đánh giá là ưu tú!” Đan Giai Nguyệt run lên, quản lý Trương lại nói tiếp.

“Tôi muốn đổi cậu sang bộ phận khác, tức là sẽ thăng chức cho cậu đấy!”

“Đổi sang bộ phận khác?”

“Đúng vậy! Lesar đã đồng ý, cho nên đã muốn tôi tới hỏi ý cậu một chút!” Lesar là sếp trực tiếp của Đan Giai Nguyệt.

“Chức gì?”

“Đây là cơ mật của công ty, nhưng cậu nhất định phải tham gia, cho nên cấp trên yêu cầu cậu phải giữ bí mật!” Quản lý Trương lấy một sấp văn kiện thật dày trong ngăn kéo ra, đưa sang phía anh.

Nghi vấn trong lòng Đan Giai Nguyệt ngày một nhiều. Nhưng anh cũng chỉ có thể chấp nhận thôi.

“Được rồi, mười hai giờ ngày mai cậu cho tôi biết đáp án. Nhớ kỹ, phải giữ bí mật đấy!”

5. Chương 5

.

Cậu bạn Trương Chính Hàng bị mắc kẹt ở nơi gần phòng hải cảnh đã được thầy hướng dẫn tìm thấy.

Chưa được thấy mỹ nữ trong truyền thuyết, chưa được học lướt sóng theo kế hoạch, thậm chí là còn chưa được lặn một lần, cả lớp tổng cộng bốn mươi bảy cậu trai đã bị đóng gói tổng trở về trường.

Tới làm sao thì về thế ấy.

Trên xe bus không ai nói cười, cho dù có người nói chuyện thì cũng chỉ là những âm thanh ai oán. Mặc dù thầy hướng dẫn đã phải an ủi mấy lần, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Đến nỗi Đan Giai Nguyệt và Mục Thiên Nam, hai người được khen ngợi, đồng thời cũng bị phê bình: một người mất tích, một người bỏ ra ngoài tìm.

Tóm lại, chuyến du lịch đầy kinh hoàng nhưng không có gì nguy hiểm ở Tân Hải đã kết thúc trong bầu không khí thất vọng.

Đan Giai Nguyệt chen tới bên cạnh Mục Thiên Nam, cho dù có thế nào cậu cũng phải nói một tiếng cảm ơn. Trong lòng cậu, đây là hoạn nạn thấy chân tình trong truyền thuyết đó nha!

Không phải Mục Thiên Nam lạnh lùng không muốn tiếp xúc với bên ngoài, nhưng cái người tên Đan Giai Nguyệt này cứ lải nhải mãi đúng là đã vượt qua khỏi cực hạn nhẫn nại của cậu khiến cậu phải quát lên: “Câm miệng!”

Trương Chính Hàng được tìm thấy vào đêm qua, còn Mục Thiên Nam lại phải thức suốt đêm ở cạnh Đan Giai Nguyệt, đúng là mệt chết đi được. Cho nên, sau khi cắt ngang lời của Đan Giai Nguyệt, cậu tiếp tục ngả đầu lên kính xe, nhắm hai mắt lại.

Vậy à? Lấy sự nhiệt tình dán vào cái móng lạnh lùng của người ta, dù sao thì cậu cũng đã chuẩn bị tốt công đoạn bị tổn thương rồi.

Đan Giai Nguyệt ngậm miệng lại, cho ra kết luận: Không phải người cùng chí hướng, không thể nói chuyện. Coi như hết.

Trở về trường học...

‘Bộp’ – một tiếng động vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Đan Giai Nguyệt. Anh giật mình, lấy lại tinh thần, phát hiện chồng văn kiện đã rơi xuống đất hết một nửa.

Xoay người nhặt lên.

Long Tường sắp đổi tổng tài và Đan Giai Nguyệt lại được thăng lên chức thư ký.

Long Tường là sản nghiệp của gia tộc Mục thị – một gia tộc kẻch xù.

Nhưng, ông trời à, sao Mục Thiên Nam lại tới đây? Mục Thiên Nam là tổng tài mới và anh, Đan Giai Nguyệt sẽ trở thành thư ký của anh ấy?

Đây đúng thật là một tình tiết vớ vẩn hết chỗ nói!

(Vớ vẩn thật sao?)

— Chẳng lẽ ở nơi sâu nhất trong nội tâm của cậu không vui chút nào sao?

(Cậu thừa nhận đi, cậu rất muốn gặp cậu ấy)

— Sau mười năm, cậu vẫn rất muốn gặp lại cậu ấy.

Khốn nạn thật! Đan Giai Nguyệt vò nát mảnh giấy trong tay. Người không tham dự vào cuộc đời anh, không thể cười nhạo một gã hai mươi sáu tuổi si tình như anh được.

Nhưng, đúng vậy, cứ cười đi. Anh quả thật đã yêu một người cùng giới tính với mình, tên người ấy là Mục Thiên Nam.

Hơn nữa đó còn là một tình yêu đơn phương, vô vọng.

Mười năm không gặp lại, tâm của anh đã bình tĩnh như mặt hồ, không gợn sóng. Nhưng những thay đổi ấy lại như một miếng đá nặng hàng triệu tấn giáng từ trên trời xuống, đâm thẳng vào tim anh. Điều đáng sợ nhất có lẽ không chỉ là rung động, đau đớn, mà nó còn xen lẫn cả sự ngọt ngào, vui sướng?

Điều khiến đầu óc anh rối bời không chỉ là hình ảnh trong tương lai của bọn họ. Bởi vì, nó còn bao gồm cả hồi ức nghiêng trời lệch đất ấy.

Nhắm mắt lại, hít thật sâu... Đan Giai Nguyệt! Cậu phải bình tĩnh lại cho tôi! Cậu là đàn ông! Cậu đã hai mươi sáu tuổi! Cậu đừng kinh hoàng, bối rối như thế chứ!

Anh lại bắt đầu tự trấn an tâm lý của mình.

Đúng vậy, anh đã lớn, anh đã đủ sức để tự giải quyết vấn đề của mình rồi.

Mục Thiên Nam đến Long Tường, chứng tỏ cậu ấy đã được gia tộc thừa nhận, điểm này quả thật là khiến Đan Giai Nguyệt vui mừng. Quyết định chuyển chức vụ công tác của anh là do công ty sắp xếp, hay do Mục Thiên Nam...

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là anh có chấp nhận chức vụ mới, chuyển tới cạnh Mục Thiên Nam hay không? Khi tình cảm đối đầu với lý trí, điều tiếp theo chính là bế tắc.

Đây quả là trò đùa mà ân trên đã sắp xếp, Đan Giai Nguyệt, cậu có khả năng tham gia trò chơi này hay không?

6. Chương 6

(Chỉ xem là bạn bè, tôi sẽ ở cạnh cậu ấy, nhìn cậu ấy là tốt rồi!)

— Chỉ xem là bạn bè? Sẽ không vọng tưởng thêm nữa? Cậu đúng là không thành thật, ngay cả câu này cũng dám thốt ra.

(Tôi muốn nhìn thấy cậu ấy!)

— Cậu không thể! Tình cảm sẽ quấy nhiễu suy nghĩ của cậu, ảnh hưởng tới công việc của cậu. Nghiêm trọng hơn nữa, anh ấy sẽ biết suy nghĩ của cậu và một trăm phần trăm là sẽ đá cậu ra khỏi công ty, sau đó cả đời không qua lại với nhau.

(Tôi sẽ không nói, tuyệt đối sẽ không phân tâm!)

— Cậu lại đang tự lừa mình dối người rồi.

Đan Giai Nguyệt suy tính ngắn dài ở trước bàn làm việc cả buổi sáng, nhưng vẫn không có kết quả.

‘Reng reng reng...’ Điện thoại trên bàn vang lên.

“Alo, tôi là Đan Giai Nguyệt!”

“Tôi là Trương Các, cậu đến phòng làm việc của tôi một chút đi!” Quản lý bộ phận nhân sự tự gọi điện thoại tới? Còn chưa tới mười giờ nha!

Ngay khi Đan Giai Nguyệt còn chưa biết mình sẽ đưa ra đáp án gì, anh đã đi tới trước cửa phòng quản lý.

“Mời vào!”

Đan Giai Nguyệt bước vào thì thấy quản lý Trương đang đứng đó.

Anh còn chưa kịp lên tiếng, quản lý Trương đã nói ngay, “Chuyện hôm qua... Xin lỗi cậu!”

“?”

“Tổng tài tương lai sẽ dẫn theo thư ký riêng của mình, cho nên...” Quản lý Trương xấu hổ. Tuy ông ấy còn chưa nói hết câu, nhưng ý tứ cũng đã rõ ràng.

“Cậu trai trẻ, đừng nản lòng! Cậu làm việc rất tốt, ban lãnh đạo đều thấy rõ ràng, sau này sẽ còn rất nhiều cơ hội cho cậu! Cậu nói gì đi?” Quản lý Trương nhìn lại, phát hiện cậu thanh niên mặc tây trang ấy đang sững sờ, có lẽ là do mất cơ hội thăng chức, cho nên mới thất vọng thế đi. Thế là ông ta lại hỏi: “Có gì cậu cứ nói đi?”

“Hả? À, vâng!”

Vốn chưa đưa ra quyết định, sao lại có giảm giác không vui như thế?

Không vui?

Vui sao?

Vui!

Cố gắng làm việc, mỗi ngày đều hướng về phía trước.

Thế là Đan Giai Nguyệt lại càng cố gắng làm việc hơn trước, thật ra thì anh cũng chẳng muốn có cơ hội thăng chức. Mà là, bạn cũng biết đó, khi đối mặt với áp lực hoặc bị thương, có người thích uống rượu, nhưng cũng có người sẽ liều mạng làm việc. Đan Giai Nguyệt được giáo dục rất tốt, đương nhiên sẽ là loại người thứ hai.

Không có cha mẹ, không có người thân, không có bạn tình. Đan Giai Nguyệt chỉ có công việc.

Đến mùng một tháng mười, Đan Giai Nguyệt được nghỉ lễ mấy ngày. Mấy ngày đầu, anh tìm mấy bạn học cũ tâm sự một chút, có thể là gặp mặt, hoặc cũng có thể là gọi điện thoại. Hai ngày còn lại, anh quyết định tự tìm gì đó vui vui để giải trí.

Có thứ gì anh có thể giải trí đây?

Quán bar?

Ngượng thật, nói cho đúng hơn thì có lẽ anh phải tới Gay bar chứ! Anh chưa từng đến đó lần nào! Nhảy múa cuồng nhiệt? Ấm áp tao nhã? Không biết như thế nào, cho nên, anh quyết định đi xem.

Nhưng nếu bước vào đó, chẳng khác nào thừa nhận mình là đồng tính luyến ái. Anh vốn là như thế, nhưng đáng buồn là anh chưa bao giờ yêu đương với người cùng giới tính bao giờ.

Không có người khiến tim mình đập nhanh, nhưng kết giao, tâm sự với một số người đồng đạo thì cũng không đến nỗi.

7. Chương 7

Nam sinh mười lăm, mười sáu tuổi luôn có khát vọng tỏa sáng, hoặc là khát vọng có một tình yêu say đắm với một người tình khác giới.

Người có thể vào Vĩnh Cường học, gia thế tất nhiên cũng không tệ. Vĩnh Cường luôn không thiếu những người có gia thế tốt, diện mạo tuấn mỹ, nhưng điều nó thiếu chính là các bạn nữ để các thiên chi kiêu tử ấy nói chuyện yêu đương. Đây là một trường nam.

Tất nhiên là trừ Mục Thiên Nam ra.

Tuấn nam lãnh khốc, lạnh lùng luôn thịnh hành trong thời đại này. Vì vậy, không biết có bao nhiêu nữ sinh vây trước cổng trường chỉ để nhìn Mục Thiên Nam một cái và cũng không biết có bao nhiêu thư tình xuất hiện ở phòng thường trực chờ Mục Thiên Nam tới nhận về.

Đừng tưởng rằng trong trường nam sẽ không có các ông tám bà tám, họ tám từ phòng ngủ tới WC nhà Mục Thiên Nam, ai muốn nghe cũng có thể nghe đủ cả. Tất nhiên, trong ấy cũng bao gồm cả hâm mộ và ghen ghét.

Điều Đan Giai Nguyệt thấy lạ là sao cậu vẫn để ý tới Mục Thiên Nam như vậy? Cậu ta rõ ràng không muốn trông thấy mình nha!

Tiện thật.

Cũng may, nhân duyên của Đan Giai Nguyệt rất tốt, cho nên đại đa số mọi người đều xem cậu như bảo vật, cho nên Mục Thiên Nam cũng không đến mức trở thành nỗi ám ảnh trong lòng cậu.

Nghe đồn, Mục Thiên Nam là vì chịu không nổi cảnh bị nữ sinh liên tục quấy rối, cho nên mới vào trường nam.

Nghe đồn, Mục Thiên Nam từng bị bắt cóc.

Nghe đồn, mẹ của Mục Thiên Nam là bà hai được bao dưỡng...

Rất nhiều lời đồn và những lời đồn ấy, chính là cách duy nhất để Đan Giai Nguyệt hiểu thêm về Mục Thiên Nam vào cuối năm lớp mười, khi đã bắt đầu phân ban sang lớp mười một.

Ngày 14 tháng 2 năm 2002, một ngày Valentine không có tình nhân.

Nam sinh mười sáu tuổi vẫn là một đứa trẻ, cho nên đại đa số đều ở lại phòng tự học. Đương nhiên, những người có bạn gái muốn về sớm, mấy thầy cũng sẽ xem xét thân phận của họ rồi mở một mắt, nhắm một mắt vậy.

Thế mà cũng đi hết một phần ba.

Chán thật... Đan Giai Nguyệt ngồi trên ghế suy ngẫm, một bàn tay còn lại của cậu cũng đang viết bậy lên gì đó giấy.

Viết xong, nhìn lại: Tôi đã yêu một người thần bí, nhưng tôi lại không thể nào hiểu được cậu ấy đang nghĩ gì.

‘Cậu ấy’? Không phải ‘Cô ấy’?

Ui... Ui... Viết nhầm rồi! Coi bộ là đang tư xuân. Hay là cũng tìm một bạn nữ thử yêu đương một chút nhỉ?

Vào lúc này, có một cái bóng xuất hiện ngay phía trên cậu. Cái bóng ấy nói: “Cậu ra ngoài chút đi!”

“Hả?” Mẹ ơi, Mục Thiên Nam? Người từ cái lần chia lớp ra tới giờ không nói với cậu một câu nào.

Đêm tháng hai ở phía Đông nam vùng duyên hải rất lạnh, ánh trăng sáng rực nhưng lại cũng rất lạnh lùng, cao xa.

Sao lại gọi tớ ra đây? Đan Giai Nguyệt nhìn người đi phía trước, nhủ thầm như vậy.

Cậu trai đi phía trước là kẻ sành ăn mặc, nhìn vào rất tao nhã. Lúc cậu ấy bước đi, chiếc khăn quàng cổ ở phía sau cứ lay nhẹ nhẹ.

Mãi suy nghĩ, không chú ý tới dưới chân mình. Vì thế, cậu đã ngã lăn quay xuống đất, cú ngã thật hoàng tráng.

Mục Thiên Nam kéo cậu lên, thậm chí còn hỏi một câu: “Cậu không sao chứ?”

Có lẽ là do cậu cảm thấy cậu trai ngốc này khá thú vị, cho nên đã nở nụ cười. Vẫn là nụ cười mà Đan Giai Nguyệt nhìn thấy trên xe bus năm ngoái.

“Không, không sao cả!” Cho dù có đau cũng không thể la lên được nha.

Một bàn tay to chạm vào đầu cậu, ấm áp, dày rộng.

Đan Giai Nguyệt giật mình và chủ nhân của bàn tay ấy cũng đã lấy một cọng cỏ khô trên đầu cậu xuống.

“Cám... Cám ơn!” Nè, Đan Giai Nguyệt, đừng cà lăm thế chứ! Phải nói chuyện đàng hoàng, cậu đúng là không giống ngày thường chút nào!

“Cậu tìm tớ có chuyện gì không?” Đan Giai Nguyệt trấn tĩnh lại, đoạt quyền chủ động.

“Ồ!”

Cậu trai cao hơn cậu nữa cái đầu, tao nhã đáp lại: “Đây, cho cậu!”

Cũng không thèm để ý tới chuyện Đan Giai Nguyệt có đồng ý hay không, cậu ta đã ném tới cho Đan Giai Nguyệt một cái hộp vuông cỡ bàn tay, làm Đan Giai Nguyệt hoảng hốt, giơ tay múa chân đón lấy.

“Vây, tạm biệt!” Mục Thiên Nam tự quyết định xong liền xoay người bỏ đi.

Cầm chiếc hộp vuông, nhìn theo bóng cậu trai đã đi xa, Đan Giai Nguyệt nói khẽ: “Làm gì thế?”

Cúi đầu nhìn chiếc hộp trong tay, mở ra, cậu ngây ngẩn cả người. Bên trong là – di động.

Còn nhớ cái điện thoại năm ngoái bị cậu dùng làm gạch đập ổ khóa hay sao?

“Cậu đúng thật là một người kỳ lạ nha...” Cũng đã gần một năm, bây giờ cậu ta mới đến, lại còn chọn đúng ngay vào ngày lễ tình nhân nữa chứ?

Nhưng dù sao, Đan Giai Nguyệt vẫn ở nụ cười.

Trong một mùa Valentine không có tình nhân, Đan Giai Nguyệt nhận được món quà Valentine đầu tiên trong đời.

8. Chương 8

Ánh đèn rực rỡ, giờ chính là lúc của những vũ đài trong màn đêm. Ở một thành phố xa hoa, dưới ánh đèn neon sáng rọi và những dãy bê tông cốt thép san sát nhau.

‘Luyện Luyện Tình Thâm’

Đan Giai Nguyệt nhìn lên tấm bảng hiệu rất có tính nghệ thuật một chút, quyết định chọn chỗ này.

Vừa mới bước vào nửa bước, trên vai bỗng có thêm một cánh tay, làm anh giật mình, vội vã quay đầu lại nhìn.

Nghiêng đầu qua cũng chỉ có thể trông thấy mái tóc vàng và nửa bên mặt thật anh tuấn.

Chàng trai tóc vàng khoác tay lên vai anh, nói khề với anh rằng: “Không phải hội viên, không thể vào đâu! Sao ngay cả chút kiến thức ấy cũng không biết vậy!” Giọng điệu trầm thấp, trêu cợt.

Đan Giai Nguyệt biết anh ta đang nhắc nhở mình, nhưng anh cũng không quen tiếp xúc với người lạ như vậy, nên liền giẫy ra, đáp: “Cám ơn anh đã nhắc nhở!”

Anh chàng tóc vàng vừa buông tay ra xong, không ngờ lại tiếp tục câu tay trái lên cổ Đan Giai Nguyệt, còn không đợi cho Đan Giai Nguyệt kịp phản ứng lại, anh ta đã lấy ra một cái thẻ màu vàng, độ khoảng bàn tay, quơ quơ trước mặt hai người đứng gác cửa.

Hai người đó lập tức làm một tư thế mời, thái độ rất cung kính.

Đây... Là đang giúp mình sao? Đan Giai Nguyệt đứng ngây ra đó.

Anh chàng tóc vàng lại tiếp tục dán lên người anh: “Không vào sao?” Cũng không đợi câu trả lời, anh ta đã kéo anh vào bên trong.

Bước vào bên trong, ánh sáng xoay chiều thật rực rỡ. Lấy màu vàng làm chủ đạo, các chỗ ngồi màu xanh nhạt tách biệt nhau, trông rất yên tĩnh, tao nhã.

Dù gì cũng đã tới đây, nên thả lỏng người một chút cũng tốt.

Đan Giai Nguyệt cảm thấy nơi này cũng khá lắm, cho nên mới xoay người lại chuẩn bị nói tiếng cảm ơn với anh chàng khi này.

Bấy giờ, anh mới nhìn thấy rõ diện mạo của anh ta.

Mày kiếm thật dài, đôi mắt hoa đào, chiếc mũi cao thẳng và bờ môi nở nang, làn da thậm chí còn trắng hơn cả phụ nữ.

Bỗng nhiên Đan Giai Nguyệt sực nhớ tới bốn chữ ‘nhân diện đào hoa’, nhưng nguyên nhân khiến anh sửng sốt cũng không chỉ có bấy nhiêu.

“Anh... Trông rất giống Mục... à không, giống như một người tôi đã từng quen biết...” Đan Giai Nguyệt lại nghiêng đầu, quan sát tỉ mỉ anh ta.

Người đang mặc bộ đồ vest rất đắt tiền ấy cũng không tỏ vẻ khó chịu khi bản thân bị nhìn chằm chằm như thế. Ngược lại còn nở nụ cười với Đan Giai Nguyệt: “Lý do bắt chuyện thật là tẻ nha!”

“Hử? Ờ...” Bấy giờ Đan Giai Nguyệt mới ý thức được đó cũng là một G và câu nói của mình đúng là thô bỉ thật: “Phải không?”

Lúc Đan Giai Nguyệt cười rộ lên rất đáng yêu. Khỏi phải nghi ngờ, anh chàng ấy cũng đã nhận ra được điều này.

Phải không? Thế giới này lớn như vậy, mình nhất định phải treo cổ trên một gốc cây tên Mục Thiên Nam hay sao? Ngay cả lúc đi vào G bar, ngay cả người đầu tiên mà anh quen biết, anh cũng còn nhận nhầm là ‘cậu ấy’. Đan Giai Nguyệt tự cảnh tỉnh lại.

“Việt Phồn Tinh!” Anh chàng kia tự báo họ tên, vươn tay phải ra, trong mắt hiện lên tia sáng thú vị.

“Đan Giai Nguyệt!” Đan Giai Nguyệt cũng rất tự nhiên đưa tay ra bắt lấy tay anh ta. Đây không phải là mục đích tới nơi này của anh sao? Quen bạn quen bè.

Trong lúc hai người họ nói chuyện với nhau, cũng có rất nhiều khách đi vào. Cùng là nam giới, nhưng đa số họ đều vào có cặp có đôi cả.

Việt Phồn Tinh nhìn xung quanh một chút, bảo: “Lần đầu tiên tới đây phải không? Anh không phải là khách quen, cho nên nếu có gì không hiểu, tôi sẽ giải thích cho anh biết. Tuy nhiên, chúng ta cũng không thể cứ đứng đây mãi thế được, tìm chỗ nào đó ngồi đi. Anh thấy thế nào?”

Thái độ của anh chàng rất hòa nhã, cũng rất tự nhiên, cử chỉ lễ độ, thân thiết, giống như vật phát sáng, khiến không ít tầm mắt của mấy người đàn ông ở phía bên kia liếc qua.

“Cậu còn không được!” Đan Giai Nguyệt đáp.

Đây là một thế giới rất khác, một thế giới người bên ngoài không biết, nhưng nó lại tồn tại rất rõ ràng.

Trong lòng Đan Giai Nguyệt nửa là tò mò, nửa là sự bi thương không thốt nên lời. Bọn họ không giống như mọi người, bọn họ là ngoại tộc. Đã là một người ngoại tộc, những thứ gọi là hạnh phúc ấy, họ lại càng khó có được hơn ‘mọi người’ rất nhiều.

Giống như anh, muốn yêu cũng không được.

9. Chương 9

Luyện Luyện Tình Thâm có ba tầng. Lầu một là nơi nói chuyện, tán gẫu, chủ yếu là nơi để những anh chàng độc thân tìm kiếm bạn tình, lầu hai là nơi để các cặp tình nhân tâm sự, còn lầu ba là phòng cho thuê – là nơi để khách làm hết thấy những chuyện mà họ muốn làm.

“Làm hết thấy những chuyện muốn làm?” Đan Giai Nguyệt hỏi.

Giờ phút này, Đan Giai Nguyệt đang ngồi đối diện với người bạn anh vừa mới quen cách đây vài phút ở một phòng có tên ‘Gió’ trên lầu hai.

Phòng không lớn, chẳng qua chỉ đủ để một chiếc bàn gỗ, thêm hai chiếc ghế mà thôi. Nhưng vì trên bàn có chiếc đèn ba tầng cổ kính, cho nên không khí trong phòng làm cho người ta thấy thoải mái hẳn.

Việt Phồn Tinh khoanh hai tay trên bàn, anh cảm thấy anh bạn có vẻ mặt non nớt ở trước mặt anh trông rất thú vị.

“Đúng vậy, hết thấy, bảo gồm cả ***!”

“Hà?” Đan Giai Nguyệt vốn nghĩ lầu ba ấy còn có tác dụng kỳ lạ nào khác nữa chứ: “Tôi lại nói linh tinh rồi!”

Vừa thẳng thắn, thành thật vừa đáng yêu, tuy là cùng một tuổi với mình, nhưng trông lại thấy nhỏ hơn rất nhiều. Việt Phồn Tinh nhìn người nọ dưới ánh đèn, cảm thấy hôm nay anh đã tìm được một bảo vật rồi.

“Thật ra thì con người của tôi cũng thô lỗ lắm, đừng nhìn đồng hàng hiệu trên người tôi mà lầm!” Việt Phồn Tinh thưởng thức chiếc cốc đế cao trên tay, đôi mắt hoa đào nhìn thẳng vào mắt Đan Giai Nguyệt.

Đan Giai Nguyệt vẫn thản nhiên nghe anh ta nói.

“Anh là xử nam phải không?”

“Đúng vậy! Tôi chưa bao giờ làm chuyện đó, cũng chưa bao giờ xem ***!” Mắt Đan Giai Nguyệt rất sáng, xem ra người này cũng rất trực tiếp.

“...Tôi cũng đoán anh là một người có gia giáo rất tốt!” Việt Phồn Tinh cảm thấy rất hưng phấn, những người sa đọa không phải luôn muốn được thiên sứ cứu vớt hay sao? Anh cũng rất có xúc động muốn làm bạn cậu trai đang đối diện mình.

“...Đúng vậy!” Anh đã sống một cuộc sống bình yên dưới sự che chở của cha mẹ trong suốt hai mươi ba năm, cha mẹ anh đã hết lòng yêu thương anh suốt hai mươi ba năm. Và sau khi họ mất, chẳng còn ai tốt với anh như thế nữa.

“.....” Việt Phồn Tinh nhìn đôi mắt lấp lánh đầy chua xót của anh, tất nhiên anh ta cũng không đoán ra được anh đang đau lòng cho cha mẹ đã mất của mình: “Cô đơn lắm phải không? Không có người yêu sao?” Không trúng, nhưng cũng đã chạm được vào chỗ hiểm yếu nhất.

“Tôi à? Tôi có yêu người ta, nhưng người ta không thương tôi!” Khi thốt ra câu này, Đan Giai Nguyệt cảm thấy bị thương, buồn bã. Anh nhìn về phía người đặt câu hỏi cho mình.

“Tôi sẽ không bảo anh kém may mắn hay này nọ, bởi vì con đường đồng tính là một con đường lắm chông gai. Tuy nhiên, có phải là anh quá nhất gan? Bắn khoản rất nhiều, rồi lại không thể nói ra — Tôi đã đoán đúng rồi phải không nào! Nhưng cũng may là anh không có hối hận, nếu không thì đúng thật là rất tội tệ!”

Bắn khoản sao?

Đan Giai Nguyệt cũng không phản bác, anh chỉ cầm ly rượu vang lên, uống cạn một hơi. Không muốn giải thích, bởi vì cho dù có nói gì, thế giới này cũng sẽ không biến nó thành kiểu dáng mà bạn thích.

Nếu, chuyện anh thích người ấy trở thành một gánh nặng, vậy anh sẽ tình nguyện biến mất khỏi cuộc đời của người ấy.

Ngẫm lại, anh cảm thấy mình thật buồn cười, cũng thật đáng thương.

Việt Phồn Tinh nhìn cậu trai đang rót đầy rượu vào chiếc cốc trống không ấy, suy nghĩ tới những thứ thuần khiết đến thú vị. Nhưng, cậu trai này không chỉ có thuần khiết, mà cậu ta còn có cả một trái tim tươi sống. Thật muốn nó.

Thật muốn nó. Nhưng làm sao để có được đây? Việt Phồn Tinh chống cằm.

‘Rầm’ một tiếng vang thật lớn truyền tới, khiến Đan Giai Nguyệt và Việt Phồn Tinh hoảng sợ.

Hai người đứng dậy, phát hiện cánh cửa đã bị đá tung ra.

Người đá cửa đứng ở đằng trước hét to: “Việt Phồn Tinh! Anh lăn ra đây cho tôi! Đi, đi ra!” Rất lớn tiếng, dường như là đang say rượu.

Nghe tiếng, Việt Phồn Tinh biết người tới là ai, xoa trán – Đúng là đau đầu thật.

“Sao anh có thể... có thể bỏ mặc tôi?” Cậu trai đá cửa đi tới cạnh họ, vừa nói vừa nức nở.

Đan Giai Nguyệt trừng to mắt, nhìn cậu trai tuấn tú đang đi về phía bọn họ, lại nhìn Việt Phồn Tinh đang ở cạnh mình. Đây là sao?

“Thật có lỗi...” Việt Phồn Tinh muốn Đan Giai Nguyệt rời khỏi đây trước, anh không muốn để người tình cũ gặp mặt người tình mới trong hoàn cảnh khó coi, lộn lộn thế này.

“Tôi...”

“Anh là cái đồ... đồ xấu xa, dám cướp bạn trai của tôi!”

Đan Giai Nguyệt còn chưa kịp nói câu đi trước, đã bị cậu trai (hay cậu bé?) ấy đi tới trước mặt mắng to, thậm chí còn túm lấy cổ áo của anh.

Việt Phồn Tinh kinh hãi, vội vàng kéo người tình mới của mình sang một bên.

“Mục Dã! Em quậy đủ chưa?” Vào lúc này, một thanh âm tức giận chen vào giữa hiện trường hỗn loạn.

Đan Giai Nguyệt không biết tại sao mình lại bị chửi, đang đứng vững ở đầu trận tuyến bỗng nghe được tiếng tức giận ấy đột nhiên tim anh đập rộn lên, nhìn ra ngoài cửa.

Thời gian như ngừng lại.

— Mục Thiên Nam!

10. Chương 10

Nếu nói Đan Giai Nguyệt chưa bao giờ nghĩ tới trường hợp gặp lại Mục Thiên Nam thì đó nhất định là nói dối.

Ở trong lòng anh tự dựng ra đoạn đối thoại thế này:

Đan: “À! Đã lâu không gặp! Gặp lại anh tôi rất vui!”

Mục: “Ừ!”

Hoặc là:

Đan: “Giờ tôi đã trở thành cấp dưới của anh rồi, sau này mong anh chiếu cố nhiều hơn!”

Mục: “Ừ!”

Bất kể là thế nào, đều không phải tình huống như hiện giờ. Trong phòng hơi tối, cho nên ở trong mắt Đan Giai Nguyệt, Mục Thiên Nam đang đẩy cửa đi vào đây là ánh sáng phản quang.

Mục Thiên Nam hai mươi sáu tuổi giờ đã không còn sự ngây ngô của năm đó, dưới lớp âu phục màu xanh đen chính là một thân hình cường tráng, cả người tản ra mị thái của một người đàn ông trưởng thành.

“Vâng, thưa chú... Mục Dã đang ở chỗ của Việt Phồn Tinh... Cháu sẽ... Được!” Mục Thiên Nam gọi một cú điện thoại. Nói xong, anh ấy lập tức tắt máy, tắt máy xong lập tức giương mắt nhìn ba người đang đứng trong phòng.

Việt Phồn Tinh đang ngăn lại Mục Dã đang giãy giụa quyết liệt, cũng rời lực chú ý lên người Mục Thiên Nam.

Mục Dã chỉ mới mười tám tuổi, cho nên sức lực sao mạnh bằng Việt Phồn Tinh đã hai mươi sáu, hơn nữa người đang ôm lấy cậu lại là người cậu rất yêu, vả lại cậu còn đang say cho nên cũng chẳng hề chối từ. Giờ phút này, thế giới của cậu chỉ có một người tên Việt Phồn Tinh rõ ràng đang ôm lấy cậu nhưng lại không hề yêu cậu. Cậu khóc.

Còn Đan Giai Nguyệt, bạn hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Thế giới của anh chỉ có một chiếc đèn chói sáng và chiếc đèn đó lại cố tình chiếu thẳng lên người Mục Thiên Nam. Tâm trạng phức tạp, giống như một đoàn xe đang chạy miết không ngừng, cảm giác như mình không tồn tại.

Mục Thiên Nam đi tới trước mặt ba người, đôi giày bóng loáng dưới chân bỗng dừng lại.

Anh ta đảo ánh mắt ngang qua Đan Giai Nguyệt, chỉ là đảo qua thôi chứ chưa hề dừng lại cũng đã đủ cho tâm hồn ai đó chấn động. Những câu xã giao kiểu như ‘Xin chào, đã lâu không gặp’ linh tinh cũng không thể thốt ra được trong trường hợp này.

“Buông nó ra!” Mục Thiên Nam nhìn thẳng vào mặt Việt Phồn Tinh, thốt ra câu nói đầu tiên.

“Đã lâu không gặp!” Việt Phồn Tinh nghiêng đầu, không đáp, ngược lại còn nói ra một câu chẳng liên quan gì. Mái tóc vàng che khuất bên mắt trái, anh ta đang cười, nhưng bên mắt phải lại không có ý cười.

“Mục Dã, theo anh về nhà!”

Theo anh về nhà – Giọng điệu thật dịu dàng.

Mục Dã đưa tay nắm chặt ống tay áo Việt Phồn Tinh.

Đan Giai Nguyệt cũng nắm chặt hai tay lại.

“Anh xem...” Việt Phồn Tinh thốt ra một câu bất đắc dĩ, giờ này không còn là anh ta dùng sức túm lấy cậu trai mượn rượu làm loạn này mà là Mục Dã đang túm lấy anh ta không chịu buông.

Đan Giai Nguyệt vốn chỉ là một người khách xem tuồng, nhưng giờ nội tâm anh lại đang dậy sóng mãnh liệt, anh làm gì còn tâm trí để tâm đến chuyện vở tuồng ấy đang chiếu cảnh gì chứ?

“.....” Mục Thiên Nam dùng khuôn mặt gần giống như Việt Phồn Tinh làm ra một vẻ mặt ‘Cậu thật hèn’, biểu đạt sự xem thường của mình.

Nụ cười bên khóe môi Việt Phồn Tinh ngày một đậm, ánh mắt cũng ngày một lạnh lùng hơn.

“Mục Dã, theo anh về nhà!”

Theo anh về nhà. Lại là giọng điệu dịu dàng đó.

Khách xem Đan Giai Nguyệt đang nhìn Mục Thiên Nam, khuôn mặt của anh trông rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng anh lại thấy khó chịu cực kỳ. Anh chưa bao giờ nói chuyện với tôi bằng giọng điệu như thế. Bởi vì, chúng ta chỉ là người xa lạ.

“Theo anh về nhà!” Giọng điệu của Mục Thiên Nam rất bình tĩnh, anh ấy nói ba lần, không hề thay đổi chút nào. Nhưng Mục Dã biết, nó đã là cực hạn của Mục Thiên Nam.

Mục Dã buông lỏng tay ra, cậu ngẩng đầu lên nhìn người mình yêu. Nhưng anh ta chỉ nở một nụ cười lạnh lùng và khuôn mặt lạnh như băng nhìn anh họ của cậu, từ đầu đến cuối, anh ta không hề nhìn cậu. Đây, chính là tình yêu của cậu.

Một giây sau, Mục Dã ngắt đi.

Mục Thiên Nam kéo tay Việt Phồn Tinh ra, ôm lấy cậu em họ của mình, không nói thêm một lời nào, xoay người bỏ đi.

Người đàn ông đó đang ôm người thân của anh ta đi.

Việt Phồn Tinh thu lại hai tay, gỡ xuống nụ cười trên mặt. Rất nhiều năm trước, mẹ của anh đã nói: “Con không thể không có thứ gì, khi con mất đi một thứ nào đấy, đó là con không cần, hoặc do con không biết quý trọng. Tóm lại, đều là lỗi của con!” Đó là một người đau nhưng không nói, cho dù anh ta có đang đau muốn chết đi. Anh hai, anh bảo ai về nhà với anh? Hả? Anh hai?

Đan Giai Nguyệt nhìn theo bóng lưng của Mục Thiên Nam đang sắp bước ra khỏi phòng.

“Đan Giai Nguyệt!” Cũng chính vào lúc Mục Thiên Nam sắp biến mất sau cánh cửa, anh lại gọi tên Đan Giai Nguyệt: “Đan Giai Nguyệt, theo tôi đi!”

Nhiều năm về sau, Đan Giai Nguyệt ngẫm, nếu như năm đó anh không gọi tên của tôi, có lẽ sau đó tôi sẽ không như thế này, cũng sẽ không đòi sống đòi chết này nọ. Nhưng, tình yêu của tôi dành cho anh cũng sẽ theo năm tháng phai dần đi, phai dần vì bị anh xem thường.

Nhưng, anh đã gọi tên tôi. Còn tôi, đi theo anh.

Anh còn nhớ tôi, cũng đã đủ để tôi yêu thâm anh lần nữa. Tôi nào có lòng tin bền vững như thế? Vừa không muốn buông tay, lại vừa không thể nào tiếp tục.

Chỉ đành, bước theo tiếng gọi của anh thôi.

11. Chương 11

Mười năm trước, là thời kỳ mà chiếc điện thoại di động vẫn còn rất quý.

Nhưng Vĩnh Cường là một trường quý tộc, mà đã là quý tộc thì tất nhiên là đồng nghĩa với việc có tiền.

Mục thị là gia tộc dẫn đầu về điện tử trong nước, cũng không cần biết là nhà Mục Thiên Nam có bao nhiêu tiền, bao nhiêu thế lực, đừng nói là mua, mà nhà của cậu ta còn bán cả di động! Đến nỗi cái lý do mà Mục Thiên Nam muốn ‘đền’ chiếc di động ấy cho Đan Giai Nguyệt giờ ngẫm lại cũng thấy khó mà hiểu nổi.

Trên danh nghĩa là người thừa kế hợp pháp cho chiếc ghế đại đương gia nhà họ Mục, cuộc sống của cậu đều bị các khóa học về thương nghiệp lấp đầy. Cho nên những thứ gọi là cô đơn, buồn chán thời thanh thiếu niên này nọ, cậu chưa bao giờ trải qua. Cậu không có thời gian, cậu rất bận rộn.

Cậu không có thời gian, cũng không rảnh để buồn chán, để cô đơn, cậu không có bạn bè, không có tri kỷ, cậu không cần phải san sẻ, chia buồn khi thấy buồn bã, hay chia vui khi thấy vui sướng.

Như vậy cũng rất tốt.

Màu mà cậu thích là đen và trắng, cậu cảm thấy cuộc đời của cậu giống như hai màu đó vậy. Lúc còn nhỏ, cậu cũng từng khao khát những màu sắc sặc sỡ của cuộc sống, nhưng mỗi ngày một lớn lên thì mỗi ngày một dần thay đổi cậu. Đến lúc trưởng thành, cậu cũng chẳng bao giờ để tâm đến mấy vấn đề như thế nữa. Cậu cảm thấy màu đen trắng có gì không tốt chứ, không phức tạp, không quá vui cũng chẳng quá buồn, muốn giảm bớt cũng chẳng tổn sức, nhân sinh như thế thì còn gì bằng.

Mục Thiên Nam mười sáu tuổi đúng là một người thông minh nha.

Đó là một mùa xuân, vào cuối tháng hai. Tính ra thì khối mười một cũng chỉ có ba lớp thôi và người dạy tiết thể dục cho ba lớp cũng là cùng một thầy. Hôm đó, hình như là vợ của thầy thể dục sinh em bé, cho nên tiết thể dục của bọn nhóc đã đổi thành tiết hoạt động tự do.

Trong lớp 11C rất thoải mái sạch sẽ và chỉ có mình Mục Thiên Nam đang ngồi xem tiểu thuyết, những người còn lại đều đã ra ngoài chơi cả.

Lúc Đan Giai Nguyệt đi vào, liền trông thấy hình ảnh Mục Thiên Nam im lặng, tựa vào cửa sổ đọc sách.

Dưới ánh mặt trời, mấy hạt bụi li ti đang bay nhẹ nhàng quanh người cậu ta.

“.....” Đột nhiên Mục Thiên Nam ngẩng đầu lên, nhìn Đan Giai Nguyệt đang đẩy cửa vào.

Mục Thiên Nam nhìn nam sinh có khuôn mặt tròn tròn đang mặc đồng phục thể dục màu vàng đứng bên cửa sổ sơn son, trông vẻ mặt của cậu ta cứ như bị mình bắt ngờ quay qua nhìn làm sợ hãi.

Màu sắc thật sáng, nhưng lại không chói mắt, lại còn tản ra những tông màu ấm áp. Đó rõ ràng là một kẻ ngoài thế giới của cậu, nhưng không hiểu sao cậu lại không chán ghét cậu ta? Thậm chí còn cảm thấy cậu ta rất thú vị.

Thú vị?

Ngay cả cái cảm giác ấy, cũng đã lâu rồi cậu chưa thấy lại.

“Cậu đi nhầm rồi, lớp 11B ở bên trái, quẹo phải!” Mục Thiên Nam khép quyển ‘Khái Thuật’ lại, một tay chống cằm. Đột nhiên cậu rất muốn nói chuyện với cậu ta, muốn trông thấy cái dáng vẻ thẹn thùng đó.

“...Không phải!” Đan Giai Nguyệt trả lời, sau đó đi thẳng tới cạnh Mục Thiên Nam.

Quả nhiên là tới tìm mình. Phải nha, tại sao lại như vậy? Tại sao luôn xuất hiện bên cạnh mình, nhìn mình bằng ánh mắt vừa ấm áp vừa khao khát? Bị cười nhạo cũng không sao? Bị thương tổn cũng không sao?

Tại sao vậy chứ? Hử? Đan Giai Nguyệt?

“Tớ tới đây để tìm cậu!” Dù đang nói lưu loát, nhưng khi tiếp cận với một người mình luôn ngưỡng mộ, trong lòng cậu đương nhiên là vẫn rất khấn trương. Mục Thiên Nam không hề đứng lên, cậu vẫn ngồi yên nhìn Đan Giai Nguyệt.

Tuy nhiên, Đan Giai Nguyệt lại tự mình lôi tới một cái ghế, ngồi xuống đối diện với Mục Thiên Nam.

Đan Giai Nguyệt là một người hòa nhã nhưng cũng chẳng phải kẻ nhát gan, chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến cậu không thể chán ghét cậu ta.

“Đây là thứ mà mấy ngày trước cậu đã cho tớ...” Nói xong, Đan Giai Nguyệt kéo chiếc ba lô trên vai xuống, lấy một vật nho nhỏ ra, đặt lên bàn. Đó là một chiếc di động màu bạc: “Nhưng mà, nó đắt quá, tớ không thể nhận được!”

Mục Thiên Nam nghĩ một chút rồi gật đầu. Có lẽ là do bị bầu không khí trong ngày lễ tình nhân làm ảnh hưởng, cho nên cậu mới sực nhớ tới chuyện mình còn nợ người ta một món đồ. (Cũng có thể là do công ty vừa mới đưa ra thị trường một bộ Moki và tất cả những người trong gia tộc đều được chia phần, mà di động của cậu lại quá nhiều, cho nên cậu mới cho Đan Giai Nguyệt.)

Thật là phiền phức.

“Ừ!” Mục Thiên Nam đưa tay, muốn nhận lại chiếc điện thoại bị trả trở về.

“Á! Không phải!” Đan Giai Nguyệt la to.

“?” Mục Thiên Nam rút tay trở về, là cậu ta đòi trả nha, đúng là hai câu nói trước sau mâu thuẫn rất rõ ràng.

Đan Giai Nguyệt lập tức trưng ra cái mặt như sợ cậu trai lạnh lùng ở trước mắt cậu lấy cái di động lại mà vội vã ôm nó trở về.

Đã không muốn tại sao còn làm như thế?

“Nhưng mà, tớ trả tiền lại cho cậu nha!” Đan Giai Nguyệt thốt ra một câu bằng giọng điệu như bắt hạnh dữ lắm.

“Không cần!” Tuy là cậu không biết cậu ta đang làm trò gì, nhưng nhìn thấy cái vẻ ủ rũ, cúi đầu của cậu trai trước mặt, cậu đã theo bản năng thốt ra một câu cự tuyệt, thậm chí còn mang theo chút trêu đùa.

“Vậy tớ không trả cho cậu nữa, tớ cần!” Đan Giai Nguyệt bỗng ngẩng đầu lên, buột miệng thốt ra một câu.

“.....” Mục Thiên Nam mở to mắt.

Tại sao tớ phải làm chuyện ngu xuẩn thế chứ?

Đó là bởi vì tớ muốn nói chuyện với cậu. Thuận tiện để cậu biết tớ không phải người tham lam và còn muốn xin số điện thoại của cậu nữa. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng cậu lại không biết dặm mắm thêm muối gì hết nha...

Tớ sẽ không trả cái di động đó lại cho cậu đâu. Tớ cũng không biết vì sao, nhưng không muốn thì chính là không muốn.

Cuối cùng, Đan Giai Nguyệt lại làm ra một chuyện điên rồ, cậu cảm thấy uể oải vô cùng. Không ôm một chút hy vọng nào, vào lúc sắp đi, cậu đã cúi đầu, thì thào: “Cho tớ số điện thoại của cậu đi, tớ...”

“13781881830.”

Mục Thiên Nam nói.

Nếu có chút ánh sáng chiếu vào bóng tối, nếu có chút màu sắc tiến vào nơi trắng bạch, nếu có chút ấm áp xâm nhập vào hàn băng — Thì có gì là không tốt chứ?

Mục Thiên Nam ngả về phía sau, dưới ánh mặt trời, nói lại với Đan Giai Nguyệt một lần, “13781881830! Nhớ kỹ, dùng tâm của cậu để nhớ!”

Vậy mà cũng thấy vui, thi thoảng cũng kết nối với một cuộc đời khác.

— Tôi cho phép cậu tiến vào thế giới của tôi, chỉ mong cậu đừng khiến tôi thất vọng.

12. Chương 12

Mục Thiên Nam ôm Mục Dã đi khỏi Luyến Luyến Tình Thâm, Đan Giai Nguyệt cũng theo ngay phía sau hai người họ.

Đêm thu, gió lạnh thổi nhẹ nhàng vào mặt.

Người chủ Mục Gia Hùng của Mục Thiên Nam cũng chính là cha của Mục Dã đã sớm cho tài xế lái xe tới chờ ở cửa, đón Mục Dã về.

Đan Giai Nguyệt đứng cách đó năm bước nhìn Mục Thiên Nam và tài xế hợp sức, nâng Mục Dã vào trong xe.

“Nhớ gọi bác sĩ riêng tới xem!” Mục Thiên Nam nói với tài xế.

Xong xuôi Mục Thiên Nam và Đan Giai Nguyệt đi tới chỗ chiếc xe BMW màu bạc đang đỗ đằng xa.

Gió thu quét vào mặt làm Đan Giai Nguyệt hồi phục tinh thần lại. Khảo nghiệm của anh đã tới.

Giờ phải dùng thái độ gì, giọng điệu gì để đối mặt với Mục Thiên Nam đây? Nếu như anh ấy hỏi nguyên nhân mình xuất hiện ở G bar, mình phải trả lời thế nào? Có cần chủ động chào hỏi không? Đi cùng với anh ta, có lẽ nên chào hỏi một chút đúng không?

Đan Giai Nguyệt nắm chặt tay trong túi áo khoác.

Sau mười năm, người đó lại xuất hiện ngay ở trước mặt mình. Chân thật, xa lạ, quen thuộc, kích động, bi thương, muốn nói, lại chẳng thể nói gì.

Nửa trái tim thấy vui mừng, nhưng nửa trái tim còn lại lại thấy bi ai.

Đan Giai Nguyệt đi tới cạnh Mục Thiên Nam, giống như những nhớ nhung ban nãy của anh chỉ tồn tại trong nháy mắt.

“Xin chào, đã lâu không gặp! Rất vui khi gặp lại cậu!” Đan Giai Nguyệt đi tới trước mặt Mục Thiên Nam, bình tĩnh, lịch sự, vươn tay ra muốn bắt tay với Mục Thiên Nam.

“.....” Đôi ngươi đen của Mục Thiên Nam hơi hạ thấp xuống một chút, anh không đáp lại, nhưng cũng chìa tay ra.

Hai người đàn ông hai mươi sáu tuổi, sau mười năm xa cách, gặp lại nhau trong một trường hợp kỳ quái, hai người bắt tay nhau, đều tự phát ra tình hữu nghị.

Đan Giai Nguyệt không biết Mục Thiên Nam nhìn thấy mình có vui hay không, anh chỉ biết, đôi tay của anh ấy vẫn như năm đó, ấm áp, dày rộng.

Ba giây, cả hai người cùng buông tay ra.

Sau đó, không ai nói gì nữa.

Khoảng thời gian im lặng ấy, chính là lúc những hồi ức ấm áp ngày xưa hiện về. Ai nói Mục Thiên Nam không nhớ tới khoảng thời gian đó? Ai nói ở trong lòng anh, Đan Giai Nguyệt không giống như chiếc bánh bao mới ra lò, có hương vị ngọt ngào?

Mục Thiên Nam không nói, không có nghĩa là anh không nhớ. Lạnh lùng nhưng không có nghĩa là tê liệt.

“Đã lâu không gặp!” Cái bóng của Mục Thiên Nam bị đèn đường kéo ra thật dài, anh hơi cúi đầu xuống đối diện với Đan Giai Nguyệt, thốt ra một câu nói xen lẫn cả sự dè dặt và vui sướng.

Có lẽ thời gian đã khiến Mục Thiên Nam học được cách tiếp xúc với mọi người, cũng có lẽ là anh cũng thật sự muốn gặp lại Đan Giai Nguyệt.

“Ừ!” Đan Giai Nguyệt nâng đầu lên đối diện với Mục Thiên Nam, nở nụ cười, dù trời tối, nhưng cũng không ảnh hưởng tới vầng sáng tỏa ra trong mắt anh. Ừ, đã lâu không gặp, tôi nhớ anh lắm. Thật vui vì anh đã dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi.

Ở trong mắt Mục Thiên Nam, bọn họ không phải là tri kỷ. Họ là một kiểu nhìn thấy lẫn nhau, họ không hỏi tuổi tác thay đổi thế nào, không hỏi gia đình, không hỏi nghề nghiệp của đối phương. Nhưng, ở trên người nhau, họ nhìn thấy được những ngày trước đây, đồng thời cũng nảy sinh sự hoài niệm.

Mục Thiên Nam sẽ không thể hiện những tình cảm đó bằng ngôn ngữ hay các động tác tứ chi, bởi vì anh vốn không mấy rành về nó. Anh chỉ nói: “Tôi đưa cậu về nhà!” Vì sau khi xử lý chuyện ban nãy xong, cũng đã kéo dài lâu như vậy.

“Ừm!” Đan Giai Nguyệt ngẩng ra một chút, đáp lại. Từ lúc bắt đầu tới lúc chia tay chẳng qua cũng chỉ khoảng mười phút, nhưng đối thoại thật sự chỉ có năm phút với một câu ‘Xin chào, đã lâu không gặp’ và một lần bắt tay. Trong lòng Đan Giai Nguyệt cảm thấy bi thương, đồng thời cũng lại cảm thấy hạnh phúc.

13. Chương 13

Bước lên chiếc BMW màu bạc của Mục Thiên Nam, hai người cùng ngồi vào xe. Đan Giai Nguyệt nhìn Mục Thiên Nam khởi động xe, nhìn anh ấy lái xe lên đường.

Ánh đèn neon trong thành phố phản quang vào cửa kính tạo thành những tia sáng màu lam nhạt.

Trong lòng Đan Giai Nguyệt có rất nhiều thắc mắc không thể hỏi. Chẳng hạn như: Những chuyện đã xảy ra ở Luyến Luyến Tình Thâm hay mấy năm nay Mục Thiên Nam như thế nào.

“Không biết cậu và Việt Phồn Tinh đã quen nhau thế nào, nhưng cậu đừng gặp lại cậu ta nữa!” Im lặng một chốc, Mục Thiên Nam bỗng lên tiếng. Đó không phải là mệnh lệnh mà là thông báo.

“Tại sao?” Đan Giai Nguyệt giật mình, hoàn hồn. Khi nghe được những lời Mục Thiên Nam nói, anh theo bản năng sờ sờ tấm thẻ vàng trong túi áo khoác của mình. Khi đó, Mục Thiên Nam gọi anh, anh không chút do dự đi theo, bỗng nhiên, Việt Phồn Tinh nắm cổ tay anh lại, anh ta không nói gì, cuối cùng chỉ đưa cho anh tấm thẻ đó.

“Bởi vì Mục Dã!” Ngẫm một chốc, thấy câu này hơi kì kì, cho nên đã bổ sung thêm một câu: “Việt Phồn Tinh không phải người tốt!”

“...Ừ” Thật không? Người đó ăn mặc sang trọng, cử chỉ tao nhã, khi nói chuyện lại thẳng thắn nhưng không mất đi vẻ hài hước. Tuy nhiên, anh ta lại rất lạnh lùng với cậu trai đó... Bất chợt, anh bỗng nhớ tới cái cảnh cậu trai đó túm lấy mình, dường như cậu ấy rất đau khổ... Là người xấu sao? Tuy còn đang suy ngẫm, nhưng ngoài miệng anh cũng đáp lại. Dù sao, biết đâu cũng chẳng có cơ hội gặp lại.

Trước nay, Đan Giai Nguyệt luôn cảm thấy Mục Thiên Nam là người tốt.

“Ồ đại lộ nam Phúc Lý à?” Mục Thiên Nam chuyển đề tài, xác nhận lại địa chỉ của Đan Giai Nguyệt.

“...À, phải!” Vâng, cho nên xin chạy chậm một chút. Cho dù lần sau có gặp lại, tôi cũng chưa chắc có cơ hội ngồi chiếc xe đắt tiền thế này.

Anh về tới nhà thì anh ấy lại phải đi.

Mục Thiên Nam mở nhạc – Một giọng ca nữ vang lên, giai điệu cô đơn, buồn tẻ:

[Cám ơn anh, nhiều năm sau khi gặp lại

Vợ ở cạnh bên, anh cười giới thiệu với tôi

Thật hận anh, năm đó đã thốt ra câu biệt ly dễ dàng như thế
Tất cả chứng minh, anh có thể đối xử với ai kia chẳng bỏ chẳng rời
Không phải tôi, cũng sẽ là ai đó, chẳng có gì kinh ngạc cả
Không phải tôi, cũng sẽ là ai đó
Vậy, tại sao, tôi phải gặp lại anh?
Cám ơn anh,
Thật hận anh,
Nhìn anh hạnh phúc, cuối cùng tôi cũng đã có thể tha thứ cho chính mình
Tình yêu của thế gian, yêu người yêu như thế, đến đây xin chấm dứt.]

— Tiểu Đoàn Viên —

Giọng của cô gái ấy vang vọng cả chiếc xe. Đến khi ca khúc kết thúc, Đan Giai Nguyệt nói khẽ một câu: Tôi thích anh! Cho dù, anh không thích tôi, cho dù, tôi mãi mãi không thể có được thứ hạnh phúc này.

14. Chương 14

Chỉ một lát sau, xe đã chạy lên đại lộ nam Phúc Lý.

Giờ trời cũng đã khuya, lại nói tiếp, nam Phúc Lý cũng được xem như là nơi những người giàu có tụ tập, hai bên đường trồng cây ngô đồng nước Pháp và những ngọn đèn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt mang phong cách Châu Âu.

Lần này, ít nhất thì Mục Thiên Nam cũng đã biết được chỗ ở của Đan Giai Nguyệt.

Bước ra khỏi chiếc xe ấm áp, gió thu thổi qua lành lạnh làm hai người tỉnh táo lại hẳn.

Bề ngoài, Đan Giai Nguyệt không dám đứng gần Mục Thiên Nam quá, nhưng thực tế thì anh lại muốn bước tới gần hơn một chút. Được rồi, có đôi lúc con người thường hay rồi rắm như thế đấy.

Anh thật muốn lợi dụng cái lý do ‘Trời quá muộn, đêm quá đen’ để giữ Mục Thiên Nam lại, anh thật sự rất muốn biết mấy năm nay Mục Thiên Nam sống như thế nào.

Bọn họ đứng đối diện với nhau như thế, đến khi anh định lên tiếng, lại bị một giọng nói vang lên chặn đứt: “Giai Nguyệt? Giai Nguyệt?”

Đan Giai Nguyệt xoay người qua, chưa cần nhìn đối phương, mới chỉ nghe tiếng thôi thì anh cũng đã có thể biết người nọ là ai: “Má Trương!”

Đan Giai Nguyệt chạy tới trước cửa nhà.

Mục Thiên Nam cũng đóng cửa xe lại, bước theo.

Dưới ánh đèn trước cửa nhà Đan Giai Nguyệt, Mục Thiên Nam trông thấy một bà cụ đang lo lắng nắm lấy tay Đan Giai Nguyệt, bảo: “Giai Nguyệt, cậu đi đâu vậy? Gọi điện thoại cũng không nghe máy, lại còn về muộn như vậy, cậu làm má lo quá đi mất...”

Đan Giai Nguyệt nắm lấy đôi tay già nua, ra chiều có lỗi, đáp: “Ui! Con đi... Đi gặp bạn, cho nên không có mang theo điện thoại! Mà phải rồi, má Trương, sao má lại ở đây? Không phải má bảo phải là về quê sao?” Bà cụ nghe được từ ‘bạn’ cho nên mới xoay qua nhìn Mục Thiên Nam một chút, sau đó lại nhìn Đan Giai Nguyệt, nói: “Ông chủ, bà chủ đều đi cả rồi, má Trương về thăm người nhà, nhưng lại bỏ cậu ở đây một mình, sao má có thể yên tâm được chứ? Cho nên đã vội vàng trở về...”

Mục Thiên Nam đứng đằng xa nhìn cảnh tượng cảm động này. Được rồi, ít nhiều gì thì anh cũng bị ảnh hưởng một chút. Trong cuộc sống của anh rất ít khi xảy ra những chuyện thế này, nhất là sau khi mẹ mất, anh trở về Mục gia nhận tổ quy tông thì đã không còn người chờ cửa đợi anh về nữa.

Năm đó, Mục Thiên Nam biết Đan Giai Nguyệt có một gia đình ấm áp, vui vẻ. Ba của cậu là một bác sĩ nhắc tới tên ai cũng biết, còn mẹ cậu là họa sĩ nổi tiếng cả trong và ngoài nước. Hai người họ chăm lo gia đình, nuôi dạy con cái và Đan Giai Nguyệt là một người rất hạnh phúc.

Từ đó mà nói, Mục Thiên Nam không hẳn là một người có được hạnh phúc như vậy. Nhưng, giờ anh đã hai mươi sáu tuổi, đã trưởng thành, đương nhiên sẽ không vì mấy chuyện này mà suy nghĩ cho một ốc.

Anh chỉ đứng từ xa nhìn, vừa hâm mộ vừa tiếc nuối.

Cho đến khi nghe bà cụ ấy thốt ra câu ‘Ông chủ, bà chủ đều đi cả rồi’, anh mở to mắt, kinh hãi. Anh nhìn lại Đan Giai Nguyệt đang đứng đó nói chuyện thân thiết với bà cụ bằng đôi mắt kính ngọc.

Cậu ấy... đang cười, một nụ cười ấm áp. Giống như chưa từng xảy ra những chuyện vui buồn theo năm tháng.

Hồi ức của anh bỗng trôi dạt về cái đêm cơn bão Lana kéo tới, trong căn phòng gỗ tối om, có một cậu trai vẻ mặt đơn thuần ngồi ở bên phải anh kể đủ thứ chuyện, nào là cha mẹ cậu ta, con chó nhỏ của cậu ta và cả đôi dép lê của cậu ta nữa.

“A, chết rồi, má Trương, này giờ lo nói chuyện với má mà quên mất cậu bạn rồi!” Đan Giai Nguyệt kêu lên một tiếng, rồi quay sang nhìn Mục Thiên Nam, cười cười, tỏ vẻ xin lỗi.

Mục Thiên Nam cảm thấy thứ tình cảm dịu dàng ẩn sâu trong lòng mình đã bị đánh trúng.

Anh thật rất muốn Đan Giai Nguyệt kể lại những chuyện đã xảy ra cho anh nghe. Nhưng tiếc là di động của anh lại vang lên.

Nhìn một già một trẻ đang nhìn mình bằng đôi mắt tò mò, anh bắt máy nhận của gọi của người chú.

Mục Gia Hùng muốn Mục Thiên Nam lái xe tới nhà ông ta trước mười hai giờ.

“Đan Giai Nguyệt...” Thật ra, Mục Thiên Nam muốn nói gì đó, nhưng bản thân anh cũng chẳng biết là mình đang muốn nói chuyện gì.

Đan Giai Nguyệt bước tới trước mặt anh, bảo: “Về nhanh đi, giờ khuya rồi, lái xe cẩn thận nha!” Ai cũng không nghe được sự tiếc nuối trong câu nói ấy. Nhưng Mục Thiên Nam lại trông thấy sự quan tâm chân thành trong đôi mắt cậu ta.

Mục Thiên Nam lấy cây bút máy trong túi áo ra, bảo: “Đưa tay ra cho tôi!”

“Hả?... Nhưng mà, làm gì?” Tuy nhiên, anh vẫn đưa tay ra.

Một giây sau, Mục Thiên Nam vươn bàn tay phải ra nắm chặt tay Đan Giai Nguyệt, tay trái bắt đầu viết. (Anh thuận tay trái)

Đan Giai Nguyệt cảm thấy mu bàn tay thật ấm, còn lòng bàn tay thì lại ngứa ngứa.

Mục Thiên Nam ghi lại số điện thoại mình cho Đan Giai Nguyệt xong, lập tức tạm biệt hai người.

Đan Giai Nguyệt cảm thấy tay mình đang nóng lên và trái tim anh, cũng đang đập điên cuồng.

Có một loại người, sẽ giống như Đan Giai Nguyệt, chỉ cần cho một chút ngon ngọt đã có thể vui cả ngày trời. Có lẽ, chỉ có người như thế, mới có thể trải qua năm tháng đổi dời mà vẫn giữ được một trái tim khờ dại như thế.

— Tôi cũng hiểu tôi sẽ yêu đến chết, nhưng đó có phải là khờ dại hay không thì cũng còn phải bàn bạc lại. Tôi tin, tình yêu của tôi với anh được xây dựng trên điều kiện tiên quyết là không thương tổn tới anh.

— Nhưng, có lẽ, tôi tốt với anh, liệu đến một ngày nào đó, anh sẽ thích tôi chăng?

— Trong lòng tôi luôn có một suy nghĩ, chính là đến một ngày nào đấy, thế giới của tôi có thể nhập vào thế giới của anh.

15. Chương 15

Mục Thiên Nam lái chiếc xe BMW màu bạc như xé tan cái lạnh đêm thu, chạy một mạch về phía thành nam, trước mười hai giờ anh phải tới nhà Mục Gia Hùng.

Mục Gia Hùng là chủ của cả gia tộc, giờ ông ta đang mặc áo ngủ tơ tằm, ngồi trên chiếc ghế salon bằng da thật rất dày.

Gia chủ chưa ngủ, cả ngôi nhà hoa lệ, quý phái theo phong cách Châu Âu đương nhiên là cũng đèn đuốc sáng trưng.

Mục Thiên Nam giao xe cho người giúp việc xong, lập tức đi vào đại sảnh.

Khi anh bước vào phòng khách, liền trông thấy Mục Gia Hùng đang ngồi đó hút thuốc, dáng vẻ trông như đã chờ đợi từ rất lâu.

Mục Gia Hùng hoàn toàn giống như những người giàu có khác, nhìn từ bên ngoài vào, đúng là tràn ngập mị lực của một nam nhân trung niên già dặn. Ngoài ra, còn có áp lực mười phần.

Thấy Mục Thiên Nam đã tới, Mục Gia Hùng đặt điều thuốc xuống đồ gạt tàn, bảo: “Đến đây ngồi đi!”

Hào môn thế gia, lợi ích dây dưa, quan hệ phức tạp. Mục Thiên Nam ngồi xuống bên trái Mục Gia Hùng, gọi một tiếng: “Chú ba!”

“Ừm!” Mục Gia Hùng nhắc chân lên: “Thiên Nam à, cháu là huyết mạch duy nhất còn sót lại của anh hai, chú tin chắc là cháu cũng biết cả Mục gia này đều gửi gắm hết tất cả hy vọng vào cháu, thậm chí có thể nói, tương lai của cả gia tộc Mục thị đều đặt trên vai cháu cả!”

Về mặt trịnh trọng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mục Thiên Nam.

Mục Thiên Nam vẫn điềm tĩnh như trước, nhìn người chú của mình.

“Cho nên, về chuyện của Việt Phồn Tinh, đó là việc tư, mong cháu giải quyết cho tốt! Đừng để cậu ta tới làm hỏng danh dự Mục gia chúng ta, để người chết chẳng thể yên ổn, càng không thể để cậu ta làm tổn hại đến người thân của chúng ta. Chú hy vọng cháu hiểu được ý chú, chú tin là cháu có thể xử lý tốt việc này!”

Nghe tới đó, Mục Thiên Nam vẫn rất bình tĩnh, đáp: “Vâng!”

Chú ba của anh thấy cháu mình hiểu chuyện như vậy, đương nhiên là rất hài lòng, vì thế liền chuyển sang đề tài khác. Diễn xong vai trò một gia chủ để thể hiện uy tín của mình, ông ta bắt đầu tỏ thái độ quan tâm tới Mục Thiên Nam.

“Thiên Nam à, mai đã nghỉ xong lễ Quốc Khánh, cũng chính là ngày cháu chính thức vào gặp mặt nhân viên, nắm giữ Long Tường! Cháu đã chuẩn bị xong hết chưa? Có thấy khăn trương không? Nhớ năm đó, chú ba đây...”

Mục Thiên Nam và Mục Gia Hùng nói chuyện, tán gẫu qua lại hết khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Nửa tiếng sau, Mục Gia Hùng nhìn thời gian, thấy cũng đã muộn, mới bảo: “Xử lý chuyện của Việt Phồn Tinh cho tốt, nhớ chú ý tới Mục Dã nhiều một chút! Giờ cũng đã khuya rồi, cháu ở lại đây ngủ đi!” Nói xong, lập tức đứng dậy đi nghỉ.

Mục Thiên Nam nhìn theo bóng lưng đang mất hút của Mục Gia Hùng.

Bấy giờ, anh mới nhú mảy. Anh ghét người ta khoa tay múa chân với mình, nhất là những chuyện có liên quan tới Việt Phồn Tinh. Tuy nhiên, chỉ mấy giây sau, cảm xúc của anh cũng đã khôi phục lại bình thường, hờ hững.

Vả lại, anh còn phải trụ vững giang sơn của mình.

Anh không đi ngủ ngay mà vòng sang phòng của Mục Dã.

Nếu nói Mục Gia Hùng giống như lang như báo, vậy thì đáng tiếc, ông ta đã chiều con trai mình – Mục Dã thành một chú dê con.

Trên đầu giường có một ngọn đèn nhỏ, dưới ánh đèn là gương mặt đang ngủ của một thiếu niên.

“Mục Dã, anh biết em không ngủ!” Mục Thiên Nam nói chuyện với Mục Dã — người có khuôn mặt trông như thiên sứ.

Ngay sau đó, Mục Dã liền bật dậy. Đương nhiên cậu không thể nào chớp mắt được, cậu đang lo lắng hậu quả khi cha biết cậu đến G bar quây phá.

“Anh Nam!” Thiếu niên ngồi dậy, mắt sưng hồng, giọng nói khàn khàn vang lên.

Từ trên người cậu, Mục Thiên Nam trông thấy bóng dáng mới vừa gặp lại đã phải chia ly của người nọ. Anh đứng yên đó, cúi đầu xem cậu nhóc mười tám tuổi, một cậu nhóc đã yêu một người đàn ông không nên yêu. Càng nhìn, anh càng thấy thủ đoạn trả thù của Việt Phồn Tinh thật ngu ngốc và một cuộc tình đồng tính với một tên khốn nạn lại càng chứng tỏ Mục Dã cũng ngu ngốc không kém.

Tuy nhiên, thứ ngu ngốc không ai bằng nhất có lẽ chính là ‘tình yêu’. Nó thường khiến con người ta làm tất cả, tự biến bản thân thành một kẻ dại khờ.

“Anh chỉ bảo là em uống say, những chuyện khác, anh không nói gì cả!” Nhưng nhất định Mục Gia Hùng đã biết hết, có lẽ còn rất nhiều chuyện khác nữa, nhưng Mục Thiên Nam cũng chưa dám khẳng định.

“Ừm... Chuyện này, xin lỗi! Em chỉ muốn tới gặp anh ta, nhưng lại bị ngăn cản. Trong lòng em rất buồn, rất giận, cho nên mới uống say, sau đó lại gây ra chuyện ngu xuẩn...” Nói xong, trông cậu như sắp khóc lên: “Anh Nam, em thật sự rất cảm ơn chuyện anh đã giúp em hôm nay, thật sự...” Quả nhiên Mục Dã lại khóc òa lên.

Thấy cậu tuyệt vọng, Mục Thiên Nam không hiểu, nhưng anh cũng sẽ không xem thường. Nếu chuyện này không có liên quan tới Việt Phồn Tinh, anh cũng chẳng thèm dính vào làm gì.

Mẹ, từ đó tới giờ, mẹ đều tự nhận là làm việc dứt khoát, tùy hứng, độc đoán. Nhưng, mẹ, làm thế nào để đo lường tình cảm của thế gian này đây? Khi đó, mẹ có nghĩ tới những hậu quả như hiện tại hay không?

Mục Thiên Nam xoa mảy. Xem ra, kế tiếp, những chuyện mà anh cần phải làm còn rất nhiều.

Thấy mệt mỏi, anh nói với Mục Dã: “Anh không thể giúp em chuyện gì, em cũng biết đó, chuyện này không thể để lọt ra ngoài được. Thừa dịp còn chưa lún sâu vào, em nên suy nghĩ cho kỹ lại đi!”

“...Em hiểu rồi! Em sẽ cố gắng!” Mục Dã gật đầu, tin rằng với cậu, đây nhất định sẽ là một đêm không ngủ.

Mục Thiên Nam được người hầu dẫn tới phòng khách. Nhìn thời gian một chút, anh quyết định cứ mặc nguyên đồ mà ngủ.

Hai mươi sáu năm qua, trong đời của anh ngoài tám năm thơ ấu sống cùng mẹ và Việt Phồn Tinh, từ đó về sau không còn những chuỗi ngày hạnh phúc nữa. Học tập ở trường, học thêm ở nhà, thậm chí đến cả việc ra nước ngoài tu nghiệp, đến công ty làm một nhân viên thực tập. Tất cả, trong suốt mười tám năm.

Mục Thiên Nam rất mệt mỏi, cho nên vừa đặt lưng xuống giường, anh liền ngủ ngay.

Trước giờ anh không nằm mơ, nhưng hôm nay, giống như có kỳ tích, anh mơ thấy một giấc mộng:

Trời đột nhiên mưa to, mưa xong vòm trời xanh thẫm và dưới bãi cỏ xanh còn đầm nước ấy bỗng nhiên nảy ra một vật nho nhỏ. Nó ngày càng lớn dần, tích tắc đã phát triển thành một cây nấm chọc trời. Cây nấm

đó có màu trắng, đốm đỏ, cao vút trong mây, khiến Mục Thiên Nam nhìn mà hoảng hồn. Đột nhiên, lại có một giọng nói từ trên đỉnh nắm truyền tới: “Tôi tới đây, cậu nhớ phải đón được tôi nha —”

Tiếng kêu và bóng dáng của người đó ngày một lớn dần. Người đó từ trên đỉnh cây nắm tuột xuống, rơi thẳng vào lòng Mục Thiên Nam.

Mục Thiên Nam đã đón được người nọ, bấy giờ, anh mới giật mình phát hiện người trong lòng mình lại là Đan Giai Nguyệt.

Và cái người vừa từ trên trời rơi xuống ấy đã nhân cơ hội hôn lên môi Mục Thiên Nam.

— Sau đó.

— Sau đó, Mục Thiên Nam đã thức dậy.

Anh tỉnh dậy, nhìn đồng hồ: 5h34. Sau đó, anh nghiêng đầu cười giễu giấc mơ của mình.

Từ trên người mẹ anh, anh học được cách không tin vào tình yêu; từ trên người Việt Phồn Tinh, anh khinh bỉ tình yêu đồng tính; từ trên người những kẻ hám lợi sa đọa quanh anh, anh chán ghét những đêm tình thú như súc vật ấy.

Mất mấy giây để gạt đi hết những cảnh trong mơ, anh xuống giường, bắt đầu chỉnh chu lại quần áo.

Đến sáu giờ, anh gọi điện thoại cho Chu Uy An – bạn gái kiêm thư ký hiện giờ của anh, báo với cô đúng bảy giờ anh sẽ có mặt tại nhà cô, đón cô cùng tới công ty.

Ngày 08 tháng 10 năm 2010, Mục Thiên Nam chính thức tiếp nhận chức vụ tổng tài của công ty cổ phần hữu hạn khoa học kỹ thuật Long Tường.

16. Chương 16

Vào ngày mừng tám tháng mười, Long Tường vô cùng náo nhiệt.

Bộ phận hậu cần bận rộn chuẩn bị hoa tươi, chậu cảnh, trang trí thảm trải. Các nhân viên cũng chuẩn bị đầy đủ các văn kiện có liên quan, chờ trình lên cho tổng tài mới...

“Phương hướng phát triển của công ty chúng ta có thể sẽ thay đổi...”

“Tổng tài mới dường như rất trẻ...”

“Nghe nói, dựa vào năng lực của mình, cậu ta ở Mỹ bắt đầu từ một nhân viên thực tập, lên tới chức quản lý...”

“Nghe đồn đẹp trai lắm...”

“Dường như là có bạn gái rồi thì phải...”

Đan Giai Nguyệt đi tới đâu cũng đều nghe được những đoạn đối thoại như thế.

“Hi! Nè, nè?” Trương Ny vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh nữ, lập tức trông thấy Đan Giai Nguyệt đang ngăn người.

“Hử?... Ồ, chị Trương. Sao chị lại đứng đây?”

Trương Ny trừng mắt ra nhìn người mới vừa hoàn hồn lại: “Câu này phải để tôi hỏi cậu mới đúng chứ, đây là cửa nhà vệ sinh nữ, cậu đứng ngây ra ở đây làm gì?”

“Ồ... Đang suy ngẫm sự đời!” Đan Giai Nguyệt nói.

“Nè, là đang nghĩ tới tổng tài mới phải không!” Trương Ny thốt ra một câu, nhìn nhìn bốn phía thấy không có ai mới nói tiếp: “Trương mập bị rơi đài rồi, nghe đồn là phải về Mỹ làm gì đó. Nhưng mà, ông ta đi cũng

kỳ lạ lắm! Aizz, coi như xong, mấy nhân viên quèn như chúng ta cũng không thể mó tay vào được...” Nói xong, cô phát hiện người đàn ông đang đứng trước mặt cô lại sững sờ. Thế là cô bất mãn, huých vào vai anh một cái: “Hôm nay thấy cậu là lạ, đang nghĩ chuyện gì vậy?”

“À, nghĩ giống như chị thôi! Chị Trương, đừng đánh nữa, bị nội thương mắt!” Mặt Đan Giai Nguyệt nhăn nhó như chiếc bánh bao chiều, giả bộ đáng thương. Nhưng thật ra thì cậu cũng thấy chuyện quản lý bộ phận nhân sự lần trước bị đổi đi có hơi lạ, chỉ mong là mọi chuyện đều có lợi cho Mục Thiên Nam.

“Đừng đứng ngây ra đó nữa, đã tám giờ bốn mươi lăm rồi, đến chín giờ là phải tập hợp đó!” Trương Ny lấy di động ra nhìn.

“Được rồi, chị cứ đi trước đi! Tôi vào WC một chút!”

Tách khỏi Trương Ny, Đan Giai Nguyệt bước vào nhà vệ sinh nam. Bảy giờ, ở bên trong đã chẳng còn ai, anh lập tức đi tới trước bồn rửa mặt.

Anh đứng trước bồn nhìn mình trong gương, cố gắng để bản thân thật bình tĩnh, sau đó mới rửa tay, đi ra đại sảnh.

Lúc này, nhân viên ở các bộ phận đã xếp thành hàng chỉnh tề, đứng im lặng trong đại sảnh chờ đợi.

Đan Giai Nguyệt đứng ở cuối hàng người, nhìn thấy mấy quản lý cấp cao ra đứng ngay ở cửa.

Chỉ lát sau, bọn họ đã chờ được người bọn họ cần đón.

Vì thế, người nọ được đưa vào trong. Mọi người trong đại sảnh bắt đầu vỗ tay.

Đan Giai Nguyệt trông thấy ánh hào quang tỏa ra trên thân người nọ, thấy người nọ bắt tay với những kẻ đang hoan nghênh kẻ bên. Ngoài ra, anh còn trông thấy một cô gái mặc đồng phục công sở màu lam trông giỏi giang lại không mất đi vẻ nữ tính đi cạnh bên người nọ.

“Tổng tài mới sẽ mang theo thư ký của mình...” Giọng nói của Trương Các – quản lý bộ phận nhân sự lại vọng vào tai anh.

Đan Giai Nguyệt nhìn cô ấy bằng ánh mắt ái mộ, giờ phút này, cô ấy đang rạng rỡ bên cạnh Mục Thiên Nam.

Ai có thể dự đoán được vòng quay vận mệnh đã an bài?

Đan Giai Nguyệt chỉ có thể đứng đấy vỗ tay, đứng đấy nhìn người nọ theo đám đông đi lướt qua mình.

“Đây chỉ là buổi họp mặt trong nội bộ công ty, đến chiều còn có một đợt phỏng vấn...”

“Aizz, nhìn đi, người phụ nữ đó chính là thư ký của tổng tài phải không, trông được thật...”

“Tổng tài đẹp trai quá...”

Rơi vào tai Đan Giai Nguyệt chỉ là những lời khen ngợi. Có ai ngốc đến nỗi thốt ra những bất mãn, ghen tị, nghi kỵ trong lòng mình đâu chứ?

Và lúc này, Đan Giai Nguyệt vẫn còn đang buồn bã suy nghĩ, rõ ràng hôm qua mới vừa gặp lại, rõ ràng người nọ còn cầm bút ghi vào tay mình số điện thoại của anh ấy, rõ ràng anh ấy đã xem mình như bạn bè. Nhưng, tại sao, anh vẫn chưa thấy đủ? Ở sâu trong lòng anh, nỗi bất an lại bắt đầu dâng lên.

Đan Giai Nguyệt cúi đầu, tự nhủ với lòng mình, sau đó lại ngẩng đầu lên, nói với đồng nghiệp đang đứng kế bên: “Mong là tổng tài mới sẽ mang tới bầu không khí mới, cho chúng ta thật nhiều tiền lương nha...”

— Lúc chưa gặp lại nhau, tôi cũng đã quen rồi. Ở trong lòng tôi, anh là người không dễ dàng chạm vào, bởi vậy, nếu không gặp lại sẽ như thế nào? Gặp lại rồi sẽ như thế nào đây.

— Gặp lại, cảm giác vui mừng qua đi, anh vẫn ở nơi xa xôi đó. Còn tôi, lại không lay chuyển được, nó quá khó khăn.

Đó đúng thật là một cái hố ngăn cách thật lớn nha.

Ai có thể đoán được, thời gian sẽ an bài vận mệnh thành thế nào?

Vì thế, tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng anh lại đang rất cô đơn, trông những người ở phía trên đọc diễn văn.

Aizz, aizz, khi bắt đầu yêu một người, không phải đã chuẩn bị sẵn tâm lý chấp nhận bị coi thường hay sao?

Và rồi đây, anh sẽ phát hiện, sự xuất hiện của Mục Thiên Nam, sẽ thay đổi dần cuộc sống của anh.

17. Chương 17

.

Mục Thiên Nam đặt tờ báo xuống bàn làm việc, cầm tách cafe đã nguội lên, sau đó đứng dậy đi tới bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống đoàn người xe nhỏ bé như những con kiến dưới chân.

‘Cộc cộc.’ Tiếng gõ cửa truyền tới.

“Vào đi!” Mục Thiên Nam lên tiếng, tới vào giờ này chỉ có một người.

Chu Uy An đẩy cửa vào. Cô gái này có khuôn mặt xinh đẹp, trang điểm phù hợp, vừa dễ thương lại vừa không mất đi vẻ tự tin của phái nữ, cô quả đúng là chuẩn mực của một nữ viên chức thời đại.

Cô bước vào, nói: “Thiên Nam, cafe đó nguội rồi, đừng uống!”

Mục Thiên Nam xoay người, thấy bạn gái mình đang vừa bưng một tách cafe nóng hôi hổi vào, trên đĩa còn có thức ăn, nhìn anh, cười nói.

Anh cũng mỉm cười đáp lại.

Chu Uy An đặt chỗ thức ăn được chuẩn bị tốt xuống bàn, ý bảo bạn trai của cô đã có thể ăn. Cô đứng đây nhìn anh ngồi xuống đối diện với cô, tao nhã bắt đầu ăn. Giờ người này bận rộn đến nỗi ngay cả ăn cơm cũng không có thời gian.

“Báo à?” Chu Uy An thấy trên trang đầu tờ báo ấy là hình Mục Thiên Nam, cô đưa tay cầm lên xem.

— Con trai của người đứng đầu thương giới, gia cảnh giàu có, quý công tử Mục Thiên Nam tiếp nhận Long Tường...

— Thời thơ ấu của Mục công tử có thể nói là đầy sắc thái thần bí. Tuy mẹ của cậu không phải là vợ cả của đương gia Mục thị Mục Anh Hào, nhưng bà là một người phụ nữ được truyền kỳ với nhiều tình tiết phức tạp. Mục Thiên Nam là con riêng ngoài giá thú, năm cậu ấy tám tuổi...

— Khác xa với một số công tử tiểu thư giàu có khác, từ nhỏ cậu đã giỏi rất nhiều mặt... Ra nước ngoài tu nghiệp... Đạt được thành tích tốt nhất...

— Cậu ấy có diện mạo anh tuấn, tính cách trầm tĩnh, hướng nội, nhưng lại không đa tình, tai tiếng tình cảm cực ít. Theo như những gì các phóng viên điều tra được, cậu ấy và bạn gái hiện tại đã quen được ba năm, còn những cô gái khác đành phải đau lòng, thương tâm...

— Hiện cậu ấy đang tiến hành cải cách công ty khoa học kỹ thuật Long Tường...

“Ha ha!” Chu Uy An cười khê, buông tờ báo xuống, nói với Mục Thiên Nam đang ăn pizza: “Giờ anh nổi thật nha!”

“Hử? Đó là do bọn họ quá rảnh rồi!”

“Thiên Nam!” Chu Uy An bỗng gọi tên anh, giọng điệu rất nghiêm túc.

“Sao thế?” Mục Thiên Nam buông pizza đang ăn xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Em rất yêu anh, anh khiến em thấy rất tự hào!” Chu Uy An đi ra phía sau lưng Mục Thiên Nam, vòng hai tay lên vai anh.

Chu Uy An đương nhiên biết trên thế gian này không còn một người đàn ông nào có thể khiến cô động tâm như Mục Thiên Nam nữa. Cũng may, là cô đã gặp được anh.

“Ừm!” Mục Thiên Nam gật đầu, vỗ vỗ lên tay cô, ý bảo cô buông ra, làm như vậy, anh thấy không thoải mái.

Sao lại có người hờ một chút là nói tới từ ‘yêu’ như thế? Tuy nhiên, Chu Uy An vừa có bề ngoài, lại có tài năng, vừa lúc anh cũng thích thế, hơn nữa, những người đàn ông trưởng thành luôn có những đòi hỏi về phương diện đó, cho nên hai người cứ thế mà đến với nhau.

Chu Uy An buông tay ra, tuy cô vẫn không nghe người nọ nói được câu dịu dàng tình tứ gì, nhưng cô cũng sẽ không nói ra cảm giác bất mãn trong lòng mình, cô biết anh ghét nhất là những người phụ nữ quá phiền phức.

Nói chuyện tình cảm không bằng bàn công việc với anh ta, như vậy lại càng khiến anh ta thấy thích mình.

“Em đi chỉnh sửa lại chỗ tư liệu chiều nay dùng, anh từ từ ăn đi!” Chu Uy An nói xong, lập tức đi ra ngoài.

Mục Thiên Nam tiếp quản Long Tường được ba ngày, trong ba ngày qua, anh đã hẹn những người phụ trách quản lý các bộ phận tới gặp mặt, nói chuyện và từ hôm nay trở đi, anh định sẽ đích thân xuống từng bộ phận gặp mặt các nhân viên.

‘Ding ding...’ Tiếng chuông di động trên bàn làm việc vang lên, cắt đứt những quy trình kế hoạch đang diễn ra trong đầu anh. Anh buông tách cafe xuống, cầm điện thoại lên, ấn phím nghe.

“Alo?”

“Alo, anh có khỏe không?” Một giọng nói vui vẻ từ đầu bên kia truyền sang.

“Việt Phồn Tinh?” Mục Thiên Nam nhíu mày, anh không đi tìm cậu ta, không ngờ cậu ta đã tự dẫn xác tới.

“Đúng vậy, nhưng mà, trước đây anh luôn gọi tôi là Phồn Tinh! Anh hai, đã lâu không gặp!”

Trước đây? Mục Thiên Nam tự ra lệnh cho bản thân không được nhớ tiếp nữa, không được nổi giận, càng không thể để cậu ta qua mặt.

“Có chuyện gì thì cứ nói đi!” Mục Thiên Nam lạnh lùng nói tiếp.

“À, chính là chú dê nhỏ hôm đó anh đã dẫn đi ấy, anh biết địa chỉ của cậu ta phải không, ngay cả cách liên hệ cũng có thể...”

“Ai?” Mục Thiên Nam cắt ngang giọng điệu ngả ngớn của cậu ta.

“Đan Giai Nguyệt! Tôi không dễ gì xin người khác giúp đỡ đâu, chuyện này anh cũng biết mà. Tuy nhiên, hiện tại tôi mong anh nói cho tôi biết!” Người ở đầu bên kia bỗng nghiêm túc hẳn lên.

‘Tút’. Mục Thiên Nam tắt cuộc gọi.

Không thể động tới Đan Giai Nguyệt. Việt Phồn Tinh, cậu đúng là hết thuốc chữa rồi. Hai ý nghĩ đồng thời xuất hiện trong đầu Mục Thiên Nam.

‘Cộc cộc!’ Chu Uy An lại gõ cửa hai tiếng, sau đó bước vào.

Cô ôm một chồng tư liệu, đặt xuống bàn làm việc của Mục Thiên Nam, lập tức trông thấy vẻ mặt của cấp trên kiêm bạn trai của cô không được tốt cho mấy.

“Sao thế?”

“...Không có gì!” Mục Thiên Nam điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

“Đừng để quá mệt mỏi!” Chu Uy An tỏ vẻ quan tâm một chút, sau đó bàn tới việc công: “Đây là hồ sơ của các nhân viên trong bộ phận hậu cần!”

“Ừm!” Mục Thiên Nam đáp lại.

“Bộ phận này có tổng cộng mười người, bảy nam, ba nữ! À, phải rồi, hôm nay có một người bệnh xin nghỉ, cho nên giờ chỉ còn lại chín...”

“Xin nghỉ?” Nghỉ ngay ngày sắp tới thanh tra? Nhất định là bệnh rất nặng.

“Đúng vậy! Tên... Tên Đan Giai Nguyệt, nam, hai mươi sáu tuổi...” Chu Uy An rút ra một sấp hồ sơ thật dày đưa về Đan Giai Nguyệt.

“Chẳng trách Trương Các lại vội vàng chuyển công tác như thế, xem đi, giờ đã là thời đại công nghệ, vậy mà chúng ta còn phải lục lọi cả đồng giấy tờ! Xem ra, bước tiếp theo, đúng là rất bận rộn!”

Khi Mục Thiên Nam nghe tới ba từ ‘Đan Giai Nguyệt’ bỗng ngậy ra một chút. Không phải trùng hợp vậy chứ! Anh nghĩ. Tất nhiên, anh cũng không để ý tới chuyện Chu Uy An đang nói gì, đưa tay cầm sấp hồ sơ đó qua xem. Vừa nhìn thấy ảnh chụp phía trên, anh sững sờ.

“Thiên Nam?” Chu Uy An thấy anh nhìn tập hồ sơ đó ngẩn người, trước giờ cô chưa bao giờ trông thấy anh như vậy.

“Ồ...” Mục Thiên Nam hồi phục tinh thần lại, dần chút tình cảm riêng tư xuống, bảo: “Nói tiếp đi!”

Đời người nơi nào không gặp lại?

Mục Thiên Nam bỗng nhớ lại giấc mơ hôm trước của mình.

— Đan Giai Nguyệt trượt từ trên cây nắm đó vào lòng anh, hôn anh.

Đan Giai Nguyệt là cấp dưới của anh.

Đan Giai Nguyệt đang bị bệnh.

Đan Giai Nguyệt được Việt Phồn Tinh chú ý, Việt Phồn Tinh đang tìm cậu ta và anh, biết rõ Đan Giai Nguyệt ở đâu, nhưng đã làm theo bản năng, cúp máy.

— Mười năm trước, cậu nam sinh mà anh cho rằng đáng yêu, ám áp đó, đã trở về bên anh.

Bất kể Mục Thiên Nam có thừa nhận hay không, Đan Giai Nguyệt cũng đang dần thay đổi cuộc đời anh.

18. Chương 18

.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, má Trương vừa rơm rớm nước mắt vừa gọt táo, cạnh bà là giường bệnh và người nằm trên giường chính là Đan Giai Nguyệt đang ngủ say.

“Ừm... Má Trương?” Đan Giai Nguyệt tỉnh dậy, vì hiện giờ anh không đeo mắt kính, cho nên chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ phía trước.

“Ôi! Giai Nguyệt, cậu tỉnh rồi à?” Má Trương vui mừng, vội vàng lấy tay áo lau nước mắt, nhanh chóng đứng dậy nhìn Đan Giai Nguyệt.

“Vâng, giờ mấy giờ rồi?” Anh nhớ lần trước anh tỉnh dậy là buổi tối.

“Năm giờ!” Má Trương đỡ Đan Giai Nguyệt ngồi dậy, sau đó kéo chiếc gối đặt phía sau lưng, để anh tựa vào đầu giường.

“Ừa... Phòng mười sao?”

“Phòng mười một rồi!”

“Con lại ngủ một ngày nữa rồi à...” Nghe Đan Giai Nguyệt nói thế, thiếu chút nữa má Trương lại khóc lên. Bà đưa kính mắt tới cho anh, thằng nhóc này xem hù chết bà rồi.

“Ba ngày rồi...” Đan Giai Nguyệt xoa xoa đầu đang hơi đau vì ngủ nhiều: “Má Trương có xin phép giúp con chưa?”

“Rồi, bên công ty đã biết tình trạng của cậu rồi, với lại bà già này cũng đã xin cho cậu nghỉ nhiều ngày một chút. Cuối cùng họ đã cho cậu nghỉ luôn một tháng. Giai Nguyệt à, đừng dọa má Trương nữa, phải cố gắng dưỡng bệnh có biết không!”

“Vâng!” Đan Giai Nguyệt gật đầu. Đó là một người thân, cho nên anh không cần phải nói cảm ơn hay cảm kích gì cả.

‘Cộc cộc!’ Có tiếng gõ cửa, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Má Trương bước ra mở cửa, mở cửa xong, bà nhìn thấy một bó hoa thật to xuất hiện trước và phía sau chính là một cậu thanh niên có mái tóc màu vàng, nước da trắng nõn, sóng mũi cao, trông rất anh tuấn.

Má Trương khẳng định là bà hoàn toàn không quen cái cậu thanh niên tới thăm bệnh này.

“À, chào di...” Việt Phồn Tinh nhìn má Trương đang ngây ra, lại nhìn sang người đang nằm trên giường bệnh mà anh đã tìm kiếm bấy lâu nay: “Chào di, cháu tới thăm Đan Giai Nguyệt!” Việt Phồn Tinh đưa bó hoa trong tay ra.

“À, thì ra là bạn của Giai Nguyệt, mau vào, mau vào đi!” Má Trương giật mình, phục hồi tinh thần đón lấy bó hoa, mời khách vào phòng.

Đan Giai Nguyệt ngồi trên giường, trông thấy anh chàng tên Việt Phồn Tinh hôm nọ, hỏi ngay: “Là anh? Ừa? Sao anh ta lại tới đây? Sao lại biết mình đang bệnh, hơn nữa làm sao anh ta biết mình đang ở đây?”

“Được rồi, là tôi!” Việt Phồn Tinh nhìn người trước mặt, thấy người nọ đang nghi hoặc, lập tức đáp lại một câu hài hước.

“Giai Nguyệt, mau mời bạn ngồi đi!” Bấy giờ, má Trương đã cắm hoa xong, lập tức kéo ra một cái ghế khác, bảo thế.

“Di cứ gọi cháu Phồn Tinh là được rồi!” Việt Phồn Tinh nhanh chóng đón lấy cái ghế, nở một nụ cười khiến nữ giới phải động lòng, nói với má Trương.

“Ừ!” Má Trương nở nụ cười hiền lành, thằng nhóc này quả là đẹp trai, thái độ lại tốt, đúng là rất biết lấy lòng người nha: “Cậu cũng gọi bà già này là má Trương là được rồi!”

“Má Trương!” Việt Phồn Tinh không ngại ngần gì, lập tức gọi ngay.

Việc này đã khiến cho tâm trạng sầu lo cho Đan Giai Nguyệt mấy ngày nay của má Trương như tan biến hết, bà mỉm cười.

Đan Giai Nguyệt trừng to mắt nhìn tình huống đang diễn ra trước mặt. Việt Phồn Tinh tới đây làm gì thế nhỉ?

“À, phải rồi, Giai Nguyệt đã tỉnh, má phải gọi điện báo về nhà ngay! Mấy thanh niên các cậu cứ ngồi trò chuyện với nhau đi!” Má Trương nói xong, vui vẻ đi ra ngoài.

Việt Phồn Tinh đóng cửa, sau đó mới quay lại ngồi xuống trước giường Đan Giai Nguyệt.

Anh ta không nói chuyện, ngược lại, cứ ngồi thật tao nhã, nhìn Đan Giai Nguyệt đang mặc đồ bệnh nhân: Trắng tinh, ôn hòa, đáng yêu, yếu ớt.

“Anh...”

“Muốn hỏi tôi sao lại đến đây có đúng không?” Việt Phồn Tinh chen ngang vào câu nói của Đan Giai Nguyệt.

“Không phải... Tôi muốn hỏi, anh là ai?” Đan Giai Nguyệt ngừng lại một chốc, cho dù người nọ đã đoán được, nhưng anh cũng không đồng ý nha. Nửa là anh đang dối, còn nửa lại là nói đùa.

“Hử?” Giờ tới phiên Việt Phồn Tinh ngờ ra.

“Ha ha ha...” Làm một người luôn rất tự tin xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc, anh thấy thực vui vẻ: “Gạt anh đó...”

“.....” Việt Phồn Tinh im lặng nhìn người đang có khuôn mặt tái nhợt, nhưng vì cười mà đỏ hồng lên.

“Khụ!” Đan Giai Nguyệt ngừng cười, nhìn người đang ở đối diện nhìn mình bằng vẻ mặt bí hiểm.

“Xin lỗi, tôi biết anh là ai, Việt Phồn Tinh!” Đan Giai Nguyệt nói. Tuy nhiên, người nọ vẫn nhú mồm, im lặng như trước.

“Được rồi, tôi rất tò mò chuyện anh tới đây tìm tôi!” Cuối cùng Đan Giai Nguyệt cũng thỏa hiệp. Dù sao thì người ta cũng có ý tốt tới thăm mình, anh không nên nói quên người ta như thế.

“Ồ!” Tới lúc này Việt Phồn Tinh mới mở miệng, anh ta vươn tay vỗ lên đầu Đan Giai Nguyệt hai cái: “Nhớ anh, cho nên tới tìm anh!”

Tự nhiên lại bị một người bằng tuổi mình vỗ đầu như thế, lại còn nghe được câu nói vô cùng thân mật của người nọ, hơn nữa người này lại còn là người cùng giới tính với mình.

Việt Phồn Tinh thu tay về, trông thấy Đan Giai Nguyệt đang ngây ra, anh ta nở nụ cười, nói tiếp: “Cũng vừa hay, bác sĩ chữa bệnh cho anh chính là bạn học thời đại học của tôi, anh cũng biết đó, tôi học tâm lý học mà. Đời người thường hay trùng hợp thế đấy, tôi có nhắc tới anh ở trước mặt cậu ta và thế là cậu ta liền cho tôi biết là anh đang ở đây!”

“Thế à?” Đan Giai Nguyệt phục hồi tinh thần lại, nhìn người đang cười nói thoải mái ở đối diện, giống như những lời anh ta nói với anh ban nãy chỉ là nói đùa thôi vậy.

“Cám ơn anh đã tới thăm tôi!” Đan Giai Nguyệt quyết định quên đi chuyện Mục Thiên Nam từng nói với anh là đừng nên tiếp cận Việt Phồn Tinh, bởi vì anh cảm thấy Việt Phồn Tinh rất tốt.

“Đó là bởi vì tôi thấy nhớ anh, nhưng anh thì lại không tới tìm tôi!” Việt Phồn Tinh thốt ra một câu ai oán như người vợ bị chồng ruồng bỏ chẳng bằng.

“...Xin lỗi!” Đan Giai Nguyệt cũng chẳng biết nên nói gì, chỉ đành xin lỗi thôi.

“Nể tình anh đang bệnh cho nên tôi tha thứ cho anh đó!”

“Vậy thì cảm ơn anh nhiều!” Đan Giai Nguyệt liếc anh ta một cái.

Hai người cứ thế mà nói chuyện huyền thuyên hết mười mấy phút đồng hồ. Đan Giai Nguyệt nằm trên giường bệnh mấy ngày, giờ đã ổn định lại nên cũng cần ai đó để tâm sự cho khuây khỏa, bởi vậy anh cảm thấy nói chuyện với người bạn mới quen này cũng thú vị lắm.

“Anh thật không sao chứ?” Việt Phồn Tinh ăn hết quả táo, ném vỏ còn thừa lại vào thùng rác, hỏi.

“Ừm, khỏe nhiều rồi! Chỉ đau bao tử chút thôi! Bạn của anh không nói cho anh biết à!” Đan Giai Nguyệt nói móc lại một câu.

Việt Phồn Tinh vươn tay phải ra.

“Gì?”

“Bắt tay, chúc mừng chúng ta đã trở thành bạn bè chân chính!” Vẻ mặt của anh ta cứ như đây là một chuyện rất thường tình.

“Hử?” Còn có vụ này sao? “Được rồi!” Đan Giai Nguyệt phát hiện người đối diện với anh có rất nhiều bộ mặt, giờ lại tăng thêm cái mặt ‘Ngây thơ’.

Hai người bắt tay, trong một trường hợp cực kỳ buồn cười.

Đan Giai Nguyệt cười, muốn rút tay về, nào ngờ lại bị anh ta nắm chặt.

“?” Đan Giai Nguyệt nhìn Việt Phồn Tinh với vẻ mặt khó hiểu.

“Không muốn buông tay!” Cuối cùng cũng nên có thứ gì đó thuộc về mình chứ. Mẹ à, nếu như lần này con không buông tay, có phải con sẽ có được thứ con muốn không? Việt Phồn Tinh nghĩ, thay đổi nét mặt, cười nói, sau đó buông lỏng tay ra.

Việt Phồn Tinh ở lại thêm mười mấy phút nữa, sau đó anh ta nghe một cú điện thoại và trở về.

Đan Giai Nguyệt còn chưa kịp nằm xuống, đã nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra. Anh lên tiếng: “Má trương à, con rất...” Từ ‘đói’ đã bị nuốt trở vào.

Đan Giai Nguyệt ngẩng ra nhìn người vốn không có khả năng xuất hiện ở đây, gọi to: “Mục Thiên Nam?”

Bất kể bạn có là người hoạt bát cỡ nào, nhưng khi bạn gặp được một người thật sự khiến bạn động tâm, bạn sẽ biến thành đồ ngốc, nói không nói được, làm không làm được, ngay cả chuyện mình đang suy nghĩ gì cũng không rõ — Trong bạn, chỉ có trái tim đang đập thật mạnh.

— Thành thịch, thành thịch!

19. Chương 19

Nếu như nói bình thường giờ làm việc hành chính của mọi người là từ chín giờ cho tới năm giờ, thì đối với một người vừa mới nhậm chức như Mục Thiên Nam mà nói là từ năm giờ cho tới chín giờ.

Nhưng hôm nay thì khác, bởi vì anh biết Đan Giai Nguyệt đang bị bệnh, hơn nữa còn là bệnh rất nặng.

Tuy hai người cũng chẳng phải thân thiết gì lắm, nhưng dù sao thì thuở thiếu niên người này cũng đã từng lưu lại những hồi ức ấm áp trong lòng anh, huống chi cơ duyên xảo hợp, giờ bọn họ lại trở thành quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới. Cho nên chiều nay khi làm việc xong, anh đã dời công việc buổi tối lại cho ngày mai, đồng thời, anh còn dặn Chu Uy An tra địa chỉ, cho nên vừa tan ca xong, anh lập tức lái xe tới bệnh viện, nơi Đan Giai Nguyệt đang dưỡng bệnh ngay.

Thậm chí anh còn mua đồ bỏ mang tới.

Lúc anh vừa đẩy cửa vào, đã nghe giọng nói to rõ của người nọ vang lên: “Má Trương, con rất...”

Rất cái gì?

Khi nghe được giọng nói đầy sức sống ấy, Mục Thiên Nam lại thấy yên tâm: Chắc bệnh cũng không nặng lắm.

“Mục Thiên Nam?”

Mục Thiên Nam đi tới trước giường bệnh, lập tức trông thấy Đan Giai Nguyệt với vẻ mặt hơi tái đang kinh ngạc nhìn mình. Thái độ này... Giống như việc anh xuất hiện là một kỳ tích.

“Được rồi, tôi nghe nói cậu đang bị bệnh, cho nên mới tới thăm cậu một chút!”

“Hả? Ồ!” Bỗng nhiên Đan Giai Nguyệt cảm thấy tim đập dữ dội, mặt đỏ lên: “Ngồi, ngồi đi!”

“Cho cậu này!” Mục Thiên Nam đặt mấy thứ mình mang tới lên bàn, ánh mắt cũng đảo qua mấy cành hoa đang cắm trong bình, sau đó đưa tay cầm tấm thiệp trên bàn lên: [Chúc sớm ngày bình phục! Việt Phồn Tinh.]

Anh nhú mày nhưng cũng không nói gì ngoài việc ngồi xuống chiếc ghế mà Việt Phồn Tinh đã từng ngồi.

Đan Giai Nguyệt thấy động tác của anh ấy, nhìn anh ta ngồi xuống đối diện với anh, anh biết là dường như anh ta đang muốn nói chuyện với mình. Cho nên, anh tự nhủ với bản thân là đừng khấn trương.

“Bệnh gì?”

“Ồ, đau bao tử chút thôi!”

“Một chút?” Chút mà cần phải nằm viện.

Được rồi, câu hỏi của Mục Thiên Nam cộng với đôi mắt sắc bén ấy cũng đã đủ công phá Đan Giai Nguyệt.

“Chỉ là bệnh về bao tử thôi!”

“Nguyên nhân gì?”

“Chế độ ăn uống không phù hợp!”

Dường như cách nói chuyện thế này rất giống mấy phim điều tra vụ án. Nhưng dù sao thì đây cũng là cách thể hiện sự quan tâm của Mục Thiên Nam, dù nó có hơi kỳ lạ một chút.

Sao lại phát bệnh? Có lẽ là từ cái buổi liên hoan nhìn thấy người chỉ có thể đứng trông xa, không thể chạm vào, bề ngoài Đan Giai Nguyệt làm như rất vui vẻ, nhưng thực tế thì trong lòng anh lại rất đau buồn, không thể nuốt trôi thức ăn. Đương nhiên, nguyên nhân này, Đan Giai Nguyệt sẽ không nói.

Mỗi một lần tình cờ gặp được anh, đều giống như định mệnh đã ban ân thừa xuống. Đan Giai Nguyệt nghĩ như thế.

Mục Thiên Nam nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh đang cúi đầu ngày một thấp, anh quyết định chỉnh giọng điệu lại thật ôn hòa. Dù sao thì trong đời anh, những người được gọi là bạn cũ quá ít, còn có thể gặp lại, đương nhiên là phải quý trọng rồi.

“Giờ khỏe nhiều chưa?”

“Ừ, khỏe nhiều rồi! Mai tôi có thể xuất viện được rồi đấy!” Đan Giai Nguyệt ngẩng đầu lên, giọng nói cũng lưu loát hơn hẳn.

“Được nghỉ phép tận một tháng, cậu không cần phải gấp gáp làm gì!”

“Ủa? Cậu cũng biết chuyện tôi đang làm việc ở Long Tường à?” Đan Giai Nguyệt còn tưởng rằng anh ấy không biết.

“Đúng vậy, tôi là ông chủ mà!” Mục Thiên Nam đan chéo hai tay: “Nếu không, sao tôi lại biết cậu đang ở đây, hơn nữa lại còn phải ằm viện?”

“Vì tôi không nghĩ là cậu sẽ tới, cho nên đầu óc có hơi hỗn loạn chút!” Đan Giai Nguyệt sờ sờ đầu mình, cười nói. Bên ngoài thì đúng là cười mình ngu ngốc, nhưng bên trong anh lại thấy vui: Được anh ấy nhớ rồi nha!

Đúng vậy, năm đó, người ở trước mặt Mục Thiên Nam hiện giờ đã làm rất nhiều hành vi tiếp cận rất ngốc nghếch, nhưng anh lại cảm thấy nó rất thiết tình.

Theo tháng năm đổi dời, thứ đã lắng đọng ở Đan Giai Nguyệt chính là sự tự tin và lạc quan.

— Đúng vậy, cho dù không phải là thích theo kiểu đó, nhưng ít ra cũng có tình nghĩa bạn bè.

— Thứ tôi lựa chọn sẽ là một nửa tiếc nuối và một nửa hạnh phúc.

Nghĩ tới đó, Đan Giai Nguyệt lại thấy yên tâm.

Nhìn thấy người trước mặt lại nở nụ cười ấm áp như năm đó, Mục Thiên Nam tự nhiên cũng thả lỏng tinh thần mình. Tuy anh không biết sao lại thế, nhưng anh hiểu, mỗi lần ở cùng với cậu ấy, anh sẽ rất thoải mái. Vui vẻ chính là vui vẻ.

Như thế, lần thứ hai gặp lại sau mười năm, hai người đã trở thành những người bạn hợp ý.

Khi Mục Thiên Nam thả lỏng tinh thần, khóe miệng anh sẽ cong lên, vẻ lạnh lùng trong mắt cũng đã bị thay thế, thậm chí, anh cũng sẽ nói một ít chuyện đùa. Ví dụ như anh đang oán trách chuyện Đan Giai Nguyệt không nói với anh việc họ làm cùng một công ty.

Đan Giai Nguyệt định nói nguyên nhân thật sự, nhưng ngẫm một hồi, anh chỉ cười, bảo là để giữ cảm giác thần bí.

Sau đó, hai người cùng ôn lại một ít chuyện năm xưa. Về chuyến tới suối nước nóng vào năm lớp 11, về cái đêm ở phòng hải cảnh, về thầy cô, bạn bè...

Mục Thiên Nam không nói nhiều, nhưng ít ra thì lâu lâu anh cũng chen vào một vài câu. Anh nghĩ, cảm giác có người trò chuyện rất khá, nếu không thì ai sẽ nhớ tới sự tồn tại của mình đây? Thật ra, nhiều năm về sau, lúc anh nhớ tới chuyến đi thăm bệnh hôm nay, anh đã phát hiện ra một điều mà hiện giờ anh không nhận thấy: Đan Giai Nguyệt là một tồn tại rất đặc biệt.

Trong lúc hai người trò chuyện, thỉnh thoảng sẽ truyền ra một vài tiếng cười.

Nhưng nụ cười của Đan Giai Nguyệt lại không trọn vẹn mấy. Chuyện cũ của anh và Mục Thiên Nam, có rất nhiều điều anh không muốn cho ai biết, càng không thể nói với bất kỳ ai. Cho nên, đó không chỉ là buồn cười.

20. Chương 20

“Tôi thật sự có thể xuống giường tiễn cậu!” Đan Giai Nguyệt nói.

“Không xuống được, cậu phải nghỉ ngơi!” Mục Thiên Nam đứng lên, nhìn Đan Giai Nguyệt.

Ban đầu vốn xuất phát từ nghĩa bạn bè, nào ngờ lại khiến anh có được những giây phút thư thái sau giờ làm việc, khiến tâm trạng Mục Thiên Nam thoải mái hẳn.

“Hẹn gặp ở công ty!” Mục Thiên Nam cầm áo khoác lên: “Mau chóng khỏe lại!”

“Ừm!” Đan Giai Nguyệt gật đầu, phát tay đưa tiễn. Mục Thiên Nam ra khỏi phòng bệnh, mặc áo khoác vào, thuận tay quăng tấm thiệp, [Chúc sớm lành bệnh, Việt Phồn Tinh] vào thùng rác cạnh hành lang.

Xem ra, sớm hay muộn gì anh cũng phải gặp mặt Việt Phồn Tinh một lần, xem cậu ta muốn giở trò gì. Trước đây là Mục Dã, giờ lại đến Đan Giai Nguyệt.

Khẩu vị đúng là không nhỏ nha, hơn nữa thủ đoạn cũng ngày một hèn hạ.

Anh ngấm một chút rồi lên chiếc BMW của mình. Đột nhiên, di động rung lên.

Anh vừa khởi động xe, vừa lấy di động ra xem, là Chu Uy An gọi điện tới.

“Thiên Nam, đã giải quyết xong chưa? Bạn học Đan Giai Nguyệt của anh sao rồi?”

Anh vừa lái xe ra ngoài vừa đáp lại: “Ừ, xong rồi, giờ đang trở về! Bệnh của cậu ấy cũng không có gì đáng ngại cả!”

“Anh đang trở về công ty sao? Hay là mình đi ăn gì đi? Lâu rồi chúng ta không ăn cơm với nhau, hơn nữa anh cũng đã một mớ lâu như vậy...” Chu Uy An ở đầu bên kia cẩn thận hỏi thử.

“Không được, về công ty đi! Anh vẫn còn chút chuyện phải giải quyết. Uy An, sau này chúng ta còn nhiều thời gian lắm!”

“...Được! Vậy em sẽ ở đây đợi anh! Anh đi đường cẩn thận nha!”

“Ừm! Cảm ơn em!”

Anh cúp máy, lúc bấy giờ mới nhìn thấy bên góc phải màn hình có hình một lá thư chưa xem.

Anh mở tin nhắn ra, phát hiện đó là một tin được gửi từ một dãy số xa lạ:

‘Rất vui khi được gặp lại cậu, mười năm đúng là trôi qua nhanh thật đấy! Chắc cậu vẫn chưa biết, tôi đang làm việc ở Long Tường, là cấp dưới của cậu đó. Sau này, mong cậu chiếu cố nhiều hơn.’

Tin nhắn gửi vào lúc 01h08 ngày tám tháng mười.

Mục Thiên Nam sững sốt, sau đó nở nụ cười, đoán ra là tin nhắn của ai. Tức khắc, anh đã lưu số điện thoại kia vào danh bạ của mình.

Nhưng có lẽ Mục Thiên Nam sẽ không biết, sau cái đêm gặp lại đó, Đan Giai Nguyệt đã nhìn số điện thoại trên tay mình, suy nghĩ cho tới một giờ đêm mới dám gửi đi một tin nhắn như thế. Sau khi gửi xong, anh lại đợi thêm một giờ, đợi mãi không thấy hồi âm, cho nên mới đi ngủ.

Mục Thiên Nam, nếu anh không thương thì thôi, chứ một khi anh động lòng, thì anh nhất định phải trả nợ cả một đời cho Đan Giai Nguyệt.

Mục Thiên Nam gửi lại một câu: “Cố gắng dưỡng bệnh, hẹn gặp ở công ty!”

Một ngày sau, Đan Giai Nguyệt mới nhìn thấy tin nhắn.

— Nếu như anh đã cho tôi cách liên lạc với anh, thì đây nhất định là thật. Anh sẽ không bao giờ gạt tôi.

— Với tác phong cẩn thận tỉ mỉ của anh, tôi dám chắc, anh sẽ không bao giờ viết sai.

— Tôi gửi tin nhắn cho anh, anh không trả lời... Chứng tỏ, đối với anh, tôi không quan trọng.

Nhưng trên thực tế, chỉ do Mục Thiên Nam quá bận, cho nên không có thời gian xem di động mà thôi.

Anh ấy trả lời tin nhắn lại, khiến Đan Giai Nguyệt gạt phăng những suy đoán trước đây, vui vẻ cả buổi trời.

Đan Giai Nguyệt cảm thấy mình thật là hèn mọn. Từ lúc Mục Thiên Nam xuất hiện, cả thế giới của anh đều nghiêng theo anh ấy cả. Anh phải làm gì đó để thay đổi bản thân mình.

Hoặc là...

Hoặc là cứ thuận theo lòng mình, bỏ hết lý trí, cố gắng đến gần anh ấy.

— Xin cho tôi ích kỷ một lần, chỉ một lần trong đời thôi.

Nghĩ tới điều này, anh lại ấn xuống dãy số đó thêm lần nữa.

Giờ Mục Thiên Nam đang ở trong văn phòng thoải mái sạch sẽ, nhíu mày nhìn đồng hồ số liệu của Long Tường trên máy tính. Khi anh nghe thấy tiếng di động vang lên, đôi mày lại càng nhíu chặt hơn.

Người gọi tới là Đan Giai Nguyệt.

“Alo, tôi là Mục Thiên Nam!”

“Alo, tôi là Đan Giai Nguyệt!”

Thật lạ là, khi nghe được giọng nói của người đó, mày của anh lại giãn ra. Anh cũng không ý thức được trong lúc nói chuyện với Đan Giai Nguyệt, anh cảm thấy rất thoải mái.

“Tôi biết, có chuyện gì không?”

“Ồ, là...” Đan Giai Nguyệt sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu một chút, sau đó tự cổ vũ bản thân mình, nói: “Cậu cũng biết đó, hôm nay tôi xuất viện, nhưng mà má Trương, chính là cái người đứng ở cửa chờ tôi hôm đó đó, con của bà ấy sắp sinh em bé, nói cách khác là bà cần phải về nhà chăm sóc cho con của mình. Nhưng bà lại không yên tâm bỏ tôi ở lại một mình, cho nên tôi định nói dối với bà là sẽ đến nhà bạn ở, có bạn chăm sóc dùm... Ồ, cậu có thể giúp tôi nói dối bà ấy một chút không? Nói đúng hơn là tôi sẽ đến nhà cậu ở một chút, được không? À, thật ra thì tôi đã khỏe nhiều rồi, tôi sẽ tự chăm sóc cho bản thân mà!”

Đan Giai Nguyệt nín thở, chờ đợi.

Mục Thiên Nam đang lắng nghe. Cậu trai hạnh phúc đến nỗi anh thấy ganh tị trong trí nhớ ấy giờ lại thành một người đàn ông cô đơn.

Ma xui quỷ khiến, mà cũng có thể là do tình cảm đã quá phá. Tóm lại là Mục Thiên Nam đã thốt ra một câu: “Tôi hiểu rồi! Tôi sẽ giúp cậu!”

21. Chương 21

Buổi trưa, Mục Thiên Nam lái xe tới nhà Đan Giai Nguyệt như đã hẹn.

Má Trương và Đan Giai Nguyệt đứng ở cửa, nhìn Mục Thiên Nam đang bước xuống xe. Má Trương nhìn cậu thanh niên mặc tây trang đó một chút rồi quay đầu sang nói với Đan Giai Nguyệt, “Ừa, người bạn thời trung học mà cậu nói là cái cậu má gặp tối đó à? Vậy mà má còn tưởng là cậu cái cậu Phồn Tinh gặp ở bệnh viện hôm nọ chứ!” Bà nhủ thầm trong bụng: Tuy nhiên, nhìn khí chất và quần áo của người này chắc cũng là công tử nhà giàu. Với lại, trông cũng hao hao cái cậu Việt Phồn Tinh kia.

Lúc này Đan Giai Nguyệt đứng là xấu hổ chết đi được. Anh chỉ định mượn cơ má Trương phải về quê, cần phải có người thường xuyên tới thăm nom, nhân cơ hội này tiếp cận với Mục Thiên Nam nhiều hơn một chút. Chứ hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Mục Thiên Nam lại bảo anh dọn đồ đạc tới ở nhà anh ấy như thế. Aizz, Mục Thiên Nam là một người thích yên tĩnh, độc lập, không thích có người quấy rầy đâu nha.

“Giai Nguyệt à, cậu đi xem lại coi có bỏ quên thứ gì không, để má tới nói chuyện với người ta!” Má Trương quay qua bảo với Đan Giai Nguyệt.

“À, không...” Tất cả những gì đang diễn ra khiến Đan Giai Nguyệt không biết phải nói gì, cho nên anh đành đi vào nhà xem lại một chút, đợi khi nào nghĩ xong sẽ nói ngay.

Lúc bước ra, thấy má Trương đang đứng nói gì đó với Mục Thiên Nam. Má Trương đưa lưng về phía anh, còn Mục Thiên Nam thì đứng đối diện, anh thấy dường như Mục Thiên Nam đang nghe rất chăm chú.

Đang nói gì đó?

Đan Giai Nguyệt bước tới gần hai người, nhưng còn chưa đợi anh lên tiếng, Mục Thiên Nam đã nhìn thấy anh.

Hai người bắt đầu chào hỏi. Đầu tiên là Mục Thiên Nam ân cần thăm hỏi bệnh tình của Đan Giai Nguyệt, Đan Giai Nguyệt đáp lại là không sao cả, sau đó Đan Giai Nguyệt nói cảm ơn Mục Thiên Nam đã quan tâm, Mục Thiên Nam lại đáp lại là đừng khách sáo, dù gì thì bọn họ cũng là bạn bè của nhau.

Đan Giai Nguyệt không biết tại sao Mục Thiên Nam lại đồng ý lời thỉnh cầu hơi bị quá đáng này của mình, nhưng tới giờ anh thật sự muốn từ chối, vì anh không muốn mang tới phiền hà cho anh ấy, chuyện như thế anh thật không muốn nghĩ tới chút nào.

Đan Giai Nguyệt đang do dự.

Trong lúc anh do dự, Mục Thiên Nam và má Trương cũng đã mang hết hành lý lên xe. Tất nhiên đó cũng chỉ là mấy bộ quần áo, nhưng do Đan Giai Nguyệt vừa mới phẫu thuật xong, cho nên anh phải nhờ người khác xách hộ.

Mọi chuyện phát triển thật thần kỳ, khiến Đan Giai Nguyệt vừa bất an lại vừa thấy hưng phấn.

Cho đến khi tiễn má Trương đi, ngồi lên xe Mục Thiên Nam rồi, Đan Giai Nguyệt vẫn có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Anh giương mắt nhìn người đàn ông anh tuần có đôi gò má hơi gầy, chiếc mũi cao thẳng bên cạnh.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi, hai người sẽ sống cùng nhau sao? Cho đến tận bây giờ, anh vẫn chưa thoát ra được câu không muốn đến nhà người ta ở nữa.

Anh mong chờ, anh lo lắng.

Mục Thiên Nam đang lái xe, ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, thấy sắp đến trung tâm thương mại, chỉ cần chạy thêm chút nữa là có thể tới nhà anh ngay vùng ngoại ô của một thành phố khác.

Anh cũng không ngờ là có ngày anh sẽ có cái cảm giác vui vẻ khi được giúp đỡ người khác. Giống như, mỗi khi ở cùng Đan Giai Nguyệt, anh sẽ phát hiện một mặt khác của mình.

Đan Giai Nguyệt, cậu đúng là người kỳ lạ.

“Cậu còn cần thứ gì không? Phía trước là trung tâm thương mại, đi nữa sẽ không còn chỗ nào mua đâu. Hay là xuống mua gì đi!”

“Ồ, không có thứ gì cả! Tạm thời còn chưa nghĩ ra, nhiều đây chắc cũng đủ rồi!” Đan Giai Nguyệt dời ánh mắt khỏi mặt Mục Thiên Nam.

“Tôi có một chuyện muốn hỏi!” Suy nghĩ rất lâu, sau cùng Đan Giai Nguyệt vẫn quyết định hỏi.

“Cậu nói đi!” Mục Thiên Nam đáp. Khi người này nói chuyện anh sẽ thấy vui, tại sao lại như vậy? Chính anh cũng không hiểu.

“Sao lại muốn tôi dọn tới nhà cậu, tôi không định tới nhà cậu đâu. Tôi sợ tôi sẽ quấy nhiễu tới cậu!”

“...” Mục Thiên Nam quay đầu lại nhìn người đang nói chuyện, nghĩ một chút, sau đó lại nhìn ra ngoài cửa kính, nói: “Cậu không có quấy nhiễu tới tôi!”

Câu trả lời đúng thật là ông nói gà bà nói vịt, nhưng không biết thế nào, Đan Giai Nguyệt không hỏi tiếp nữa. Anh cúi đầu, cười.

Sợi dây ràng buộc cứ thế mà sinh ra, cũng ngày một lớn dần.

22. Chương 22

Rost nghe tiếng người liền bật dậy, nhào ngay tới phía trước, kêu gâu gâu trước cánh cửa gỗ thật dày, mừng rỡ.

Vừa mở cửa ra, Rost định nhào lên người chủ nhân mình ngay, nhưng nó dừng lại, bởi vì nó đã ngửi được mùi của người lạ, ‘Gâu?’ Nó ngẩng đầu tìm.

“Chó?” Đan Giai Nguyệt đứng bên cạnh Mục Thiên Nam, ngẩng ra nhìn con tiểu thỏ cẩu màu nâu nhạt. Anh không ngờ là anh ấy lại nuôi chó, mà cho dù có nuôi cũng phải nuôi giống chó quý chứ. Khi bắt đầu bước chân vào thế giới của Mục Thiên Nam, anh phát hiện thì ra anh ấy có rất nhiều điều khác với trước đây.

Đan Giai Nguyệt nghĩ, nếu như là yêu thật lòng, thì không thể chỉ yêu bằng kiểu lý tưởng hóa của mình hay vì vẻ đẹp trai bên ngoài được.

“Đúng thật là một chú chó thường, không biết thuộc loại gì. Tôi nhặt được nó, lại không thể bỏ mặc được, cho nên đành phải nuôi thôi!” Mục Thiên Nam bỏ cặp da xuống, nói với Đan Giai Nguyệt.

Chó con, tính công kích chẳng có bao nhiêu, nó chỉ đề phòng, nhìn Đan Giai Nguyệt chằm chằm.

“Hử?” Đan Giai Nguyệt nhìn Mục Thiên Nam rồi lại nhìn con chó nhỏ luôn trừng mắt với anh, “Tôi cứ nghĩ là cậu sẽ không nuôi động vật!”

“Hà? Tại sao?” Mục Thiên Nam cũng không vội vào nhà, hứng thú hỏi lại.

“Trên người cậu có dán câu ‘Sinh vật chó tới gần’ đấy thôi!”

“Sinh vật?” Mục Thiên Nam suy nghĩ một chút, “Từ ‘người lạ’ thăng cấp lên thành sinh vật rồi à?” Anh nói, cười khề.

Chỉ muốn nhìn thấy con người thật của anh ấy, đời sống thật của anh ấy. Đan Giai Nguyệt cố nén lại khẩu trương trong lòng, anh đã thuận theo tiếng lòng mình tới đây ở, vậy anh sẽ phải tiếp tục làm chuyện mà anh muốn làm.

“Đi thôi!” Mục Thiên Nam xách chiếc cặp da lên, đi vào đại sảnh.

Chú chó con vẫn đề phòng, đi theo sát phía sau Đan Giai Nguyệt.

Đan Giai Nguyệt vừa đi vừa ngoái lại xem nó, “Nó tên gì vậy?”

“Rost!” Mục Thiên Nam vừa đi vừa đáp.

Nghe gọi tên mình, Rost ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân.

“Rost? Rost!” Đan Giai Nguyệt dừng lại, thử gọi con chó nhỏ có cái tên thật tao nhã.

Rost lại nhìn người lạ bằng đôi mắt tò mò.

“Được rồi, cậu trao đổi với nó đi! Tôi mang thứ này cất vào đấy!” Mục Thiên Nam vốn định dẫn Đan Giai Nguyệt lên lầu hai xem phòng một chút, nhưng khi quay đầu lại anh thấy một người một chó đang nhìn chằm chằm nhau, cho nên, anh quyết định đổi ý.

Thêm một người, cuộc sống nhất định sẽ không giống như trước. Mục Thiên Nam hiểu điều này, nhưng anh chưa bao giờ ngại chuyện thay đổi.

Lúc đi xuống, Mục Thiên Nam liền phát hiện một người một chó vẫn còn đang đối diện nhau.

“Aizz, tôi đi tới đâu, nó theo tới đó. Nó xem tôi là trộm à? Tính sao đây?” Đan Giai Nguyệt trông thấy Mục Thiên Nam, vội vàng cầu cứu.

Thế sao? Không phải trong cuộc sống mỗi người đều có những chuyện vui như thế sao? Khóe môi Mục Thiên Nam cong lên, anh cười nhìn Rost đã quăng chủ nhân của mình sang một bên, đứng cạnh sofa chăm chú nhìn Đan Giai Nguyệt.

“Cậu qua đây!” Mục Thiên Nam nói.

“Được!”

“Đưa tay ra!”

Đan Giai Nguyệt vươn tay ra, anh ấy muốn làm gì?

Nào ngờ, Mục Thiên Nam lại ngậm lấy tay anh.

“?” Cảm giác ngón tay bị khoang miệng ấm áp bao vây, Đan Giai Nguyệt liền ngây người.

Quá trình đó mất một giây, sau đó, Mục Thiên Nam lấy ngón trỏ đã thấm nước miếng ra khỏi miệng, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, nói: “Ngồi xổm xuống!”

Đan Giai Nguyệt đang hóa đá cũng ngoan ngoãn ngồi xổm xuống.

“Chìa ngón tay đó ra!”

Đan Giai Nguyệt chìa ngón trỏ ra.

“Rost!”

Con chó nhỏ vui mừng chạy tới bên cạnh chủ nhân.

Mục Thiên Nam cầm tay Đan Giai Nguyệt đưa tới bên mũi nó.

Rost ngửi ngửi, sau đó ghi nhớ mùi của người lạ có dính chút xú mùi của chủ nhân nó vào đầu. Rost quyết định không xem Đan Giai Nguyệt như người lạ nữa, sủa gâu gâu lấy lòng Đan Giai Nguyệt đang ngồi cạnh nó.

“Thành thịch!” Trái tim... Sắp nổ tung sao? Đan Giai Nguyệt vuốt vuốt ngực mình.

“Được rồi, không có chuyện gì nữa!” Mục Thiên Nam vỗ vỗ đầu Rost, sau đó đứng lên nói với người vẫn ngồi thừ ra đó.

Kể đó, anh đưa tay vỗ lên người Đan Giai Nguyệt.

“Hả? À...” Đan Giai Nguyệt giật mình, nhưng vẫn không thốt ra lời.

Mày kiếm của Mục Thiên Nam nhướn lên, anh khó hiểu nhìn cậu bạn đang đỏ bừng cả mặt. Bây giờ, anh mới phát hiện cậu ta còn đang để ngón tay thấm nước miếng đỏ trên ngực. Anh ngây ra một chút, sau đó mới chợt hiểu ra nguyên nhân.

“Cám ơn!” Đan Giai Nguyệt ngây ngẩn, đó là bởi vì Mục Thiên Nam vừa dùng bàn tay vuốt Rost vuốt nhẹ lên đầu anh – Trông vô cùng tự nhiên.

Vào thời khắc đó, cả hai người nhìn nhau.

Mục Thiên Nam chưa kịp suy nghĩ gì đã làm ra hành động như vậy, sau đó mới cảm thấy là nó có hơi kỳ cục.

Anh buông tay xuống, bắt đầu từ giây phút ấy, anh biết anh thích người này. Mặc dù năm đó anh rất ghét chậu hoa trong nhà kính đấy.

Nếu không phải lớn lên trong nhà kính, chậu hoa đó sao có thể trải qua năm tháng vui buồn mà vẫn giữ được nụ cười tươi trên khóe môi như thế?

Anh điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nói: “Đi thôi, tôi dẫn cậu lên xem phòng một chút!”

— Tôi biết cử chỉ tự nhiên của anh không giống như những gì tôi đã tưởng tượng.

— Nhưng, trái tim tôi lại chẳng chịu nghe theo lý trí của mình.

— Tôi biết một người lớn tuổi như tôi (hai mươi sáu tuổi) mà còn có cái vẻ đáng yêu như thế là quá dối trá.

— Nhưng đầu tiên, không phải do tôi giả bộ, chẳng qua là vì anh, tôi mới không thể nói, không thể nhúc nhích như vậy.

— Sau đó, nếu như tôi thật đáng yêu, có phải anh sẽ thích tôi không?

Đan Giai Nguyệt cũng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, anh quyết định sống mái một trận mới được. Đã nghĩ thông suốt, thì còn gì phải ngại ngùng nữa chứ? Anh lên tiếng, “Rost, đi thôi!”

“Gâu gâu!”

23. Chương 23

.

— Với tôi mà nói, đây là một trận chiến không có mùi thuốc súng và vũ khí duy nhất của tôi chính là trái tim này, nó chứa đựng tình cảm của tôi với anh, tôi quyết định sẽ mở hết ra cho anh biết.

— Được rồi, tôi muốn... Tôi muốn liều mạng.

Khi mặt trời sắp về Tây, cuối cùng thì nhà bếp của Mục Thiên Nam cũng phát huy công dụng.

Mục Thiên Nam mặc tây trang đang nhìn đồng hồ, anh định gọi thức ăn tối, nhưng Đan Giai Nguyệt lấy trong hành lý của mình ra một cái tạp dề làm anh cũng thấy chờ mong một chút.

“Có cần tôi giúp gì không?”

“Không cần, cậu cứ ngồi đó chờ ăn là được rồi!”

“Muốn làm món gì? Một bữa tiệc xa hoa sao?”

“Hả?” Đan Giai Nguyệt đang đánh trứng, ngừng lại một chút, “Nhưng điều quan trọng là nhà cậu phải có hải sản, thịt cá này nọ nha!” Anh quay lại đánh tiếp, “Mà nhắc mới nhớ, trước đây cậu ăn gì? Sao tủ lạnh lại trống rỗng như thế?”

Mục Thiên Nam tựa vào cửa nhà bếp, đáp, “Tôi chỉ mới về nước một tháng, gần đây lại bận bịu việc ở công ty, cho nên ít khi về đây ăn cơm lắm!”

Đan Giai Nguyệt chú ý tới cách gọi của anh ta, nói ‘về đây’ mà không phải là ‘về nhà’. (Cũng đúng, nơi không có người thân cũng khó mà gọi là nhà lắm.)

“Nơi này cách công ty quá xa, tôi đang định tìm một chỗ ở mới!”

“Ừm, hiểu rồi!”

Vừa nghĩ tới chuyện anh ta muốn chuyển nhà, vừa đặt bát trứng đã khuấy xong xuống, sau đó mở công tắc gas, đặt chảo dầu lên.

“Anh đến phòng khách ngồi đi, ở đây toàn mùi khói dầu khó ngửi lắm!”

“Được!”

Mục Thiên Nam nhớ tới một câu chuyện nào đó, dường như trong chuyện có bảo rằng nếu trong nhà có thêm một người thì sẽ có thêm một phần ấm áp.

Vừa mới đi tới phòng khách, điện thoại đã vang lên.

“Alo?”

Nghe giọng của Mục Thiên Nam truyền qua di động, Việt Phồn Tinh nhú mày, anh vốn không nghĩ là anh ta lại bắt máy nhanh như thế.

“Alo, là tôi!”

Vừa nhận ra được là ai, Mục Thiên Nam trầm giọng xuống.

“Có việc gì cứ nói đi!”

“Anh đừng vậy mà, anh hai!” Trong mắt Việt Phồn Tinh hiện lên sự bi thương, nhưng giọng nói lại đầy sự châm chọc, “Sự lạnh lùng của anh sẽ khiến tôi tức giận và đau lòng đó!”

“Có việc gì cứ nói đi!”

“...Có một chút, tôi muốn nói với anh là, vào ngày giỗ của mẹ, mười hai giờ, tôi chờ anh!”

“...Được, cũng vừa lúc tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

“Về Mục Dã?”

“Vẫn còn chuyện khác!”

“Được, không gấp không vội!” Việt Phồn Tinh nói. Bỗng nhiên loáng thoáng nghe được một giọng nam khác hỏi ‘Chén đĩa để ở đâu’, xong giọng lạnh lùng của Mục Thiên Nam lại vang tới, “Phồn, Việt Phồn Tinh!”

Việt Phồn Tinh vốn định tắt máy, nhưng khi nghe xong câu ấy lại đưa điện thoại lên, anh ta muốn nghe xem đối phương sẽ nói gì.

“Đừng đi chọc ghẹo người khác nữa, cho dù là cậu cố tình hay vô ý. Đừng khiến tôi thất vọng về cậu nữa!”

Không đợi Việt Phồn Tinh trả lời, Mục Thiên Nam đã cúp máy.

Việt Phồn Tinh ngậy ra nhìn điện thoại, cho đến khi bàn giường của anh ta đi ra khỏi phòng tắm, cất tiếng gọi.

Ở bên này, Mục Thiên Nam xắn tay áo lên, đến nhà bếp tìm chén đĩa rồi mang đi rửa.

“Chẳng lẽ, hiếm khi tôi được rảnh rỗi nửa ngày là để rửa mấy thứ này sao?”

“Ồ... Không phải đâu, được rồi, xin lỗi!”

Được rồi, Đan nhất định sẽ bị Mục ức hiếp. Về ngoài lạnh lùng của Mục Thiên Nam đã trút đi, kể đó là tính cách bá đạo của anh sẽ lộ diện.

— Đây là trận chiến 1vs1, kỳ hạn một tháng, người tham chiến chỉ có một. Còn kết quả?

24. Chương 24

Trứng chiên hành, sủi cảo chiên, canh mộc nhĩ hầm chân giò, cơm trắng.

Cảm giác này thật kỳ lạ, Mục Thiên Nam nghĩ. Không phải anh chưa từng nếm qua sơn hào hải vị, cũng không phải anh chưa từng ăn cháo loãng hay rau dưa buổi sáng. Nhưng mấy món này lại khiến anh cảm thấy có gì đó rất ấm áp.

“Cũng tạm được!” Thấy đôi mắt chờ mong của đối phương, Mục Thiên Nam thốt ra một câu như thế.

“Tạm được?” Đan Giai Nguyệt thấy có chút thất vọng, nhưng mà cũng phải, dù gì cũng chẳng phải món nổi tiếng gì nha.

“Không tồi!” Mục Thiên Nam nói, anh chỉ dùng mấy câu chung chung như thế để che giấu nội tâm đang không được tự nhiên của mình mà thôi.

“Vậy cậu cho tôi biết mấy món mà cậu thích đi, tôi sẽ học làm! Dù sao thì tôi cũng ở lại đây, chuyện cơm nước cứ giao hết cho tôi! Tôi có bằng chứng nhận tư cách đầu bếp đó nha!”

Nghe nói thế, Mục Thiên Nam mới sực nhớ lại, lúc tới đón Đan Giai Nguyệt, anh từng nói chuyện với má Trương. Má Trương có kể về nguyên nhân dẫn tới căn bệnh của cậu ta. Lúc cha mẹ mới qua đời, cậu ta vừa phải chịu đựng buồn lo, vừa phải đối phó với những người thân chỉ biết ăn tươi nuốt sống đó. Về sau, cậu tìm việc làm, liều mạng làm việc để quên đi nỗi đau trong lòng, cho nên việc ăn uống của cũng không điều độ.

Rõ ràng là một người rất tỉ mỉ lại...

“Nghe tôi nói nè, cậu muốn ăn gì?”

“Hử?” Mục Thiên Nam phục hồi tinh thần lại, đáp, “Cậu tứ tự lo liệu đi, tôi không kén ăn đâu!”

“Được! Vậy thì tôi sẽ làm những món vừa ngon lại vừa đầy đủ dinh dưỡng!”

Trước giờ Mục Thiên Nam chưa bao giờ thấy ai quan tâm mình như vậy, thế là trong sự vui sướng, anh lại càng ăn nhiều cơm hơn nữa.

“Thật ra thì tôi đã khỏe lại rồi, cậu cũng thấy đó, tôi có thể ăn có thể chạy, thậm chí còn có thể nấu cơm cho ông chủ như cậu ăn nữa!”

“Thì thế nào?”

“Tôi muốn trở lại làm việc!”

“...Một tuần nữa hãy bàn tới vấn đề này!”

“Tôi thật sự khỏe lại rồi!”

“...” Mục Thiên Nam dừng đũa, nhìn người đối diện, “Cậu phải biết quý trọng bản thân mình!”

Thế là Đan Giai Nguyệt lại vì cảm động quá, cho nên không tiếp tục bàn tới chuyện này nữa. Anh nói: “Tôi biết sức khỏe của tôi thế nào, lẽ ra tôi không nên tới làm phiền cậu. Nhưng mà, tôi thật sự rất nhớ cậu, muốn tới xem cuộc sống của cậu một chút. Ờ, cậu cũng không cần phải nói là nhớ tôi, vì cậu không phải là người như vậy. Chỉ cần cậu hiểu được thì tốt rồi!”

Được nhớ sao? Mục Thiên Nam ngậy ra một chút, đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh nha. Thường thì anh sẽ không thích những lời ngọt ngào như vậy, nhưng lần này anh lại còn hưởng thụ?

“Tôi, không có quên cậu, tuy rằng cũng chẳng nhớ cho lắm. Tôi đã nói rồi, cậu không có quấy nhiễu tới cuộc sống của tôi. Tôi rất chào đón cậu, cậu là bạn của tôi!” Mục Thiên Nam nói xong, nghĩ một chút lại nói tiếp, “Hơn nữa, nếu như cậu nghỉ phép, thì tôi với cậu cũng chẳng gặp mặt nhau được mấy lần! Công việc hầu như chiếm hết cả thời gian nên tôi cũng ít khi ở đây lắm!”

Nếu như Mục Thiên Nam ghét một người nào đó, đừng nói là trò chuyện, đến ngay cả một cái liếc mắt anh ấy cũng chẳng thèm cho đối phương. Đan Giai Nguyệt không phải đồ ngốc, anh đương nhiên là rất rõ chuyện này.

“...Ừ!” Sẽ không thường xuyên gặp mặt nha...

“Được rồi, ăn cơm đi. Lát nữa tôi sẽ dọn dẹp phòng giúp cậu!”

“Được!”

25. Chương 25

.

Chờ Đan Giai Nguyệt thu dọn xong, nằm chết dí ngay trên chiếc giường to đùng, xa hoa, đã là chín giờ rưỡi tối.

Nằm trên chăn ấm nệm êm, anh mở mắt ra nhìn chiếc đèn thủy tinh thật lớn trên đỉnh đầu mình.

Đây là một ngày đáng nhớ nhất trong đời – Đan Giai Nguyệt nghĩ thế. Ví dụ như, cái cảm giác khi anh ấy ngậm lấy ngón tay mình, vỗ nhẹ lên đầu mình, kể chuyện về mẹ của anh ấy, xắn tay áo lên giúp mình rửa đồ, nụ cười vui vẻ rất thật của anh ấy...

“Đến tháng chín, gió bắt đầu chuyển lữ trình của mình...” Tiếng chuông di động vang lên cắt ngang sự hồi tưởng

“Alo? Việt Phồn Tinh à?” Đan Giai Nguyệt bật người dậy, hỏi.

“Đúng rồi, là tôi, có nhớ tôi không?”

“...Nè, tôi vừa mới ăn no, không muốn nôn hết cả ra đâu nha! Đừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu như thế chứ!”

“Hừ!” Người ở đầu dây bên kia bất mãn hừ một tiếng.

“Được rồi, được rồi, có việc gì cứ nói đi, chịu chưa?” Giờ Đan Giai Nguyệt đã hoàn toàn dùng từ ‘Ngây thơ’ để hình dung người trông rất tao nhã kia

“Anh ở đâu, chỗ ở hiện tại ấy?”

“Tôi ở... Nhà một người bạn...”

“Bạn? Mà anh chần chừ à?”

“Ồ! Phải rồi, anh là bác sĩ tâm lý nha!”

“Đúng rồi, hiện giờ tôi chính là bác sĩ tâm lý của vô số con sơn dương lạc đường trên ngã rẽ đồng tính luyến ái đó. Cho nên thế nào?”

“Ồ, tôi... tôi đang ở chỗ của người đó, tôi thích người ta...”

“...” Việt Phồn Tinh nghe thấy con mồi của mình đã nhảy tới hầm nhà người khác, dừng lại một chút, nhưng tất nhiên giọng nói của anh ta cũng không hề thay đổi, “Anh định phát động tấn công à?”

“...Đúng vậy!”

“Anh muốn tôi nghĩ kè!”

“Đúng luôn!”

“Nếu tôi nói tôi không nghĩ thì sao?”

“Hử?”

“Tôi nói không muốn, là vì tôi muốn theo đuổi anh nha!”

“Gi?” Đan Giai Nguyệt nhảy phốc lên.

“Sao thế? Có gì mà kinh ngạc quá vậy?”

“Ồ... Anh, ờ... Chờ một chút, tôi thấy hơi rối...” Đan Giai Nguyệt kinh ngạc tới lắp bắp, dù sao thì đối tượng tỏ tình với anh là một người vừa mới kết bạn, lại còn là một người cùng giới nữa chứ.

“Giật mình đến thế à? Đừng nói là anh luôn nghĩ, trên đoạn đường này, chỉ có anh thích người khác mà không có người khác thích anh nha?” Đường như người tỏ tình vẫn rất ung dung.

“Anh đang nói đùa phải không?” Đan Giai Nguyệt ngồi xuống bên mép giường, nghiêm túc, hỏi lại.

“Nói thật!” Đối phương trả lời không chút do dự.

“Tại sao?”

“Tại sao?” Việt Phồn Tinh lặp lại câu hỏi. Giờ anh ta đang đứng bên cạnh cánh cửa sổ sát đất thật lớn, nhìn lên bầu trời, nhưng trong thành phố lại chẳng thể thấy được trăng sao. Chỉ có điều thuốc kẹp giữa ngón tay là đang phát ra đốm lửa lập lòe. Anh ta nghiêng tai lắng nghe nhịp thở ở bên kia của đối phương, đáp: “Bởi vì, tôi thích tính cách của anh. Hơn nữa, tôi đã chán cảnh phiêu bạt rồi!”

“...” Bằng trái tim dịu dàng của mình, Đan Giai Nguyệt có thể nghe được đó là lời thật lòng của người nọ. Nhưng anh lại chẳng biết đáp lại đối phương thế nào, chẳng lẽ lại bảo là cảm ơn? (Hay xin lỗi?)

“Được rồi, tôi sẽ không để anh khó xử! Đồng chí xử nam, anh hãy chuẩn bị tiếp chiêu đi!”

“Khụ! Anh... Đúng là đang làm khó tôi thật đấy!”

“Tạm dừng đề tài này ở đây đi! Giờ hãy nói chuyện anh thấy hứng thú, chẳng hạn như, làm thế nào để tấn công vào trái tim của đối phương!”

“...Không muốn nói có thể không nói, Việt Phồn Tinh!” Anh ta nói thích mình, vậy sao còn ép anh ta phải giúp mình chứ?

“Không đâu, giờ đang cạnh tranh công bằng mà. Được rồi, bắt đầu bài giảng nha...”

Đây đúng thật là một gã đàn ông hai mặt.

Việt Phồn Tinh vừa nói chuyện điện thoại, vừa mở đèn lên.

Anh ta ngồi trong căn phòng sáng ngời nhưng lạnh lẽo ấy giảng giải cho Đan Giai Nguyệt nghe.

Việt Phồn Tinh chấm trúng vô số người (cũng có thể cho là theo đuổi vô số người), bản thân lại là bác sĩ tâm lý, cho nên anh ta cũng lười phân tích mấy chuyện tình cảm của mình. Tuy nhiên, cũng không thể không thừa nhận anh ta là một chuyên gia.

Anh ta rất thông minh, anh ta không hề hỏi về người mà Đan Giai Nguyệt thích, thậm chí còn giúp anh theo đuổi tình địch trên danh nghĩa của mình.

“Tạo... ái muội?”

“Đúng vậy! Đó là cách thông thường. Để tôi nói cho anh nghe mấy cách dùng thử. Thứ nhất, là ngôn ngữ. Phải chú ý, vì tính ám chỉ rất quan trọng. Ví dụ như câu này, ‘Món này là tôi cố tình làm cho anh, anh ăn thử xem, cho dù có không ngon cũng phải bảo ngon nha’. Đây là ám chỉ ở trong lòng anh, địa vị của đối phương rất quan trọng, đồng thời cũng dùng cách làm nũng này để tăng giá trị của anh trong lòng đối phương!”

“Hử? Làm nũng?” Thiếu chút nữa Đan Giai Nguyệt đã sặc nước miếng đến chết.

“Được rồi, đừng kinh ngạc, vì bản thân anh cũng rất thạo chuyện này rồi!”

“...Này này, đúng là hết chỗ nói rồi! Tôi là nam, anh ấy cũng vậy nha!”

“Anh muốn cho một người đồng giới thích anh, thì anh phải biểu lộ ra một ít nữ tính như dịu dàng và đáng yêu để hấp dẫn người ta chứ, hiểu chưa?”

“...Ồ ...Ồ! Anh chờ tôi một chút, để tôi lấy bút ghi lại...”

Việt Phồn Tinh bật cười, cái gã đàn ông hai mươi sáu tuổi này lúc nào cũng có những hành vi đáng yêu như thiếu niên vậy, làm hại trái tim không biết vui vẻ là gì của anh ta lại nhảy lên.

Bên kia, Việt Phồn Tinh đang ở giữa thành phố, trong một nơi phồn hoa, trên tầng cao nhất của tòa nhà truyền thụ bí tịch. Còn Đan Giai Nguyệt bên này, ở một nơi hẻo lánh ngoài thành phố, đêm dài người vắng, múa bút thành văn.

“Đúng thật là học thức cao thâm nha!” Đan Giai Nguyệt nhìn cả một trang giấy đầy chữ, cảm khái.

“Đúng thế!”

“Nhưng mà...”

“Anh nói đi, nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy tình cảm thật lòng quan trọng hơn kỹ xảo rất nhiều!”

“...Anh nói rất đúng!” Đó là bởi vì anh có một trái tim tươi sống, cho nên mới nghĩ như vậy.

“Aizz, Việt Phồn Tinh, tôi muốn cảm ơn anh! Nhưng mà... nhưng mà, anh đừng hao phí tâm tư trên người tôi, chúng ta làm bạn bè thôi, có được không?”

“Anh không thể ngăn được quyết định của tôi, còn tôi, lại chẳng thể ngăn được lòng mình!”

“...” Đan Giai Nguyệt thật không biết nên nói gì.

“Nè, tôi đã nói rồi, nên chấm dứt cái đề tài này đi! Chuyện đó, tự tôi sẽ lo liệu!”

“...” Anh vẫn không biết nên nói gì. Bản thân anh vốn cũng đang đuổi theo một người không có khả năng, cho nên, sao anh có thể thốt ra những câu để đối phương từ bỏ ý định được đây?

“Được rồi, không bàn chuyện này nữa nhé! À, gặp mặt đi, tới lúc đó anh có thể trực tiếp nói cho tôi biết một ít thông tin về ‘anh ta’, để tôi bốc đúng thuốc giúp anh!” Chiêu này của Việt Phồn Tinh xem như là nhất cử lưỡng tiện: Một, gặp mặt Đan Giai Nguyệt, tạo cơ hội, tăng thiện cảm; Hai, tìm hiểu tình hình của tình địch, biết người biết ta.

“Không được!” Đây không phải là làm tổn thương tới anh ta sao? Anh không muốn.

“Vậy thế này đi, tôi muốn trông thấy anh sau khi khỏi bệnh, tôi sẽ không nhắc tới chuyện của người đó nữa!” Việt Phồn Tinh hiểu bản tính hiền lành của Đan Giai Nguyệt, cho nên lập tức điều chỉnh sách lược, “Tôi muốn gặp mặt anh thôi!”

“...Được!”

“Vây, ngủ ngon nha!”

“Anh... Được rồi, ngủ ngon!”

26. Chương 26

Sắp xếp lại một ít tư liệu, làm xong một vài việc ban chiều đã trì hoãn tới giờ, Mục Thiên Nam xoa xoa mày, nhìn lên đồng hồ tính giờ trên máy vi tính, 11h5 , anh quyết định tạm dừng ở đây.

“Á!” Một tiếng la hãi hùng vang lên, Mục Thiên Nam biết đó là tiếng của Đan Giai Nguyệt từ bên ngoài truyền tới. (Phòng làm việc của Mục nằm tuốt ở hành lang trong cùng!)

Mục Thiên Nam vội vàng đứng dậy, đi ra mở cửa xem.

Hành lang được lót bằng gỗ lim, và lại vẫn còn một ngọn đèn vẫn sáng, cho nên nhìn cũng không đến mức tối lắm.

Mục Thiên Nam nhìn thấy Đan Giai Nguyệt đang đứng yên lành trước cửa cách anh khoảng chừng mười thước, cậu ta mặc áo ngủ đơn giản màu vàng nhạt, nâng chân trước của Rost lên, đang nói gì đó.

“...Đồ chó hư, làm tao sợ muốn chết!” Lúc Mục Thiên Nam đi tới gần chỉ nghe được câu này.

“Sao vậy?”

“Hả?” Đan Giai Nguyệt nghe tiếng, nâng con chó nhỏ lên, nghiêng người nhìn Mục Thiên Nam, “Cậu cũng giống y như nó, làm tôi giật cả mình... Mà sao cậu còn chưa ngủ?”

“Đang định đi ngủ, lại nghe thấy tiếng la của cậu!” Mục Thiên Nam cũng thấy có hứng nói chuyện với người này.

“Hả? Vậy là lại làm phiền tới cậu rồi! Ban này, tôi thấy khó ngủ, cho nên muốn tìm sữa uống, nào ngờ vừa mở cửa thì cục cưng này đã nhào tới, thiếu chút nữa tôi đạp cả lên nó rồi, đúng là hoảng hết hồn vía!”

“Gâu gâu!” Rost kêu mấy tiếng mừng rỡ, trong đêm, đôi mắt của nó phát ra ánh sáng vô tội.

“Chó hư, không chịu đi ngủ, ra đây làm gì?” Đan Giai Nguyệt đưa tay vỗ vỗ đầu nó, sau cùng vẫn thả nó xuống đất.

Mục Thiên Nam thấy một người một chó chơi đùa, dần biết đó là hành động cực kỳ nhàm chán, nhưng những mệt nhọc trong lòng anh lại như tan biến hết.

“Khụ!” Đan Giai Nguyệt xoay người lại nhìn Mục Thiên Nam, “Đừng nói là cậu làm việc tới giờ này nha, nhìn cậu vẫn còn mặc âu phục kia kìa!”

“Hử?” Mục Thiên Nam cúi đầu nhìn chính mình một vòng, ngắc đầu đáp: “Đúng vậy, vì công việc lúc chiều vẫn chưa làm xong!”

Bởi vì phải trích thời gian ra đi đón mình nha! Đan Giai Nguyệt trầm mặc, nói: “Mặc dù nói ra có hơi vô duyên một chút, nhưng tôi vẫn muốn chính thức nói với cậu tiếng cảm ơn!” Nói xong còn cúi gập người xuống.

Tình huống như vậy khiến Mục Thiên Nam lặng đi một chút, bởi vậy mới nói là không hiểu sao người này lại hay nói nhiều câu tình cảm sâu xa như thế? Lúc hồi phục tinh thần lại, anh phát hiện, chỉ chút nữa thôi anh đã đặt tay mình lên đầu cậu ta, vuốt ve...? Sao lại như thế? Anh tự hỏi mình.

Anh thu tay về, đồng thời, Đan Giai Nguyệt cũng đã đứng thẳng người lên.

“Tôi thấy rất vui vì cậu đã tới đây!” Mục Thiên Nam nói, câu này đúng là rất thật lòng.

“Ừm, tôi cũng cảm thấy vui khi đã mang niềm vui tới cho cậu!”

— Thật ra, khi thốt ra những câu tình tứ đó, tôi cảm thấy tôi rất yêu anh, cho nên tôi cứ nói thẳng ra.

— Việt Phồn Tinh, tôi muốn có được sự thẳng thắn và dũng cảm như anh. Tuy nhiên, tôi cũng chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với anh thôi, vì người đàn ông này, cũng chính là người đang đứng ở trước mặt tôi đây, tôi rất thích anh ấy. Khi đứng trước mặt anh ấy, tôi sẽ không nghi ngờ, ngoài anh ấy ra, không còn ai có thể thay thế nữa.

— Cố lên! Đan Giai Nguyệt! Cậu có thể làm được, anh ấy không có ghét cậu. Đó chính là một khởi đầu tốt đẹp, cố lên!

“Định tắm rửa, đi ngủ sao?” Đan Giai Nguyệt hỏi.

“Ừ!”

“Nếu như cậu không thấy phiền, hay là chúng ta tắm sự một lát đi! Bởi vì rất nhiều nguyên nhân, cho nên tôi ngủ không được!”

Dưới ánh sáng mờ mờ, Mục Thiên Nam nhìn Đan Giai Nguyệt, gật đầu.

Đây là vùng ngoại ô, vào mùa thu, ngoài trời gió mát, lại có những vì sao sáng rọi treo trên bầu trời xa thẳm.

Lên sân thượng, tầm nhìn cũng thoáng hơn trước một ít.

Đan Giai Nguyệt nhìn quanh những chậu hoa quý trên đây xong, cũng theo Mục Thiên Nam đi tới lan can bảo vệ gần đó. Đứng trước lan can nhìn về phía xa, toàn cảnh như bị bóng đêm nuốt chửng, trước mặt chỉ là một khoảng không tối đen, vô hạn.

Đan Giai Nguyệt hơi khom người, chống hai tay lên thành lan can, nghiêng đầu nhìn sang người đàn ông đang trông về phía xa, hỏi khẽ, “Cậu, có phải mệt lắm không?”

“Hử?” Người nọ nghiêng đầu lại nhìn anh, “Nếu như nói về mặt công việc thì đúng là như vậy! Tuy nhiên, nó cũng đã sớm thành thói quen rồi!”

“Tôi rất muốn biết cuộc sống mười năm qua ở Mỹ của cậu như thế nào?” Đan Giai Nguyệt nói xong, cảm thấy lạnh, rút tay vào trong túi áo ngủ.

“Mười năm?” Nghe hỏi vậy, Mục Thiên Nam bật cười, đó đúng là một quá trình không phải nói là hết được. Anh nhìn Đan Giai Nguyệt, cởi áo khoác ra, phủ lên cho người kia.

“Ồ... Cảm ơn!”

Mục Thiên Nam nhìn người ở cạnh bên đang cúi đầu, bối rối túm lấy chiếc áo khoác của mình. Thật ra, anh lại càng muốn biết mười năm qua của đối phương hơn.

“Đơn giản là học tập, làm việc!” Mục Thiên Nam chỉ nói thẳng vào trọng điểm, xong còn thuận tay kéo lại chiếc áo sắp rơi xuống, “Cậu cũng biết tính tôi rồi đấy, cũng giống như lời cậu nói ‘Sinh vật chớ tới gần!’”

“Hử? Ừ!” Hiện giờ tâm tư của Đan Giai Nguyệt đang bị những cử chỉ dịu dàng của người này chiếm cứ, cho nên cũng không chú ý lắng nghe anh ấy đang nói cái gì nữa.

“Còn nếu như nói chuyện gì ngoài kế hoạch thì...” Mục Thiên Nam ngẩng đầu lên nhìn sao trời, “Có lẽ là quen một cô bạn gái!”

“?” Đan Giai Nguyệt ngưng lại cảm giác mặt đỏ tím đập, anh kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Nam. Sau đó anh lại nghĩ, có gì mà phải ngạc nhiên? Ngốc thật, một người ưu tú như thế không có bạn gái mới là lạ chứ.

“Ồ, là thư ký của cậu, cái cô tên Chu Uy An đó phải không?”

“Chẳng lẽ đã lan truyền khắp công ty rồi à?” Mục Thiên Nam không trả lời, hỏi lại.

“À, có nghe được một chút! Bọn họ nói các cậu trai tài gái sắc, hơn nữa còn cùng ở Mỹ về...”

“Đúng vậy, là cô ấy!”

“Thế, chúc mừng cậu!”

Trai tài gái sắc? Chúc mừng? Mục Thiên Nam trích ra mấy từ từ những lời đồn đại ấy, cười cười, định kết thúc đề tài này. Có yêu hay không, bản thân anh đã rõ ràng.

“Vậy, cậu thế nào?”

“Tôi à?” Dằn lại những chua xót trong lòng, mở to mắt ra, chỉ thốt ra được mấy câu, “Tôi thì, có thể bình thường hơn cậu một ít, nhưng cũng lặn lội hơn cậu một ít...” Cuối cùng đã đi tới đây rồi sao? Cảm giác như sắp chạm vào vết thương đau nhất trong lòng...

Nhưng vào lúc này, Mục Thiên Nam lại đặt tay lên vai anh, anh ngẩng đầu liền thấy Mục Thiên Nam lắc đầu, bảo: “Tôi hiểu!”

— Anh hiểu điều gì?

— Không có tiền, không có thể, tôi vốn chẳng là gì.

— Những chuyện người thân đã làm, có hận có đau bao nhiêu cũng đều chìm vào quên lãng.

— Nhưng, cha mẹ tôi, họ... họ...

Đến giờ Đan Giai Nguyệt mới hiểu, khi nỗi đau có người hiểu thấu mới là lúc dễ dàng bùng nổ nhất.

Nhưng dù sao thì Đan Giai Nguyệt cũng là một người đã trưởng thành, anh chỉ cười nói, “Trải qua một ít biến cố trên đường đời, cảm giác như mình lớn nhanh hơn. Trước đây, đúng thật là một đứa trẻ, cái gì cũng không biết, chỉ ngồi chờ có người chiều chuộng là được rồi! Nhưng bây giờ cũng đã học được cách nấu cơm, giặt quần áo...”

Lần này, Mục Thiên Nam tự dung túng bản thân mình, đưa tay xoa xoa đầu Đan Giai Nguyệt. Những gì cậu ấy đã trải qua, anh thương tiếc, còn riêng về sự kiên cường của cậu ấy đã đủ để anh tán thưởng.

Nhưng điều quan trọng hơn, chính là anh đã bị ảnh hưởng. Một người là không có được, còn một người thì có được xong lại mất đi.

“Aizz, Mục Thiên Nam, đừng dùng bàn tay ‘ấm áp, dày rộng’ của cậu sờ đầu tôi như sờ đầu Rost thế chứ, bằng không...” Có một giọt nước mắt tuôn ra khỏi khóe mắt Đan Giai Nguyệt, “Bằng không, tôi sẽ làm chuyện kích động cho cậu xem...”

Vào thời điểm đó, lòng của Mục Thiên Nam như dịu dàng hẳn. Thậm chí anh còn tự nhận ra rằng, ở trong lòng anh, thân phận của người gọi là Đan Giai Nguyệt này đã không còn giống như trước nữa.

Nhưng cần gì phải nói vắn vỏi về hoa lá thế đâu, tóm lại là: Anh đã động tâm.

Anh nghe được lòng mình đang mách bảo, vì người đang mỉm cười rơi lệ ở trước mặt anh mà phát ra tiếng thành thịch.

27. Chương 27

.

Chu Uy An năm nay hai mươi lăm tuổi, độ tuổi đỉnh lẹ nhất của nữ giới. Hơn nữa cô còn có học thức phong phú, một cô gái trong ngoài đều xuất sắc như thế đi tới đâu cũng đều là tiêu điểm của mọi người.

Giờ này, cô đang ngồi trên chiếc ghế xoay ở salon Tân Nghệ, mặc cho các nhà tạo mẫu vung kéo cắt mái tóc của mình. Từ lúc theo Mục Thiên Nam về nước và trở thành trợ thủ cho anh tới nay, cô rất ít khi có được thời gian rảnh rỗi chăm chút cho bản thân như thế. Nhưng hôm nay là ngoại lệ, hôm nay là sinh nhật hai mươi lăm của cô và bạn trai cô đã đặt sẵn một bàn tiệc chờ cô tới.

John – Nhà tạo mẫu tóc nhìn khách quen mỉm cười, trêu ghẹo, “Hôm nay có chuyện gì vui sao cô Chu?”

“Chuyện vui à?” Chu Uy An cười, bảo, “Phải, đúng thật là chuyện rất vui nha!”

Cho đến khi cô bước ra khỏi Tân Nghệ, trời cũng đã bắt đầu ngả về tây. Ngồi lên chiếc xe Cruze màu đỏ của mình, cô nhanh chóng chạy tới nơi hẹn.

Đúng là lâu rồi Đan Giai Nguyệt mới có được khoảng thời gian rảnh rỗi thế này. Buổi sáng, anh phải báo cáo tình trạng sức khỏe của mình cho bạn cũ, bạn mới, đồng nghiệp công ty, buổi chiều đi nhờ xe Mục Thiên Nam tới trung tâm thương mại, tuy nói là đi mua một số đồ dùng hàng ngày, nhưng thật ra chính là đi gặp mặt Việt Phồn Tinh.

Ban ngày ở trung tâm thương mại, người và xe nhiều như nhau, cửa hàng và quảng cáo cũng nhiều như nhau.

Cuộc hẹn với Việt Phồn Tinh vào lúc bảy giờ, nhưng trước đó vẫn còn rất nhiều thời gian, cho nên hiện tại anh đang đứng trước quầy bán quần áo theo mùa. Thật ra thì bản thân anh không thiếu đồ, nhưng anh lại muốn mua cho Mục Thiên Nam thứ gì đó. Tuy nhiên, nhãn hiệu đủ sức phối với Mục Thiên Nam quả là làm cho người ta phải lú lẫm, ít nhất cũng là một tháng lương hiện tại của anh. Với năng lực hiện giờ, anh đúng là không thể nào mua nổi.

Đến ba giờ, Đan Giai Nguyệt gọi điện cho Việt Phồn Tinh, anh muốn hỏi xem hai người sẽ gặp nhau ở đâu.

“Alo?”

“Đan Giai Nguyệt à?... Anh chờ chút, lát tôi gọi lại cho anh ngay!” Nói xong, còn không đợi người nọ trả lời đã cúp máy ngay.

“Alo? Alo?” Đan Giai Nguyệt nhíu mày, nhìn di động. Chắc là đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không giọng của anh ta sẽ không như thế.

Anh vẫn đứng trước cầu thang chờ điện thoại.

Năm phút sau, Việt Phồn Tinh gọi lại.

“Giờ tôi đang có việc, cho nên tối nay có lẽ tôi sẽ không tới được, xin lỗi. Còn về địa điểm, chút nữa tôi sẽ gửi tin nhắn qua cho anh!”

“Anh bận việc thì cứ làm đi, giờ tôi cũng rảnh mà, đi đi, đi đi!”

Kết thúc cuộc gọi, Đan Giai Nguyệt cảm thấy thở phào một hơi. (Anh vốn đang nghĩ nên nói như thế nào để Việt Phồn Tinh từ bỏ ý định với anh, lại vừa không làm tổn thương tới anh ta.)

Sau lại nghĩ, nếu như ngay cả Việt Phồn Tinh cũng không thể kể, vậy toàn bộ những chuyện vui buồn về Mục Thiên Nam, anh cũng chỉ đành chôn giấu mãi trong lòng thôi.

Vui xong, anh lại thấy buồn. Giờ anh đang đứng giữa biển người mê mông, vẻ mặt hoang mang.

Đến bảy giờ, Chu Uy An đi tới nơi hẹn với Mục Thiên Nam, đó là một nhà hàng Pháp rất nổi tiếng. Hai người thuận lợi gặp nhau, ngồi dưới tiếng piano du dương hưởng thụ một bữa tối ngon miệng.

Luận thân phận địa vị, hai người đúng là môn đăng hộ đối, luận về bề ngoài, quả thật là một đôi trời đất tạo thành.

Mục Thiên Nam nhìn bàn tay thon dài, xinh đẹp của bạn gái mình đang cắt thịt bò mà liên tưởng tới cái người mặc tạp dề có họa tiết đáng yêu trong nhà anh, đang dùng các kỹ xảo xinh đẹp cắt rau củ ra.

“Sao thế?” Chu Uy An lần theo tầm mắt của bạn trai nhìn đến tay mình.

“À, không, không có gì!” Mục Thiên Nam cầm dao nĩa lên, tránh khỏi đề tài này. Anh cũng không nói chuyện có một bạn học cũ đang ở chung nhà với mình cho Chu Uy An nghe, anh cảm thấy chẳng có gì phải nói.

Người nọ, đã chịu ngoan ngoãn trở về ăn cơm chưa nhỉ?

Trong bất giác, Mục Thiên Nam lại nhớ tới những chuyện về Đan Giai Nguyệt.

“Thiên Nam? Thiên Nam!”

“Sao?”

“Anh đang có chuyện giấu em!” Chu Uy An buông dao nĩa xuống, trực giác của phụ nữ luôn rất chính xác.

Lớp trang điểm khéo léo ấy vì sự làm nũng của cô mà càng lộ vẻ mê người, nhưng, Mục Thiên Nam chưa bao giờ vì vẻ bề ngoài đó mà rung động.

Cô ấy đã ở cạnh anh năm năm, nhưng lại không bằng một giọt lệ đêm đó của Đan Giai Nguyệt.

“Được rồi, có việc!” Mục Thiên Nam không muốn thừa nhận sự khác thường của mình.

“?”

“Nhắm mắt lại đi!”

“...” Chu Uy An nghe theo.

“Sinh nhật vui vẻ!” Lúc Chu Uy An mở mắt ra, phát hiện Mục Thiên Nam lấy một cái hộp nhỏ hình trái tim ra, khi anh mở nó, bên trong chính là một viên kim cương thật đẹp.

“A, đẹp thật!” Chu Uy An cười, “Cám ơn anh!” Tuy luôn lãnh đạm nhưng anh lại chưa bao giờ quên ngày sinh nhật của cô cả.

Nghe hai từ cám ơn ấy, Mục Thiên Nam lại nhớ tới dáng vẻ của người nọ. Đây vốn là buổi hẹn hò thân mật với bạn gái nhưng lại khiến anh thấy buồn tẻ, vô vị. Cảm giác đó khiến anh áy náy, cho nên anh liền đứng dậy, vươn tay, dịu dàng đeo chiếc vòng cổ đó lên cho cô.

Chu Uy An nhân cơ hội nắm lấy tay anh, nói khẽ, “Thật mong đó là một chiếc nhẫn...”

Đến khoảng bảy giờ rưỡi, Đan Giai Nguyệt thấy đói bụng, anh nghĩ tới chuyện Mục Thiên Nam nói đêm nay anh ta bận việc không về cho nên cũng không có hứng về làm cơm. Vì thế, anh đi tới ‘Paris Phong Tình’ để ăn một bữa, dù sao thì Việt Phồn Tinh cũng đã đặt chỗ, trả tiền xong cả rồi.

Anh vừa mới theo nhân viên phục vụ đi tới vị trí của mình, chợt nghe thấy trên đại sảnh có tiếng vỗ tay vang lên. Anh theo bản năng liếc về nơi đang thu hút ánh nhìn của đám đông đó...

Một chàng trai đang hôn một cô gái.

Chàng trai là Mục Thiên Nam, cô gái là Chu Uy An.

Anh theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại, sau đó mở cửa, xoay người đi, chẳng màng tới tiếng gọi ‘tiên sinh, tiên sinh’ của nhân viên phục vụ ở phía sau.

— Quyết tâm và lời thề, anh có biết rằng nó yếu ớt lắm không?

— Anh có biết không?

Nhưng nỗi đau của tôi lại chẳng liên quan gì tới anh cả.

28. Chương 28

.

Vào mùa này, tiết trời ngày một lạnh. Đan Giai Nguyệt vừa bước ra khỏi nhà hàng, cơn gió xào xạc thổi tới, khiến đầu óc đang nóng hừng hực của anh tỉnh táo lại không ít.

Aizz, ngay từ đầu đã biết thế rồi còn diễn tuồng gì nữa chứ? Anh cúi đầu, tự giễu chính mình. Nhưng, những buồn khổ trong lòng anh lại chẳng thể nào dịu đi được.

Không thể dịu được — Hình ảnh anh ấy đang hôn cô gái kia lại lần nữa hiện về trong đầu anh. Anh mới cảm thấy có chút tự tin, quyết tâm anh vất vả lắm mới gây dựng được trong khoảnh khắc đã sụp đổ tan tành — Cái cảm giác đó thật không có cách nào hình dung được.

Đêm giữa tháng mười khiến những người đi đường bước thật nhanh về với tổ ấm của mình. Xe vội vàng, người cũng gấp gáp, nhưng Đan Giai Nguyệt lại cảm thấy mình không có chỗ để về, cái cảm giác tiêu cực ấy đã khiến anh có làm thế nào cũng không dứt đi được, ngược lại còn trở nên bi thương hơn.

Anh bước trên lối nhỏ dành cho người đi bộ, cùng những người đi ngược hướng sát vai nhau. Vươn đôi tay lạnh như băng lên vỗ vỗ khuôn mặt cũng đang lạnh như băng của mình, tự nhủ thầm, “Aizz, đừng thế mà, cười lên một cái đi, Đan Giai Nguyệt...” Sau đó, anh cố nặn ra một nụ cười.

Ở trong chiếc xe đang mở điều hòa đúng là rất thoải mái, nhưng ngón tay đang cầm tay lái của Việt Phồn Tinh lại lạnh thấu xương.

Bấy giờ, trên mặt anh ta không có chút ý cười nào cả. Cho dù có là một nụ cười châm biếm thì ánh mắt đang nhìn về trước lại chẳng có chút tiêu cực nào. Trong đôi mắt của anh ta có một lớp băng vạn năm và phía dưới lớp băng ấy chính là hắc ám vô tận. Lúc này, anh ta đang thì thào...

“Chúa ơi, xin hãy tha thứ cho con! Xin hãy tha thứ cho con...” Một lần lại một lần.

Mỗi người đều có một câu chuyện không thể nói với ai và câu chuyện của riêng Việt Phồn Tinh cũng đã sớm trở thành ma chướng, mọc rễ trong lòng anh ta.

Đan Giai Nguyệt mua một túi bia, thức uống trong một cửa hàng bách hóa tổng hợp, bước trên lối dành cho người đi bộ. Vào lúc này, có một chiếc xe hơi lao nhanh tới, phanh ‘két’ ngay trước mặt anh (có thể nói là dán sát vào người).

Hoảng hốt qua đi, Đan Giai Nguyệt vội vàng nép sang một bên, la to, “Chơi trò gì thế?”

“Chi —” một tiếng, chiếc xe đó lại lui trở về, chủ nhân bên trong đã mở cửa sổ ra, vươn đầu bảo, “Đời người nơi nào không hội ngộ? Hi, Đan Giai Nguyệt!”

“Việt... Việt Phồn Tinh?”

Chuyện trùng hợp gì thế này? Đan Giai Nguyệt ngửa đầu lên nhìn trời, mắt tròn trảng.

“Cho anh này!” Việt Phồn Tinh lấy một tấm thảm mỏng trong xe ra đưa cho Đan Giai Nguyệt.

“Cám ơn nhiều!” Đan Giai Nguyệt cũng không khách khí, một tay đưa túi nhựa sang cho Việt Phồn Tinh, một tay cầm lấy tấm thảm, sau đó choàng lên người.

Bấy giờ, hai người đi tới mép đường dành cho người đi bộ, ngồi xuống ghế đá, uống bia, tán gẫu.

“Nè, anh đậu xe ở ven đường thế có sao không?” Đan Giai Nguyệt hỏi.

“Anh phải tin là tôi có khả năng trả tiền phạt!” Việt Phồn Tinh uống một ngụm cạn nửa lon bia, đáp.

“Không phải thế!” Đan Giai Nguyệt đúng là không biết nói gì với người này, “Tôi đang sợ bị trộm đấy! Nhãn hiệu xe anh nổi tiếng lắm đúng không?”

“Nếu thế thì anh phải tin là tôi đủ khả năng mua một chiếc khác!” Nói xong, uống một hơi hết nửa lon còn lại.

“...” Đan Giai Nguyệt định nói gì đó hạ bệ anh ta xuống, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không vui của người nọ, lại bảo, “Anh uống chậm chút đi!”

‘Bộp!’ Việt Phồn Tinh không đáp lại, mà quăng cái lon rỗng theo một đường parabol thật chính xác vào trong thùng rác cách đó không xa.

Cùng là hai gã đàn ông không vui.

Đan Giai Nguyệt cũng không nói gì, mở lon bia ra.

“Chờ một chút!” Đột nhiên Việt Phồn Tinh lại lên tiếng.

“?”

“Cho anh này!” Việt Phồn Tinh lấy chai nước khoáng trong túi ra đổi với lon bia của Đan Giai Nguyệt.

“Này!”

“Làm gì à? Bao tử anh vừa khỏi, bộ không muốn sống nữa sao?”

“Vì tôi đang buồn!”

“Nghĩ cũng phải, nếu không sao mua nhiều thứ như vậy, lại còn đi một mình nửa đêm nửa hôm thế này?”

“...” Không còn gì để nói, người này đoán gì trúng đó, chẳng còn gì để bổ sung.

“Là anh ta à?”

“...” Vẫn không nói gì, Đan Giai Nguyệt cúi đầu nhìn chăm chăm cái chai vàng vàng, một lát sau mới nói, “Anh cứ khinh bỉ tôi đi?”

“Sao tôi phải khinh bỉ anh?” Việt Phồn Tinh đưa tay trái đang cầm lon bia lên. (Anh ta thuận tay trái.)

“Bởi vì anh đã từng quen vô số người, bởi vì anh nhìn thấu tình yêu!”

“Tôi đúng là có quen vô số người, nhưng sao anh lại cho là tôi nhìn thấu tình yêu?” Việt Phồn Tinh uống một hớp bia, thấy thú vị, hỏi.

“Vì khi anh vứt bỏ cậu nhóc đó,” Đan Giai Nguyệt đáp, “Không có chút áy náy nào cả!”

“Ngoài lần đó ra?”

“Lúc anh tỏ tình với tôi, mặt không đỏ tim không đập nhanh, thậm chí đến ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng không thay đổi!”

“Hoàn toàn đúng!” Việt Phồn Tinh lại uống một ngụm, cảm giác tao nhã như anh ta đang uống rượu vang, “Hại tôi không tìm thấy lý do gì phản bác lại cả!”

Dưới ánh sáng mờ mờ của đèn đường, Đan Giai Nguyệt nhìn người có vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh ấy, anh phát hiện, dường như anh chưa bao giờ hiểu một người đầy những bí ẩn như anh ta.

“Tuy nhiên,” Việt Phồn Tinh quay đầu qua, “Sao tôi phải khinh bỉ anh?” Đôi mắt hoa đào liếc Đan Giai Nguyệt một cái, “Tôi hâm mộ anh còn không kịp đấy!”

“Tại sao?”

Việt Phồn Tinh nhin không được, vỗ vỗ đầu người bên cạnh.

“Đừng vỗ đầu tôi!” Đan Giai Nguyệt kéo tay anh ta ra.

“Bởi vì anh rất đáng yêu!” Dù bị cự tuyệt, nhưng Việt Phồn Tinh vẫn cười nói như trước.

“Còn nói dối!”

“Nếu như thế, vì tôi không còn khả năng động tâm với ai nữa, cho nên tôi hâm mộ anh có thể thật lòng yêu một người như vậy... Lý do này thế nào?”

“...Không có sao, chẳng phải anh vừa mới tỏ tình với tôi rằng anh yêu tôi sao?”

“Này, này...” Việt Phồn Tinh ôm trán, tỏ vẻ đau đầu.

“Việt Phồn Tinh, có lẽ anh không thật sự thích tôi đâu, bằng không, anh sẽ không giúp tôi theo đuổi kẻ khác. Anh cũng không phải không có trái tim, hay mất đi khả năng động tâm với ai đó, mà là, ‘cậu ấy’ hay ‘cô ấy’ của anh vẫn còn chưa xuất hiện thôi. Anh bảo tôi nhất gan, nhưng tôi thấy, anh mới là người không dám dùng trái tim của mình để yêu người khác...” Đan Giai Nguyệt vừa nói vừa vịn nắp chai nước khoáng ra.

Kế bên, Việt Phồn Tinh im lặng một hồi mới nói: “Có lý, tôi tự phạt mình một lon vậy!” Việt Phồn Tinh ngửa đầu uống hết lon bia, đây là bia nhẹ, nhưng không hiểu tại sao anh ta lại thấy chua cay quá.

“Cho nên, chúng ta làm bạn nha?”

“Nhưng tôi thật muốn có được một người như anh!”

“Này, đừng xem tôi như đồ vật vậy chứ! Chờ anh xác định lại tình cảm của mình rồi nói tiếp, nếu như anh lại đùa giỡn với tình cảm, tôi sẽ khinh thường anh!” Đan Giai Nguyệt nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Đây là một người không dễ đùa giỡn. Việt Phồn Tinh bồng ý thức được điều này, anh lại im lặng, anh không biết mình có thật sự thích anh ta hay không, hay chỉ là do bản tính xấu xa tiềm ẩn trong anh lại quấy phá. Anh nói: “Không được, tôi phải theo đuổi thử rồi nói sau! Tôi không thể luôn bỏ qua mọi thứ, có đúng không nào?”

“A a a...” Đan Giai Nguyệt sắp hồng mắt, người này a a a a... “Over, Over, đổi đề tài đi!” Đan Giai Nguyệt chủ động giơ cờ đầu hàng.

“Vậy nói về tiến triển của anh đi! Người đó đã làm gì khiến anh phải nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài uống rượu thế này?”

“Ban đầu cảm thấy rất tốt, nhưng có lẽ chỉ là do ảo giác! Dù sao, anh ta cũng có bạn gái rồi, vừa rồi, trong nhà hàng đó, tôi đã thấy anh ta hôn bạn gái anh ta!”

“Đường tình đúng thật là lắm chông gai, giống y như tôi!” Việt Phồn Tinh khẽ đáp lại.

“Vậy còn anh? Nửa đêm nửa hôm phóng nhanh vượt ẩu, giờ lại còn uống nhiều hơn tôi nữa?” Đan Giai Nguyệt phản đòn.

“Tôi à?” Việt Phồn Tinh sửng sốt, nhưng cũng nói thật, “Cũng giống như anh vừa nói, trong lòng tôi có một vết thương!” Anh ta đưa tay ôm lấy trái tim mình, “Đến hôm nay, cuối cùng tôi cũng có thể nhận ra được vết thương của tôi từ đâu mà tới. Tuy nhiên, hiện giờ tôi lại chẳng thể nói điều này với ai, cho dù đó có là người trong cuộc, cho dù, người làm tổn thương tôi tới giờ vẫn còn rất hận tôi!” Nói xong, anh còn nghiêng đầu hỏi một câu, “Anh có hiểu không?”

Đan Giai Nguyệt không nói gì ngoài việc đưa tay xoa đầu anh ta, anh biết, khi con người cười trên nỗi đau của chính mình, đó mới là điều đau khổ nhất. Tuy anh không rõ anh ta đang nói gì, nhưng anh cũng không muốn hỏi nữa, bởi vì anh không muốn anh ta chạm vào vết thương của mình.

“Nể tình anh an ủi tôi này giờ, tôi chỉ cho anh một tuyệt chiêu cuối cùng vậy!”

“Chiêu gì?” Đan Giai Nguyệt hỏi nghiêm túc, đồng thời cũng bỏ tay xuống.

“Lên giường với anh ta!”

“Bốp!” Đan Giai Nguyệt lại đánh lên đầu đối phương – rất mạnh, “Anh đúng là con heo!”

“Ê!” Việt Phồn Tinh vừa xoa xoa đầu, vừa nói, “Anh xử nam à, tới nước này rồi anh còn thẹn thùng gì nữa chứ? Nếu như anh không làm lạ, hai người họ sẽ động phòng đấy!”

“...” Đan Giai Nguyệt im lặng một chốc, nói: “Tôi biết! Không cần anh nhắc!”

“Theo những gì tôi học được ở Luyến Luyến Tình Thâm, đàn ông chính là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Xác thật đủ khiến một tên đàn ông đối xử thật tốt với một tên đàn ông. Đương nhiên, đó cũng là kinh nghiệm của tôi!” Việt Phồn Tinh nói lên một sự thật.

“Tôi không biết người khác thế nào, tôi cũng chẳng biết suy nghĩ của những người cùng đường khác. Nhưng, xin anh đừng ví anh ấy như súc vật. Và tôi, cũng sẽ không yêu một người chỉ cần ngủ một đêm đã quay sang ‘yêu’ tôi!” Đan Giai Nguyệt nghiêm túc đáp lại.

“...Được rồi! Tình yêu khiến anh không mất đi lý trí!” Việt Phồn Tinh cảm thấy khả năng tóm được con mồi này của mình ngày một ít... Điều này làm anh ta thấy đau lòng.

“Hơn nữa, cũng không có gì phải xấu hổ, hay làm bộ làm tịch cả, nếu như anh ấy thích tôi, chuyện lên giường sẽ chẳng là gì. Nhưng mà...” Đan Giai Nguyệt cúi đầu, ừ ừ một chút, một lúc sau lại ngẩng đầu lên, nhìn Việt Phồn Tinh, nói: “Tôi không muốn làm chuyện nông nổi như thế, còn... Cách gì nữa không?”

“Anh ta là một người cẩn thận, tỉ mỉ, rất có nguyên tắc... Anh ta đã có người yêu...” Việt Phồn Tinh chống cằm, suy nghĩ, “Phần thắng của anh thật sự rất thấp!”

“...” Đan Giai Nguyệt đương nhiên cũng rất rõ sự thật này, nhưng anh thật không có dũng khí thốt ra hai từ ‘Buông tay’ chút nào. Không thể chính là không thể, khổ sở chính là khổ sở, chẳng có gì có thể giải thích cả.

“Có một cách tốc chiến tốc thắng!”

“?”

“Mạo hiểm thăm dò tình cảm của đối phương!”

— Nếu thế thì dễ rồi, tôi lại sẽ kiên quyết tiến lên phía trước. Con đường này vốn không thể có bạn đồng hành, bởi vậy, tôi không cần ai tới vỗ về, đồng cảm với tôi cả.

— Tôi cảm thấy áy náy. Cho nên, nếu như Thượng Đế thật sự tồn tại, nếu như ngài ấy cho rằng tôi đã phá vỡ hạnh phúc của một người phụ nữ khác, vậy khi tôi chết đi, xin ngài cứ giáng tôi xuống địa ngục.

29. Chương 29

Đêm về khuya, cũng là thời điểm các nam thanh nữ tú tâm hoan tác nhạc tốt nhất.

Chuyện Chu Uy An chủ động hôn trong khách sạn ban nãy làm Mục Thiên Nam giật mình, cho nên anh vẫn chưa hôn đáp lại. Tuy nhiên, bạn gái của anh đang hạnh phúc cho nên anh cũng cho phép cô làm như thế. Dùng cơm xong, Chu Uy An ngăm bảo anh về nhà cô, anh ngăm lại, thấy dù gì thì dục vọng cũng đã tích tụ một tuần rồi, cho nên đồng ý với đề nghị của cô ấy.

Ngồi vào xe bạn gái, anh mới chợt nhớ tới một chuyện mình vẫn chưa làm, đó chính là gọi điện cho Đan Giai Nguyệt nói anh không về. Nhưng, giờ nếu gọi điện thoại Chu Uy An sẽ nghe thấy, sẽ lại phải giải thích cả buổi trời, quá phiền phức, vả lại trước lúc đi anh cũng đã nói một tiếng trước rồi, cho nên anh gạt ý nghĩ đó sang bên. Tuy nhiên, cũng không phải là không vương bận.

Căn biệt thự của Chu Uy An cách trung tâm thương mại không xa, tính ra thì cũng chỉ khoảng mười phút đi xe thôi. Không cần rượu vang, không cần tán tỉnh, hai người đã bắt đầu hôn sâu. Tất cả, đều xuất phát từ dục vọng, chứ không hẳn là tình yêu.

Cô ấy có vóc dáng cực kỳ mê người, trong bóng đêm, cô rên rỉ khe khẽ, khiến dục vọng anh tăng cao không ít, hai người bắt đầu vuốt ve, hôn môi nhau. Quá trình này tràn ngập cảm giác hấp dẫn, nhưng Mục Thiên Nam lại rất tỉnh táo, anh biết mình không yêu cô gái này, anh rất hiểu. Anh biết cô ấy đang cố gắng biểu hiện, cô ấy muốn anh chọn cô ấy, thậm chí là cô ấy cũng có thể đoán được, anh sẽ chọn cô làm đối tượng kết hôn. Tuy nhiên, cũng giống như trước đây, anh không hề suy nghĩ tới chuyện anh không yêu cô ấy, vì nó chẳng đáng để nghĩ. Dù sao, thì anh cũng muốn kết hôn với cô ấy, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn thôi.

Quần áo đã cởi sạch, đến lúc sắp thỏa mãn dục vọng, lại có tiếng nhạc vang lên. Đó là tiếng chuông di động của Mục Thiên Nam. Tiếng chuông vang không ngừng, tuy Chu Uy An không nghe thấy, nhưng Mục Thiên Nam lại nghe rất rõ. Lúc này, có một ý nghĩ chợt lóe qua đầu anh, đó chính là cuộc gọi này có thể là do cái người đang ở trong nhà anh gọi tới. Vì thế, anh đẩy thân thể trần trụi, mềm mại kia ra, vươn tay cầm lấy điện thoại, nghe máy.

Trong bóng đêm, không thể nhìn rõ mặt Chu Uy An, nhưng có thể khẳng định là cô rất kinh ngạc, đồng thời cũng bình ổn lại nhịp tim đang đập mạnh vì men ***, cô im lặng, lắng nghe cuộc nói chuyện của Mục Thiên Nam và vị khách không mời mà gọi tới đó.

Cô nghe được có một người đang ở nhà bạn trai cô và người nọ đang muốn anh ấy trở về.

Cô nhú mày, tuy nhiên cũng không hề tỏ vẻ bất mãn hay chất vấn người nọ là ai, cô chỉ tỏ vẻ hiền lành, bảo: “Anh cứ đi đi, em hiểu mà!”. Bấy giờ, móng tay cô đã bám sâu vào trong lớp nệm.

Nhưng Mục Thiên Nam không hề để ý tới chuyện này, anh cũng không giải thích là mình có việc gì đã xoay người bỏ đi. Cho tới giờ anh ta luôn là như thế, luôn lấy sự dửng dưng, im lặng để che giấu sự vô tình, lạnh lùng của mình.

Anh lái xe của Chu Uy An, chạy thật nhanh về nhà mình, bởi vì anh nghe người nọ nói là bụng cậu ta đang rất đau.

Được rồi, anh cũng thừa nhận là anh rất quan tâm tới Đan Giai Nguyệt. Anh cho là cậu ta rất hiền lành, giờ lại mất đi cha mẹ, đến lúc bệnh đau bao tử trở nặng cũng không có ai chăm sóc. Anh tội nghiệp cho cậu ta.

Lúc Mục Thiên Nam về tới nhà thì cũng đã mười một giờ khuya.

Anh dừng xe ở phía trước, dưới ánh đèn xe chiếu vào anh trông thấy một Đan Giai Nguyệt đan cuộn tròn trước cửa nhà mình. Xuống xe, anh chạy nhanh tới bên người nọ.

Đan Giai Nguyệt nghe tiếng bước chân, lập tức mở mắt ra nhìn người đang che khuất ánh đèn, anh muốn tự mình đứng lên, vì vậy anh đã nắm lấy người đang đứng ngược chiều ánh sáng ấy.

Mục Thiên Nam thấy dòng lệ ẩn trong khóe mắt Đan Giai Nguyệt, không hiểu sao tim anh lại đập mạnh, cũng giống như lần trước, người đàn ông này lại làm anh rung động, giống như sự xuất hiện của anh chính là một kỳ tích.

Cơn đau từ dạ dày truyền tới khiến Đan Giai Nguyệt không có sức đứng lên, anh túm lấy góc áo Mục Thiên Nam, ngồi xổm một chỗ, bắt đầu nôn liên tục. Tuy nhiên, những thứ nôn ra chỉ là nước chua.

Mục Thiên Nam sửng sốt, anh lập tức ngồi xổm xuống, khẩn trương: “Để tôi gọi điện thoại bảo bác sĩ...” Còn chưa nói xong, đã bị Đan Giai Nguyệt nắm chặt lấy tay, ngăn lại.

Đan Giai Nguyệt cố nhịn xuống cảm giác buồn nôn, nắm chặt tay Mục Thiên Nam, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, lắc đầu: “Không sao đâu, đây chỉ là phản ứng bình thường thôi...”

Rõ ràng rất khó chịu, lại chẳng muốn nói ra... Mục Thiên Nam im lặng nhìn Đan Giai Nguyệt, cuối cùng, anh cũng không rút tay về. Mục Thiên Nam nắm lấy Đan Giai Nguyệt, anh chờ một chút rồi đưa tay vuốt nhẹ nhẹ lên lưng người vẫn đang nôn thốc nôn tháo ra đất, thật chậm chạp nhưng cũng rất có quy luật.

Giờ chúng ta sẽ quay về cảnh trong công viên vào mấy giờ trước.

Đan: “Thăm dò tình cảm?”

Việt: “Đúng! Để xem hai người có ảnh hưởng tới nhau hay không! Nếu như không có gì cả, xin anh hãy nhanh chóng chạy vào lòng của tôi!”

Đan: “...Rốt cuộc thì anh có định nói hay không đây?”

Việt: “Khổ nhục kế!”

Đan: “?”

Việt Phồn Tinh chỉ chỉ cái bụng của Đan Giai Nguyệt rồi lắc lắc lon bia trong tay: “Muốn thử không? Cho dù có thể sẽ chết người...”

Giờ chúng ta lại chuyển màn ảnh đến trước cửa nhà Mục Thiên Nam.

Đan Giai Nguyệt đang nôn, Mục Thiên Nam ở cạnh nắm lấy tay anh, vừa trầm mặc vừa nhìn anh chăm chăm.

Khuya rồi nhưng Mục Thiên Nam vẫn chưa về nhà, Đan Giai Nguyệt gọi điện thoại mà tâm trạng rối rắm biết bao. Anh ấy và cô ta đang làm gì? E là làm chuyện mà không cần đoán thì ai cũng biết. Giờ nói mình đau bụng, anh ấy sẽ về sao? Nếu anh ấy không nghe điện thoại? Nếu người nghe điện thoại là Chu Uy An thì mình sẽ nói gì? Dùng cách này để chứng minh mình quan trọng hơn người phụ nữ đó có đáng tin không? Di động cứ vang, trong lòng anh cứ suy ngẫm, điện thoại vang lâu đến mức anh sắp buông tay, muốn bỏ hết tất cả, nào ngờ lại nghe thấy thanh âm Mục Thiên Nam vang lên: “Alo?”

Nghe được tiếng bắt máy đó, dòng lệ lập tức tràn ra khỏi hốc mắt Đan Giai Nguyệt, một nửa là vì dạ dày lại bắt đầu quặn đau dữ dội, một nửa là vì nghe được giọng của Mục Thiên Nam khiến anh không thể thốt nên lời. Nghẹn ngào nói xong câu muốn anh ta về vì anh không có chìa khóa vào nhà, độ tin cậy đúng là rất cao. Ở đầu bên kia, người nọ bình tĩnh nghe được hơi thở không mấy ổn của người bên này, thốt ra một câu trấn an, “Tôi sẽ về ngay, chờ tôi!”

Cho nên mới nói, lúc nhìn thấy Mục Thiên Nam trở về, Đan Giai Nguyệt đúng là đã kích động tới rơi nước mắt. Đây cũng là điều có thể hiểu, nếu như lúc nói chuyện điện thoại, Mục Thiên Nam bảo là bận việc không thể trở về, Đan Giai Nguyệt sẽ hoàn toàn tuyệt vọng. Nhưng, anh ấy đã trở lại, đã khiến giấc mộng của anh có thể tiếp tục.

Đan Giai Nguyệt nôn tới kiệt sức, nếu không phải có Mục Thiên Nam đỡ, e là anh đã sớm nằm ngay trên đất. Vì dạ dày đang đau buốt, nên tất nhiên ý thức của anh cũng vô cùng tỉnh táo. Vào cái thời điểm tỉnh táo ấy, anh biết mình được Mục Thiên Nam ôm vào nhà.

Đan Giai Nguyệt tựa đầu lên vai Mục Thiên Nam, hy vọng, thời gian có thể dừng lại mãi ở đây.

Mục Thiên Nam ôm Đan Giai Nguyệt đi tới phòng khách ở phía sau, đặt anh xuống giường, bắt đầu tìm thuốc và rót nước.

Mục Thiên Nam cầm thuốc, nước tới bên giường Đan Giai Nguyệt đang nằm, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của người nọ, sau cùng, anh tự tay đưa thuốc tới tận miệng người nọ.

Đan Giai Nguyệt cứ nhìn mãi những hành động vô cùng dịu dàng ấy, không nháy mắt một chút nào.

“Sao rồi?” Bấy giờ Mục Thiên Nam mới ngồi xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt tròn tròn của Đan Giai Nguyệt.

“Khỏe rồi!” Đan Giai Nguyệt cong cong khóe môi lên, “Dạ dày cũng không đau lắm, nhưng tâm trạng lại rất tốt!”

“Tâm trạng rất tốt?”

“Bởi vì lúc đó rất khó chịu! Trong khi tôi đã nghĩ là mình có thể sẽ chết không ai biết thì cậu đã xuất hiện!”

“...” Nghe thế, Mục Thiên Nam trầm mặc một lát, rồi vươn tay vuốt ve mái tóc đen mềm của người nọ, động tác vô cùng dịu dàng, “Không đâu!”

“Ừm, tôi chết tôi sẽ cho cậu hay!”

“Đừng nhắc tới chết nữa!” Mục Thiên Nam buông tay xuống, nhíu mi, “Tôi sẽ giúp cậu, đau dạ dày không phải là bệnh nan y!”

“...Được!” Đan Giai Nguyệt mỉm cười, đáp lại.

Từng chút, từng chút một, Mục Thiên Nam ngày càng tới gần Đan Giai Nguyệt, càng cảm thấy mình không chăm sóc cho cậu ta không được. Càng ngày, anh lại càng quen với việc vuốt tóc cậu ta, càng ngày anh càng thích khuôn mặt tươi cười ấy, thậm chí đến cả cái lúc dùng cơm ở nhà hàng Pháp anh cũng luôn nghĩ tới món cơm chiên trứng của người nọ, đến lúc sắp kết hợp với bạn gái, anh cũng nghĩ tới vẻ mặt tươi cười nhưng rơi lệ của cậu ta mà động tình. Tại sao vậy?

Đan Giai Nguyệt thừa lúc con người lạnh lùng này còn đang mải mê suy nghĩ, nắm lấy tay anh ta. Động tác này, khiến Mục Thiên Nam phục hồi tinh thần lại.

“?” Mục Thiên Nam nghi hoặc, nhìn Đan Giai Nguyệt, nhưng cũng chẳng muốn người nọ buông ra.

“Bởi vì, Thiên Nam, tay của cậu cũng giống như năm đó, ấm áp, dày rộng!” Tới hiện tại, anh đã đổi từ Mục Thiên Nam sang Thiên Nam thân mật hơn một chút, thậm chí anh còn đan ngón tay mình vào tay anh ta, “Để tôi có thể ôn lại cảm giác an tâm kể từ khi cha mẹ tôi qua đời tới giờ!”

Nghe được những lời ấy, Mục Thiên Nam lại càng không muốn rút tay mình lại. Anh cảm thấy, mình ngày càng yêu mến người này, cảm giác anh nhất định phải bảo vệ cho cậu ta.

“Aizz!” Đan Giai Nguyệt dời tầm mắt từ nơi giao nhau giữa hai người lên chiếc cổ của Mục Thiên Nam, “Xin lỗi và cảm ơn cậu!”

“Sao lại nói như vậy?”

“Cậu và cô ấy đang ở cùng nhau phải không... Cổ của cậu có một dấu son đỏ ửng kia... Nhưng cậu lại không thể không quay về chăm sóc cho tôi!”

“?” Mục Thiên Nam nhú mày, theo bản năng sờ sờ lên cổ.

“Ồ đây!” Đan Giai Nguyệt chỉ chỉ cổ mình, cho người nọ biết vị trí dấu son ở đâu.

Mục Thiên Nam cũng chẳng để ý tới cái dấu đỏ ấy nữa, bởi vì, giữa Chu Uy An và Đan Giai Nguyệt là hai lập trường trái ngược nhau. Anh rời khỏi cô ta tới bên cậu ấy vì cậu bị bệnh. Nhưng Đan Giai Nguyệt lại không giống như thế — Có một giọng nói đã vang lên trong lòng anh như vậy.

“Tôi không có ‘không thể không’ trở về, tôi về là vì cậu bị bệnh! Chuyện này không có liên quan gì tới Vivian cả, cậu đã suy nghĩ nhiều rồi!”

— Khi nghe anh nhắc tới Vivian – tên của cô ấy, lòng tôi chưa xót lắm. Tôi thật muốn hét to lên ‘Tôi thích anh’.

Đan Giai Nguyệt cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu lên, hỏi: “Cậu có yêu cô ấy không?”

Vấn đề này rất đường đột, nhưng Đan Giai Nguyệt lại biến nó thành rất tự nhiên, tự nhiên tới nỗi khiến người nghe cảm thấy mình không thể không đáp lại.

Mục Thiên Nam nhú mày, vấn đề này quá tế nhị, không đáp. Anh buông lỏng bàn tay đan xen với tay Đan Giai Nguyệt ra, đứng dậy, nói: “Cũng khuya rồi, cậu ngủ sớm đi! Cậu cần phải nghỉ ngơi nhiều!”

Nói xong, chuẩn bị đi khỏi.

“À, Thiên Nam!”

“Sao?” Mục Thiên Nam xoay qua, nhìn lại Đan Giai Nguyệt đang cách anh năm bước.

(Tôi tuyệt đối thích anh nhiều hơn cô ấy) “Không, không có gì!”

“Được rồi, ngủ ngon!” Mục Thiên Nam bước đi.

“À, Thiên Nam!”

Mục Thiên Nam ngừng bước, quay đầu lại, đối diện với Đan Giai Nguyệt.

“Tôi... Không, không có gì!”

Mục Thiên Nam bật cười, dường như anh đang thỏa hiệp, bước tới, đáp lại Đan Giai Nguyệt rằng: “Tôi có thích cô ấy hay không và chuyện tôi chăm sóc cho cậu là hai chuyện khác nhau, cậu cũng không có làm phiền tới tôi! Xin lỗi vì tôi đã không đưa chìa khóa cho cậu trước, mai tôi sẽ đưa cho cậu vậy! Tôi mong cậu đừng suy nghĩ lung tung, phải cố mà dưỡng bệnh. Được không?”

Đan Giai Nguyệt là loại người chỉ cần cho một chút ngọt ngào sẽ bay lên tận trời, anh vươn tay kéo góc áo Mục Thiên Nam, cúi đầu, nói khẽ: “Tôi không có suy nghĩ lung tung, tôi chỉ không muốn ở một mình...”

Mục Thiên Nam cúi đầu nhìn cử chỉ làm nũng của người đàn ông đã hai mươi sáu tuổi này, anh nhìn bàn tay đang nắm góc áo anh, lại nhìn cần cổ trắng nõn, thỏa hiệp, “Cho nên, đêm nay tôi sẽ ngủ trên ghế salon trong này!” Dù sao thì anh cũng thấy lo cho bệnh của Đan Giai Nguyệt.

Phút chốc, người nọ ngẩng đầu lên, nở một nụ cười còn sáng hơn cả ánh sáng của đèn thủy tinh trên trần nhà.

Bất cứ điều gì cũng đều khiến anh phải động lòng.

Cho nên, giờ có lẽ là lúc anh nên suy ngẫm lại – Mục Thiên Nam nghĩ thế.

— Tôi rất vui, rất phấn chấn, nhưng đó lại chẳng phải là đặc ý, vênh vang.

30. Chương 30

Mục Thiên Nam là người chỉ cần đặt lưng xuống giường đã ngủ ngay, huống chi hôm nay anh lại mệt mỏi như thế. Sofa dạng xếp, cho nên khi mở ra cũng chứa đủ một người. Anh lấy sofa làm giường, sớm đi vào giấc mộng.

Còn Đan Giai Nguyệt từ lúc nghỉ phép tới giờ đã ngủ rất nhiều, tuy anh đang bệnh, nhưng giờ anh lại thấy rất hưng phấn, cho nên chỉ nằm đấy, lẳng lặng nghe tiếng hít thở của người nọ.

Cả căn phòng tối om.

Khoảng cách giữa anh và người ấy, bắt đầu từ chỉ có thể đứng ở xa nhìn, giờ lại có thể nghe được rõ ràng tiếng thở lúc ngủ của nhau, thời gian đúng là kỳ diệu thật.

Mò mẫm xuống giường, đi dần về phía trước. Cho dù trong căn phòng tối, không thể nhìn thấy khuôn mặt người ấy, nhưng chỉ cần nghe được tiếng hô hấp cũng tốt rồi.

Đan Giai Nguyệt ngồi xuống thảm lót sàn, tựa nhẹ vào mép sofa cạnh Mục Thiên Nam, tựa gần đầu anh ấy, lắng nghe thật rõ từng hơi thở đều đặn vang lên bên tai mình.

Đây có được xem là một kiểu thành công không nhỉ? Đan Giai Nguyệt không biết. Nhưng, trong lòng anh lại thầm biết ơn, ít ra, thế giới này cũng không đến nỗi tệ với anh.

Trong căn phòng tối ấy, vang lên tiếng hít thở đều đều của hai người.

Ngủ thẳng một giấc, Mục Thiên Nam giật mình thức dậy. Bấy giờ, trời đã tờ mờ sáng, và ánh sáng len lỏi vào trong phòng cũng đã đủ để anh nhìn rõ trần nhà phía trên mình.

Cũng giống như mọi khi, anh nhanh chóng tỉnh táo lại, ngồi dậy và phát hiện Đan Giai Nguyệt đang ở cạnh mình.

Đan Giai Nguyệt tựa vào mép sofa, dường như là vẫn còn đang ngủ say.

Tư thế ngủ của người này làm Mục Thiên Nam kinh ngạc, khó hiểu. Sau cùng, anh lắc đầu, bật cười: Chẳng lẽ cậu ta sợ tới nửa đêm mình bỏ đi nên tới đây canh sao? Cũng may là trong phòng đang mở điều hòa, không thì ngoài đầu bụng ra e là cậu ta sẽ mắc thêm chứng cảm lạnh... Tuy nhiên, tư thế này cũng có thể ngủ à, người này đúng thật là...

Ngoài ngạc nhiên ra, Mục Thiên Nam còn cảm thấy buồn cười. Anh bước nhẹ xuống sofa, nhìn người phía dưới mình, lắc đầu.

Anh cúi người xuống, phát hiện mình lại sắp làm ra hành động kỳ quái nữa. Nhưng khi trông thấy khuôn mặt trắng bệnh của Đan Giai Nguyệt, anh không đành lòng buông tay ra.

Vì thế, đã đến lúc kiểm tra lực tay của Mục Thiên Nam.

Mục Thiên Nam bế Đan Giai Nguyệt đi tới bên giường.

Được rồi, do dây thần kinh khá mẫn cảm, cho nên Đan Giai Nguyệt đã tỉnh lại. Ngay khi Mục Thiên Nam đặt anh lên giường thì tầm mắt của hai người liền đối diện với nhau.

Mục Thiên Nam theo bản năng dừng động tác lại, thậm chí còn nảy sinh cảm giác thẹn thùng, đỏ mặt. Sao anh lại làm ra mấy động tác dục dăng thế chứ?

Trong mơ màng, Đan Giai Nguyệt nhìn thẳng vào người đang buông mình ra, nói: “Thiên Nam? Buổi sáng tốt lành...”

Mà chú bị ngôn ngữ phá vỡ, Mục Thiên Nam cũng khôi phục lại lý trí đáng kiêu ngạo của mình. Anh đứng thẳng dậy, phỉu phỉu mấy nếp nhăn trên áo, đáp: “Chào buổi sáng!”

“Tôi có chuyện muốn nói!” Đan Giai Nguyệt lái sang chuyện khác.

“?”

“Lực tay cậu thật tốt!”

“?”

“Thì là, tôi còn nặng hơn cả cậu, vậy mà cậu lại bế tôi những hai lần nha!” Đan Giai Nguyệt ngồi trên giường, ngẩng đầu lên, đôi mắt tỏa sáng, cười nói với người đàn ông lạnh lùng đó.

“...” Nhìn đi, người này đáng yêu, vô hại đến mức Mục Thiên Nam không thể ngăn được linh hồn mình nhích lại gần đây. Mục Thiên Nam nghiêng đầu, cuối cùng cũng phải cong khóe môi lên, “Đúng vậy, tôi vẫn thường rèn luyện, cho nên có thể ôm một lúc hai con heo nha!”

“Heo? Nè nè...” Đan Giai Nguyệt bắt mồm.

“Tôi nói,” Mục Thiên Nam bỗng cúi người, tiến lại gần Đan Giai Nguyệt, “Sao lại ngủ tới tận đó chứ?”

“...” Nghiêng đầu qua, suy ngẫm, đáp: “Vì tôi muốn nghe tiếng hô hấp của cậu!”

“...” Đây là đáp án quái quỷ gì chứ?

“Chính là,” Đan Giai Nguyệt tiếp tục nắm lấy tay Mục Thiên Nam, “Cũng giống như nắm tay, có được cảm giác yên tâm, như thế, tôi thấy rất vui!”

Mục Thiên Nam như trúng phải bùa chú, anh cúi đầu, mỉm cười với người cũng đang cúi đầu ấy, vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mại của người kia.

Không thể ghét, chỉ có thể ngày càng yêu mến. Nhưng bởi vì đây là lần rung động đầu đời, cho nên Mục Thiên Nam vẫn chưa thể đoán được đó chính là ‘Tình cảm’ trong truyền thuyết mà anh luôn xem thường.

Đan Giai Nguyệt đã mang tới tình cảm cho anh, dùng cách thức thật dịu dàng tiến dần vào tim anh.

“Tôi vẫn ở đây mà, ngủ như vậy sẽ không được ngon đâu!” Mục Thiên Nam nói.

Ánh mặt trời đã hoàn toàn gieo rắc những ánh sáng tinh hoa tràn ngập cả căn phòng.

Đan Giai Nguyệt nắm tay Mục Thiên Nam, ngẩng đầu lên, đáp: “Nếu luôn luôn như thế, vậy tôi sẽ không ngủ vậy nữa!”

Đan Giai Nguyệt có mái tóc đen mượt, có đôi mắt to tròn, chiếc mũi cao thẳng, cùng với đôi môi đo đỏ, mập mạp hơi nước.

Tay của Mục Thiên Nam bị người nọ nắm lấy, động tác và ngôn ngữ cùng nhau dụ hoặc. Trong quang cảnh ấm áp ấy, dường như anh muốn cúi người xuống thấp hơn một chút, tiếp tục cúi xuống thêm một chút, muốn chạm nhẹ vào môi Đan Giai Nguyệt.

31. Chương 31

Đây là ngày thứ ba Đan ở lại nhà Mục, một ngày sau buổi sáng đầy ám muội đó.

Bảy giờ, đã là mười giờ sáng, cách thời gian Mục Thiên Nam vào văn phòng có cánh cửa sổ sát đất thật to khoảng hai giờ, nhưng nói chuyện điện thoại thì khoảng một giờ, và hiện tại anh vẫn còn đang tiếp tục.

“I will...” Người ở đầu bên kia đang đứng trước bờ biển, thốt ra một câu đầy lời hay ý đẹp, “You must promise...” [Tôi sẽ nói, nhưng mà, cậu phải bình tĩnh, đừng quá kích động đấy!]

Nghe tới đó, Mục Thiên Nam đứng bật dậy, vẻ mặt lại càng thêm nghiêm trọng. Anh đi tới bên cửa sổ, kẻ điện thoại sát vào tai.

“Jun, I have said that...” [Tôi đã nói rồi, tệ xấu nhất của cậu chính là nói quá nhiều những lời vô nghĩa.]

“Ha ha, xem đi, cái tính khó chịu của cậu quả là vẫn không thay đổi, đúng thật là làm tôi nhớ tới những ngày chúng ta còn ở bên nhau...”

“Tôi nói, cậu...”

“Được, được, người anh em! Không phải tôi đang nói hay sao! Suy đoán của cậu không sai, ông chú của cậu, cái tên Mục Gia Hùng đấy, quả thật là...”

Vào lúc này, cửa ban công được mở rộng ra.

Mục Thiên Nam cầm di động, xoay người lại nhìn về phía Chu Uy An đang đẩy cửa ra, ngắt ngang lời cậu bạn ở Mỹ đang chuẩn bị nói tiếp, “Jun, listen to me...” [Nghe tôi nói, cậu gửi những gì cậu tra được sang cho tôi nhé!] Cũng không đợi cậu bạn thích tám cuồng ấy đáp lại, anh đã cúp máy ngay.

Đó là một bí mật, không thể nói với bất kỳ ai.

Mục Thiên Nam đi tới, đón lấy tách cafe trong tay Chu Uy An, bảo: “Vivian, nếu như trước đây anh chưa nói gì cả, vậy giờ anh sẽ nói, trước khi vào đây, em nhớ gõ cửa, được không?”

Về mặt và bàn tay đang buông xuống của Chu Uy An như cứng lại. Chuyện tối qua luôn khiến cô khó chịu trong lòng và những lời này không thể nghi ngờ là lại khiến cô càng thêm bức bối. Trước nay cô chưa từng làm ra hành động gì quá đáng, đúng không? Cô tự nhận bản thân không hề hành động theo cảm tính, luôn hết lòng phối hợp với anh ta, nhưng người này khi thì ấm áp như nước, khi thì lạnh như băng, khiến cô không cảm thấy an toàn.

“Thiên Nam, em muốn nói những suy nghĩ của em...” Chu Uy An tức giận, dù vẫn chưa bộc phát ra, nhưng cô cũng không thể chịu đựng nữa rồi.

“Đến trưa, sau giờ nghỉ, được không?” Giờ anh không có tâm trạng nói chuyện riêng.

“Được, đến trưa, sau giờ nghỉ, chúng ta sẽ nói chuyện!” Chu Uy An nói xong, nâng giày cao gót ba tấc đi ra ngoài.

“...?” Mục Thiên Nam đứng trước bàn làm việc, nhìn cô bạn gái đang tức giận bỏ đi. Đây là đang giận sao? Nhưng, nguyên nhân là gì?... Không nghĩ được thì không cần nghĩ nữa. Tâm lý của phụ nữ trước giờ luôn phức tạp như thế, huống hồ, anh còn phải giải quyết rất nhiều chuyện khác.

Theo những tư liệu mà Jun điều tra được — Ba năm điều tra, cộng với năng lực của cậu bạn thân, có lẽ là không có sai lầm gì.

...Mục Gia Hùng... Mẹ... Việt Phồn Tinh...

Nghe tới đó, anh cảm thấy đầu mình thật đau.

Vừa muốn ngồi vào bàn làm việc xem Jun gửi tư liệu qua hay chưa, di động lại vang lên.

“Alo, Thiên Nam hả?”

“...Đúng vậy!” Nghe được tiếng của Đan Giai Nguyệt, đôi mày đang nhíu chặt của Mục Thiên Nam lập tức giãn ra.

“Trưa có về ăn cơm không? Nếu như về, cậu thấy tôi nên làm món gì đây?”

Mục Thiên Nam chợt nhớ tới cô bạn gái đang giận còn muốn nói chuyện với mình, đáp: “Không, trưa nay không về!”

“...À! ...À, cậu có hẹn với bạn gái phải không... Hiểu rồi, hiểu rồi, không làm phiền của cậu tôi còn khỏe nữa ấy!”

“Được!”

“Vây, tôi cúp máy đây...”

“Khoan đã!” Mục Thiên Nam bỗng nhớ tới một việc.

“Ừm, cậu nói đi!”

“Dạ dày, không sao chứ?”

“...” Quả nhiên Đan Giai Nguyệt vừa ủ rũ xong lại phấn chấn lên, “Không sao cả, đã uống thuốc rồi!”

“Vậy được rồi, tôi cúp máy đây!”

“Chờ đã, Thiên Nam!”

“?”

“Tối nay cậu có về không? Tôi sẽ làm mấy món ngon cho cậu ăn?”

“Được, tôi sẽ về!”

“Vây, tạm biệt!”

“Ừm!” Mục Thiên Nam tắt máy.

Tồn tại của Đan Giai Nguyệt là thế nào đây? Mục Thiên Nam cong khóe môi lên. Từ lúc gặp cậu ấy tới giờ, nụ cười của anh ngày một nhiều.

“Ting ting!” Tiếng chuông báo vang lên, Mục Thiên Nam phục hồi tinh thần lại, nhíu mi, xem tin nhắn Jun gửi lại: Arike, I have sent the...

‘Bụp’ Mục Thiên Nam khép di động lại, bước nhanh tới bàn làm việc, nhanh chóng mở mail của mình ra.

Theo từng trang tư liệu hiện trên máy vi tính, sắc mặt Mục Thiên Nam cũng ngày một nặng nề, đến cuối cùng, tất cả đã biến thành bi thương. Anh ngồi phịch xuống ghế làm việc, vươn tay che trán, ngáy ra.

Mỗi người đều có bí mật không thể nói, và đây chính là ma chướng trong lòng Mục Thiên Nam.

Dùng cơm trưa xong, Đan Giai Nguyệt lại đi tới trung tâm thương mại, anh muốn mua một ít nguyên liệu cho bữa ăn tối nay.

Anh nghĩ, nếu như có thể, Mục Thiên Nam sẽ ra ngoài làm việc, còn anh sẽ ở nhà nấu cơm chờ anh ta về cùng nhau ăn cơm, thế thì tốt quá... Đỏ mặt-ing... (Con ngoan à, con có thể MAN một chút không vậy? =.=)

Mua cả đông đồ xong, anh bước ra khỏi siêu thị, nào ngờ lại bị đám đông phía trước cản chân.

Bọn họ, đang xem gì thế?

Đan Giai Nguyệt chen vào nhìn mục tiêu đang bị đám đông vây quanh... Mục Dã? Việt Phồn Tinh?

Việt Phồn Tinh đứng trước chiếc xe thể thao màu cam của mình, khó chịu, anh ta bị cản lại giữa đường nhà.

Mục Dã... Cậu trai ấy dường như lại gầy gò hơn xưa, sắc mặt tái nhợt, đứng trước bao người nắm chặt cánh tay trái của Việt Phồn Tinh đang muốn mở cửa xe.

“Mục Dã, buông tay!” Việt Phồn Tinh nhíu mày, cúi đầu, lạnh lùng nói với cậu trai im lặng quật cường, “Đừng khiêu chiến giới hạn của tôi!”

“...” Cậu trai ấy nhìn thẳng vào con người lạnh lùng đó bằng đôi mắt đầy hy vọng.

“Buông tay!”

“...”

“Buông tay!”

“...Tại sao vậy?” Cuối cùng, Mục Dã đã chịu lên tiếng. Trong nháy mắt, hai hàng nước mắt chảy ra.

Đám đông đang xem trò vui lại bắt đầu bàn tán sôi nổi.

“Tại sao à?” Việt Phồn Tinh hỏi lại. Anh ta cúi đầu, kề sát Mục Dã, nói khẽ vào tai cậu: “Bởi vì, tôi ghét cậu!”

“Tại sao?” Tay Mục Dã đã nói lỏng ra.

“Nói trắng ra là, tôi rất ghét Mục gia các người!”

“...” Bấy giờ, Mục Dã đã khóc đến nỗi không còn nhìn thấy gì. Cho nên, sẽ phải, thật sự, buông tay ư?

Tôi ghét cậu... Tôi ghét cậu... Tôi ghét cậu... Tôi ghét cậu...

Mục Dã buông lỏng tay ra, ngã ngay xuống đất.

“A!——” Cả đám hô lên.

Việt Phồn Tinh cố khống chế cảm xúc muốn đưa tay ra đỡ, anh nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, thốt ra một câu đủ lớn để Đan Giai Nguyệt có thể nghe thấy: “Đan Giai Nguyệt, lại đây, tôi nhìn thấy anh rồi!”

Cần gì đợi tới Việt Phồn Tinh phải lên tiếng, ngay khi cậu trai có quan hệ thân thích với Mục Thiên Nam ngã xuống, Đan Giai Nguyệt đã bỏ ngay đồng hồ trên tay, chạy vào giữa đám đông.

Tới khi Đan Giai Nguyệt chen vào được cạnh hai người họ, thì Việt Phồn Tinh đã ngồi lên chiếc xe thể thao của mình. Cách cửa xe, anh ta trông thấy Đan Giai Nguyệt ngồi xuống kiểm tra tình hình của Mục Dã.

Tích Tắc, Đan Giai Nguyệt chạy tới trước xe Việt Phồn Tinh, gõ lên kính xe, hô: “Anh mau lái xe chở cậu ấy tới bệnh viện đi!”

“Giao lại cho anh đấy!”

“Cái gì?”

Việt Phồn Tinh không đáp, đóng kính xe lại.

“Nè, nè! Việt Phồn Tinh, anh mau ra đây!”

Cửa xe đã đóng kín.

“Đồ máu lạnh!” Đan Giai Nguyệt mắng cái gã đóng kính xe kia, rồi xoay người chạy qua phía cậu trai nọ.

Người đàn ông không biết đang có biểu cảm gì núp sau lớp kính xe màu đen ấy, xuyên qua đám đông, nghênh ngang đi mất.

Một đôi nam nữ đang ngồi đối diện nhau trong một nhà hàng dưới bầu không khí thật nặng nề, thức ăn đã nguội nhưng cũng chẳng có ai động đũa.

Suy ngẫm, Mục Thiên Nam cảm giác mình sẽ bị hắc ám cắn nuốt hết. Mẹ của anh, người phụ nữ tên Việt Nam Tinh ấy trước khi nhảy từ trên vách núi xuống vực, trên mặt vẫn còn mang nụ cười, tiếng sủng, tiếng khóc của anh và Việt Phồn Tinh... Tạo thành một bức tranh nhuộm đầy huyết sắc, khiến anh phải lấy tay ấn lên thái dương mình.

Lúc này, tiếng nức nở của Chu Uy An cũng truyền vào tai anh.

“Vivian!” Trở về từ quá khứ, anh vẫn còn phải đối diện với những chuyện không vui ở hiện tại.

“Anh không biết sao em lại như vậy, đúng không? Em cũng không biết... Thiên Nam, em cảm giác, cho dù em có làm gì, cũng không đi vào trái tim anh được...” Chu Uy An khóc lóc, “Em rất yêu anh, nhưng, có lẽ anh lại không yêu em, em cảm thấy, tình yêu như vậy thật ngột ngạt...”

“Vivian, em...”

“Em biết, từ lúc bắt đầu, em chính là người chủ động. Anh chưa bao giờ thốt ra những lời âu yếm gì với em hết, lúc ấy, em cứ cho là em sẽ khiến anh nảy sinh tình cảm với mình, nhưng cho đến hôm nay, càng ngày em càng không tin rằng em có thể làm được. Em từng nghĩ, có phải em đã mong muốn quá nhiều? Nhưng, bất an, em thấy bất an lắm. Nhất là từ khi về nước, số lần anh thất thần và mỉm cười một cách kỳ lạ ngày một nhiều, cứ như anh đã yêu người khác... Em đã từng yêu, em biết đó chính là biểu hiện thường thấy ở những người đang yêu ai đó, anh vì nhớ tới người kia mà thất thần, mà vui sướng. Tối qua, anh rời khỏi giường em, để tới bên người đó. Lúc em nghe được ‘cô ấy’ đang ở nhà của anh, anh có biết em phải chịu bao nhiêu thương tổn không?”

Mục Thiên Nam bắt đầu dừng lại, suy ngẫm: Nhớ? Thất thần? Vui sướng? Người đó?

Đường như anh đã hiểu ra được điều gì. Thật ra thì khi phát hiện được chuyện này, anh rất sợ, nhưng hiện tại không phải là lúc anh nên biểu hiện ra ngoài, trấn tĩnh lại, anh suy nghĩ một lát, nói:

“Em đã suy nghĩ quá nhiều rồi, điều duy nhất mà anh không nói cho em biết là, người kia là bạn thời trung học của anh, tên Đan Giai Nguyệt, hiện tại đang ở nhà anh. Tối qua, bệnh đau bao tử của cậu ấy lại tái phát, anh chỉ về xem một chút mà thôi. Sở dĩ anh không nói gì, là vì anh cảm thấy chuyện này cũng không có gì để nói...”

“...” Nam? Không phải nữ? Chu Uy An ngừng khóc, mở to mắt ra nhìn người bạn trai ngồi đối diện.

“Nếu như vì thế mà khiến em lo lắng, vậy anh xin lỗi!”

“A? Không, chuyện này...” Chu Uy An không biết đáp lại thế nào. Vậy, mục đích hôm nay đã đạt được hay là...

“Vivian, anh hứa sẽ...” Mấy chữ ‘Lấy em’ đã bị tiếng di động cắt ngang.

Vào lúc này, Đan Giai Nguyệt đang một tay đỡ Mục Dã, một tay cầm di động, gọi điện thoại cầu cứu với Mục Thiên Nam.

“Alo! Thiên Nam, cậu nghe tôi nói...”

32. Chương 32

.

Bệnh Viện

Trong lúc bối rối, Mục Thiên Nam, Chu Uy An, Đan Giai Nguyệt đều cảm thấy bầu không khí này đúng là kỳ lạ.

Mục Thiên Nam đang nói chuyện với bác sĩ, Đan Giai Nguyệt có thể nghe được loáng thoáng là Mục Dã đã tỉnh lại, không có gì nghiêm trọng, chỉ hơi thiếu máu cộng với bị kích thích về mặt tinh thần cho nên mới đột nhiên té xỉu như thế.

Không sao thì tốt rồi, Đan Giai Nguyệt suy ngẫm, rồi ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Đây vốn là bệnh viện lớn nhất nhì thành phố cho nên điều kiện vật chất rất tốt. Trong sân bệnh viện có bãi cỏ để bệnh nhân tản bộ, ngoài đó có một cô gái xinh đẹp, tri thức đang gọi điện thoại bàn giao công việc cho cấp dưới làm. Đan Giai Nguyệt nhìn thấy Chu Uy An, nội tâm của anh lại bắt đầu rối rắm.

Xoay người qua, anh trông thấy Mục Thiên Nam đang đi về phía mình. Mục Thiên Nam đi tới trước mặt anh, nói một câu ‘làm phiền cậu rồi’, sau đó lập tức đi ngay.

Đan Giai Nguyệt lại xoay qua nhìn vào cánh cửa sổ trên hành lang, thấy đôi nam nữ ấy đang đứng nói chuyện với nhau.

Ngoại hình tốt, khí chất tốt, bối cảnh gia đình cũng tốt, trình độ ăn ý cũng tốt, nhìn từ phương diện nào, Mục Thiên Nam và Chu Uy An cũng đều xứng đôi như vậy.

Nhìn thêm mấy lần, Đan Giai Nguyệt xoay người qua. Đi xem cậu bé kia đi... Anh tự nói với bản thân như vậy.

Vì thế, Đan Giai Nguyệt liền đi tới phòng bệnh.

Đan Giai Nguyệt đẩy nhẹ cửa phòng bệnh ra, trông thấy cậu trai đang truyền dịch trên giường bệnh.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau, cậu ta đã hiểu lầm anh là tình nhân của Việt Phồn Tinh. Đan Giai Nguyệt ngẫm, không biết hiện giờ cậu ta nghĩ anh thế nào nữa, tuy nhiên, chuyện này cũng không quan trọng, dù sao thì cái cậu trai tên Mục Dã này cũng đã bị Việt Phồn Tinh đá sang một bên rồi.

Đan Giai Nguyệt tới gần Mục Dã.

Mục Dã nhìn nhìn, cho tới khi thấy rõ người tới là ai, cậu ta nhắm mắt lại, nghiêng đầu đi.

Đan Giai Nguyệt đứng trước giường bệnh nhìn cậu trai có sắc mặt tái nhợt ấy, anh cảm thấy mình có thể hiểu được cậu ta. Thích một người nhưng không được đáp lại, giờ chắc hẳn cậu ta đau lòng lắm?

Anh ngồi xuống chiếc ghế bên giường, đối diện với cậu trai đang nhắm mắt lại.

“Tôi tên Đan Giai Nguyệt, tôi không thích người mà cậu thích. Nhưng, cũng giống cậu...” Hai tay Đan Giai Nguyệt tạo thành hình chữ thập, thốt ra một câu trong căn phòng thật yên tĩnh.

Thiếu niên cũng không nhúc nhích.

“Tôi thích...” Đan Giai Nguyệt nắm chặt hai tay, “Tôi thích Mục Thiên Nam!” Lần đầu tiên, anh nói chuyện ấy với một người xa lạ.

“!” Mục Dã mở to mắt ra, kinh ngạc, nhìn Đan Giai Nguyệt.

“...Đúng vậy, người tôi thích đúng là Mục Thiên Nam mà cậu biết!” Đan Giai Nguyệt cau mày, cười nói.

“Anh Nam... Có biết không?” Thiếu niên thốt ra câu nói khàn khàn.

“Ồ!Ồ!” Đan Giai Nguyệt lắc đầu, anh cảm thấy vui vì cuối cùng cậu trai ấy cũng đã chịu nói chuyện, anh nói tiếp, “Tôi chưa bao giờ cho anh ấy biết!”

“Tại sao?”

“Giới tính!” Đan Giai Nguyệt nhìn thẳng vào Mục Dã, “Mười năm trước, lúc phát hiện tính hướng của mình tôi sợ còn không kịp, sao dám nói với ai?”

“Mười năm trước?” Mục Dã rất thích nghe chuyện tình của người khác.

“Đúng vậy! Chúng tôi là bạn thời trung học! Lúc ấy quan hệ của tôi với mọi người rất tốt, duy chỉ có mình anh ấy là không chịu để ý tới tôi. Có lẽ xuất phát từ nguyên nhân gì đấy tôi cũng chẳng rõ, nói tóm lại là tôi đã bị anh ấy thu hút, rất muốn tới gần anh ấy, thậm chí còn làm rất nhiều chuyện ngu ngốc!”

“Sau đó thế nào?”

“Không có sau đó, tôi hoảng sợ với tính hướng của mình, còn anh ấy thì đi Mỹ vào cuối năm lớp 11. Mười năm rồi chúng tôi đã không gặp nhau!”

“...” Thiếu niên trầm mặc, sau đó nói: “Sao lại kể cho tôi nghe?”

“Bởi vì, tôi cảm thấy cậu rất giống tôi của trước đây!”

“Anh đang thương hại tôi à?” Trong mắt của Mục Dã chứa đầy sự cô đơn.

“Không! Là hâm mộ!”

“?”

“Cậu can đảm hơn tôi rất nhiều, ít nhất thì cậu cũng từng có được!” Đan Giai Nguyệt nói ra những lời chân thành với Mục Dã.

Nhưng can đảm và chân thành lại không thể đổi lấy tình yêu vĩnh hằng.

“...” Mục Dã không lên tiếng nữa.

“Cậu...” Đan Giai Nguyệt còn muốn nói gì đó để dỗ dành Mục Dã, lại nghe tiếng chuông điện thoại của Mục Thiên Nam truyền từ ngoài vào!

Mục Thiên Nam đang ở ngoài cửa? Anh ấy có nghe được gì không? Đan Giai Nguyệt bật khỏi ghế.

Mục Thiên Nam đẩy cửa vào, anh vừa trả lời điện thoại vừa đi tới bên giường Mục Dã.

Đan Giai Nguyệt ở một bên quan sát sắc mặt Mục Thiên Nam, nghĩ, chắc anh ta chưa nghe thấy gì rồi, nếu không e là sắc mặt đã thay đổi hẳn.

“Cha em đây!” Mục Thiên Nam nói xong, đưa di động sang cho Mục Dã.

Được rồi, giờ là việc của Mục gia, chẳng có liên quan gì tới Đan Giai Nguyệt cả. Đan Giai Nguyệt nói với Mục Thiên Nam mình sẽ ra ngoài trước.

Mục Thiên Nam thấy Đan Giai Nguyệt định đi, đột nhiên lên tiếng: “Đan Giai Nguyệt!”

“?”

“Không, không có gì!” Thật hiếm khi Mục Thiên Nam do dự như thế.

Đan Giai Nguyệt cảm thấy khó hiểu, bước ra ngoài.

Mục Thiên Nam ở cạnh bên lạnh lùng nghe hai cha con họ Mục nói chuyện với nhau, lần này, không có tiếng Mục Dã khóc sụt sùi, cũng không có tiếng Mục Gia Hùng rống giận. Nhưng, điều đó cũng không có nghĩa là Mục Gia Hùng không biết con trai bảo bối của ông ta lại gây ra chuyện gì. Bởi vì, ban này, Mục Thiên Nam theo chỉ thị của Mục Gia Hùng, dẫn lại tin tức của mấy gã nhà báo viết về Mục Dã.

“Cha, con thật sự không sao đâu!” Trông Mục Dã rất bình tĩnh, có lẽ, tình yêu đã khiến cậu trai ấy trưởng thành trong một đêm.

“Con sẽ cố gắng dưỡng bệnh... được... được, con sẽ!” Mục Dã đáp lại lời quan tâm của cha mình, trước lúc tắt máy, cậu đã thốt ra một câu khe khẽ, “Con xin lỗi!”

Những phiền nhiễu trong lòng đã dần dần lộ ra chân tướng, nhưng Mục Thiên Nam vẫn chưa quyết định xử lý chúng thế nào. Ngay vào lúc rối rắm nhất, đứa em trai tên Việt Phồn Tinh kia lại gây thêm chuyện cho anh. Thành ra, vào lúc này, về mặt tình cảm, trong một trường hợp thật bất thường, anh lại cảm thấy có một thứ gì đó đang nảy mầm. Tất cả, đều đang khảo nghiệm năng lực ứng phó của anh.

Khi những đau khổ, dằn vặt ấy đi tới cực hạn, sẽ chẳng còn gì đáng sợ nữa. Mục Thiên Nam thả lỏng đôi mi đang nhú chặt ra, anh vẫn luôn tin rằng anh có năng lực thích ứng với tất cả khó khăn trong cuộc sống này.

Ngoài phòng bệnh.

Đây là lần đầu tiên Chu Uy An và Đan Giai Nguyệt chạm mặt nhau, hai người rất bình tĩnh đánh giá đối phương.

“Xin chào!” Chu Uy An chìa bàn tay nhỏ nhắn với những móng tay vẽ hoa văn màu đỏ.

“À, xin chào!” Đan Giai Nguyệt cũng nhanh chóng vươn tay ra.

Hai người cùng buông lỏng tay.

“Lần này thật cảm ơn anh!” Cô ta nói, “Nếu như không có anh, e là Tiểu Dã và Thiên Nam sẽ gặp nhiều phiền phức lớn rồi!” Cô ta thể hiện quan hệ thân mật giữa mình với Mục Dã và Mục Thiên Nam.

“À, không...” Sao anh phải đứng đây nói chuyện với tình địch trên danh nghĩa chứ? Nếu mấy câu nói của cô ta có thể làm tổn thương tới anh, tất cả đều vì trong lòng anh có gì đó mờ ám.

“Nghe nói hiện giờ anh đang ở nhà của Thiên Nam!” Cô ta thốt ra một câu thật hàm súc, che giấu đi toàn bộ cảm xúc trong lòng mình.

“À, đúng vậy!”

“Thiên Nam nói là không có nguyên nhân gì đặc biệt, đúng không? Nếu như anh có cần gì thì cứ nói, tôi và anh ấy đều sẽ cố gắng giúp anh!” Chu Uy An muốn hỏi thử nguyên nhân mà Mục Thiên Nam không chịu nói cho cô biết.

“Không, tôi không cần gì cả! Chỉ là nhiều năm không gặp, cho nên ở cùng để tiện trò chuyện mà thôi!”

“Là vậy à!” Chu Uy An nói tiếp, “Vậy cảm ơn anh! Mong anh tha thứ cho sự thất lễ của tôi, giờ tôi muốn đi xem Tiểu Dã một chút...”

“Mời cô!”

Đan Giai Nguyệt nhìn cửa phòng đóng chặt lại, ngậy ra.

— Hiện tại, tôi lại cảm thấy anh đang cách tôi tận chân trời.

— Một người yêu, bất kể là có thật lòng bao nhiêu, cũng không nhất định sẽ được đáp lại như thế ấy.

Vì chuyện của Mục Dã, cho nên hiện tại, thế giới của Đan Giai Nguyệt chính là màn đêm đầy tuyết.

33. Chương 33

.

Trong văn phòng của Mục Gia Hùng.

Mục Thiên Nam đứng trước bàn làm việc, Mục Gia Hùng ngồi phía sau, cúi đầu, trầm mặc rất lâu, mới ngẩng đầu nói: “Thiên Nam, chú không nói là chú nắm rõ hết mọi chuyện, nhưng riêng về chuyện giữa Mục Dã và Việt Phồn Tinh, chú rất hiểu. Trước đây chú không muốn nhúng tay vào, bởi vì chuyện này mà có làm lớn ra thì cũng chẳng đẹp mặt gì. Nhưng hiện tại, chú quyết định phải xen vào, chú thật muốn biết, rốt cuộc thì tên tạp chủng Việt Phồn Tinh ấy muốn cái gì!”

Tạp chủng?

Trong mắt Mục Thiên Nam hiện lên một tia lạnh lùng.

Thù mới hận cũ.

Gã trước mắt anh đây có tư cách gì mắng Việt Phồn Tinh?

Hôm qua, sau khi biết được chân tướng, chứng thực những suy đoán của anh trong nhiều năm qua, thì ra cái người tự cho là trưởng bối đang ở trước mặt mới thật sự là kẻ thù của anh.

Đúng thật là buồn cười.

Nhưng thế giới sẽ không cho anh quyền hy vọng tất cả mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra. Và anh, cũng chẳng muốn chọn thù hận hay tha thứ.

“Chú ba,” Mục Thiên Nam lạnh lùng mở miệng, giọng nói vô cùng bình tĩnh, cũng chẳng giống như đang chất vấn, “Cháu cũng không thể nói là cháu biết rõ hết mọi chuyện, nhưng riêng về chuyện Việt Phồn Tinh, nói cho đúng hơn thì là em trai của cháu làm như vậy, cháu rất hiểu. Những chuyện đã qua, cháu không muốn nhắc lại làm gì, để tránh thương tổn tới lợi ích của gia tộc Mục thị chúng ta. Cho nên, xin chú hãy thu hồi hai từ ‘tạp chủng’ ấy lại. Cũng xin chú, vẫn cứ như trước đây, mặc kệ chúng cháu tự giải quyết lấy chuyện của mình!”

Nghe được ‘chuyện đã qua’ ấy, Mục Gia Hùng cả kinh, bật dậy khỏi ghế xoay.

Người đàn ông trung niên đã tung hoành thương trường nhiều năm ấy đã không biết cậu trai của năm nào cũng đã sớm trở thành một người đàn ông chừng chạc, bình tĩnh tới vậy. Ở trước mặt ông, cũng giống như một con báo.

Trời tối đen, nhưng Mục Thiên Nam vẫn chưa về nhà.

Mục Thiên Nam chưa trở về nên Đan Giai Nguyệt đã trình diễn câu chuyện ‘cậu ấy và cô ta’ ở trong lòng một trăm lần, đến nỗi sắp biến ra thành phim truyền hình dài tập rồi.

Trong lòng Đan Giai Nguyệt khó chịu, nên anh không làm cơm, không đốt đèn, anh cứ ngồi đó cho Rost ăn thức ăn dành cho chó, đồng thời cũng suy ngẫm sự đời.

Chuyện của Mục Dã và Việt Phồn Tinh có ảnh hưởng rất lớn tới anh, hơn nữa anh và Chu Uy An cũng xem như đã chạm mặt chính thức, hai người họ nhìn xứng đôi như vậy, chắc cũng đã tính tới chuyện xa hơn rồi?

Thật khó chịu-ing...

Mục Thiên Nam mở cửa ra, bất ngờ không trông thấy ngọn đèn và mâm cơm thơm phức, anh theo bản năng tìm kiếm người nọ. Cuối cùng, ở trước sofa, anh đã tìm thấy người đó đang ngồi chồm hổm, vẽ vòng tròn trên đất.

Mục Thiên Nam không lên tiếng, cũng không cử động, anh đứng đó, nhìn người đang cho con chó nhỏ ăn.

Những lời thốt ra trong lúc hờn dỗi của Chu Uy An đã để anh phát hiện tình cảm đặc biệt mình dành cho Đan Giai Nguyệt.

Tình cảm đặc biệt?

Đó có lẽ là thứ mẹ anh đã nói, đã viết... Tình yêu.

Mục Thiên Nam tự cười bản thân mình, anh chưa bao giờ tin, nhưng lại tạo thành. Giới tính của đối phương không phải là vấn đề lớn gì, thậm chí anh cũng chẳng lo lắng tình yêu của đối phương có thật là như thế hay chẳng, mà là, thứ gọi là tình yêu ấy, có thể tồn tại bao lâu đây?

“Gâu gâu!” Rost đã phát hiện ra chủ nhân của mình.

Theo tầm mắt của chú chó, Đan Giai Nguyệt quay đầu lại, trông thấy người anh luôn nhung nhớ.

Đan Giai Nguyệt cầm túi thức ăn, đứng dậy.

Ánh trăng len vào trong nửa cánh cửa đang mở, hai người nhìn nhau, ánh sáng đã ngăn cách tầm mắt của cả hai.

“Về rồi à?”

“...Ừ!” Mục Thiên Nam đáp, sau đó xoay người mở ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà.

Được rồi, đèn đã sáng lên.

“Tôi... không... cậu ăn cơm chưa? Nếu chưa thì để tôi đi làm...” Còn chưa nói hết câu, ‘bụp’ một tiếng, đèn tắt.

Cúp điện?

“Thiên Nam, cúp điện à?”

Mục Thiên Nam nhìn bốn phía tối đen, đáp: “Cúp điện rồi!”

“Nén để đâu thế?” Đan Giai Nguyệt lần theo ánh trăng chiếu vào tìm thấy cái bàn, thuận tay đặt túi thức ăn lên đó, hỏi.

Mục Thiên Nam lấy di động ra, dùng ánh sáng mỏng manh ấy hỗ trợ Đan Giai Nguyệt.

“Không có thứ đó!”

“...Cậu sống lạ vậy, mẹ tôi nói, trong nhà phải có thứ gì đó phòng hờ, ngoài thuốc men ra thì chính là nến đấy!”

Mục Thiên Nam lẳng lẳng lắng nghe mấy câu trách móc dịu dàng của người nọ.

“À, không phải, ý tôi phong phải thế...” Sự nhớ tới hoàn cảnh gia đình của Mục Thiên Nam, anh lập tức sửa miệng, “Tóm lại, cậu có ăn cơm chưa...”

Mục Thiên Nam buồn cười, thở dài một hơi, nhưng anh cũng không cách nào ghét người này được. Đan Giai Nguyệt không bao giờ khiến anh có cảm giác chán ghét.

“Vẫn chưa ăn, bận quá nên kéo dài tới tận giờ!” Mục Thiên Nam xoa nhẹ lên đầu người kia, nói, “Nhưng hiện tại không có điện, cậu cũng không thể làm món gì được rồi!”

“Cũng phải! Á! Có mì gói nha!”

“Không có nước nóng!”

“Ăn khô đi!”

“Không cần!”

“Nè, nè..” Đan Giai Nguyệt rồi rắm.

“Được rồi, nói đùa với cậu đấy! Tôi ăn rồi!”

Nhờ ánh sáng trên điện thoại, hai người đã ngồi xuống ghế salon.

“Thiên Nam, tôi có thể hỏi cậu mấy vấn đề không?” Trong bóng tối, Đan Giai Nguyệt lên tiếng.

“Về chuyện của Việt Phồn Tinh và Mục Dã à?” Mục Thiên Nam đóng đi động lại, thốt ra một câu khẳng định.

“Ừ, đúng vậy!”

Mục Thiên Nam hưởng thụ khoảnh khắc u ám hiem có này.

Nếu cuộc đời vẫn luôn nhàn tản như thế, cho dù không có điện, không có ánh sáng cũng chẳng sao. Mục Thiên Nam nghĩ, nhưng đó lại là chuyện không thể nào. Có nhiều thứ cần anh tới giải quyết, trước mắt chính là giải quyết mối quan hệ với người trước mặt anh.

Có quan hệ thì thế nào? Không quan hệ thì thế nào? Phải thì như thế nào, mà không phải thì như thế nào?

“Trước đó, mời cậu trả lời tôi mấy vấn đề đã!”

Trong bóng đêm, không ai nhìn thấy ai, nhưng nghe tiếng cũng biết là người nói chuyện đang rất nghiêm túc.

“Được!” Đan Giai Nguyệt cũng rất muốn biết là anh ta sẽ hỏi gì.

“Cậu quen với Việt Phồn Tinh!” Đây cũng là một câu khẳng định.

“Ừ, đúng!” Đối phương nghiêm túc khiến Đan Giai Nguyệt cũng khẩn trương lên, “Thật ra hôm gặp cậu và Mục Dã ở Luyến Luyến Tình Thâm, chúng tôi chỉ mới quen thôi. Cậu có nói với tôi là đừng nên thân thiết với anh ta, nhưng về sau, lúc tôi nằm viện, anh ta lại tới thăm tôi, qua hai lần tiếp xúc, tôi cảm thấy người này có thể kết bạn được!” Đan Giai Nguyệt không muốn gạt người nọ.

Việt Phồn Tinh là em trai của Mục Thiên Nam, ngoài mẹ của họ ra, không ai hiểu Việt Phồn Tinh hơn Mục Thiên Nam cả. Ở trong lòng Mục Thiên Nam, Việt Phồn Tinh là một người luôn khiến anh không ngừng thất vọng và không thể tha thứ được. Nhưng, anh cũng không để bất kỳ kẻ nào đổ tội cho em mình. Anh cũng không phản đối câu ‘có thể kết bạn’ của Đan Giai Nguyệt khi nhận xét Việt Phồn Tinh.

“Cậu biết tính hướng của Việt Phồn Tinh!”

“...Biết!” Hơi do dự một chút, nhưng trong bóng đêm, sau cùng Đan Giai Nguyệt vẫn thản nhiên nói ra.

“Chuyện của cậu ta và Mục Dã, cậu cũng biết!”

“Không rành lắm, nhưng cũng biết sơ sơ!”

Đan Giai Nguyệt biết Mục Thiên Nam là một người rất thông minh, có nhiều chuyện, không phải anh ấy không biết, mà là do anh ấy không có hứng suy nghĩ. Chỉ bằng cái lần gặp mặt ở Luyến Luyến Tình Thâm và những biểu hiện quen thuộc với Việt Phồn Tinh hôm nay, Mục Thiên Nam đã có thể kết luận chắc chắn.

“Cho nên, cậu muốn hỏi tôi chuyện gì?”

“Cũng không thể nói là hỏi cậu điều gì, chỉ là trong lòng tôi thấy rất khó chịu!”

“Tại sao lại khó chịu?” Mục Thiên Nam khó hiểu, dường như từ đầu tới đuôi, chuyện này chẳng có liên quan gì tới cậu ta cả.

“Tại sao thích một người lại không thể ở cùng nhau? Tôi có thể cảm giác được Mục Dã đã yêu bằng cả trái tim mình!”

“...” Mục Thiên Nam có cảm giác đây cũng chính là suy nghĩ của Đan Giai Nguyệt, “Vậy thì cậu cứ đi mà hỏi Việt Phồn Tinh, không phải hai người là bạn bè sao!” Mục Thiên Nam sẽ không thừa nhận là trong câu nói ấy có ba phần ganh tị.

“Trong mắt tôi, giới tính không thành vấn đề! Nếu đây là tình yêu, thì đáp án chỉ có thể là do Việt Phồn Tinh không yêu cậu ấy! Sao con người có thể nói yêu là yêu, không yêu là không yêu thế nhỉ?” Đan Giai Nguyệt nói.

Mục Thiên Nam nghĩ, chuyện này không hoàn toàn tốt đẹp như cậu đã nghĩ thế đâu. Nhân danh tình yêu, đó chính là nhược điểm thấp hèn nhất của con người.

Được rồi, tới thời điểm hiện tại, từ cuộc nói chuyện này, Mục Thiên Nam đã rút ra được hai kết luận: Thứ nhất, Đan Giai Nguyệt không bài xích tình yêu đồng tính; Thứ hai, nếu như nói trên thế gian này vẫn còn người tin tưởng vào tình yêu, thì đó là người đang ngồi cạnh anh đây.

Tự hỏi lòng mình, Mục Thiên Nam nghĩ, nếu như chủ động nói chuyện đó ra, có lẽ kết quả anh sẽ nắm chắc trong tay được thêm mấy phần.

Tuy nhiên, không hỏi gì cứ để cho tình huống phức tạp như thế này kéo dài mãi, cũng chẳng phải là phong cách của anh.

“Đan Giai Nguyệt, kế tiếp, tôi muốn đặt câu hỏi!” Mục Thiên Nam phá vỡ sự yên tĩnh.

“?”

“Cậu cũng là người cùng một đường đúng không? Người cùng một đường là chỉ đồng tính luyến!” Mục Thiên Nam đan chéo hai tay lại.

Đan Giai Nguyệt kinh ngạc, ngẩng đầu lên, toàn bộ cảm xúc đều chìm trong hắc ám.

“Tôi...” Lại im lặng.

“...” Trong bóng đêm, Mục Thiên Nam nhắm nghiền hai mắt lại, “Cậu phải!” Anh lại kết luận.

“A...” Đan Giai Nguyệt mở to mắt ra, kinh hoảng đến không thốt thành lời. Sao lại chuyển tới đề tài này thế? Anh mới tự nhủ thầm rằng Mục Thiên Nam là một người rất thông minh... Sau đó thì thế nào, biểu đạt cảm nhận của mình về tình cảm của hai người Mục Việt, nhưng... bắt đầu từ khi nào đã kéo tới đề tài này? Không... Có lẽ là nên suy ngẫm xem sao anh ấy lại biết được... Rốt cuộc, anh ấy có ý gì đây? Không, không, không... Mình phải trả lời thế nào đây? Không, không, không... Giờ đầu óc Đan Giai Nguyệt đang rơi vào trạng thái hỗn loạn.

“Một câu hỏi cuối cùng!” Giọng điệu lạnh lùng của Mục Thiên Nam lại vang lên, Đan Giai Nguyệt theo bản năng nắm chặt tay lại, “Cậu yêu tôi, đúng, hay không đúng!”

Đan Giai Nguyệt đứng bật dậy khỏi ghế salon.

Sau đó, Mục Thiên Nam cũng đứng lên.

Trong bóng đêm, hai tầm mắt, bốn con người, cùng nhìn thẳng vào nhau.

Cậu yêu tôi, đúng hay không đúng!

— Tôi từng nghĩ, trong một tình huống nào đấy, tôi sẽ tỏ tình với anh. Kết luận chỉ có hai: Một là, khi đó chúng ta đã thấu hiểu lòng nhau, tôi vừa thốt ra, xong, câu chuyện có thể kết thúc Happy Ending; Một kết quả khác, anh và người yêu của anh kết hôn, tôi điên lên, chưa chịu từ bỏ ý định, vì thế đã nói thẳng ra, tôi sẽ khóc lóc kể lể, sau đó chúc hai người đầu bạc răng long, từ đó về sau biến mất khỏi cuộc đời anh, sau nữa, một mình sống hết quãng đời còn lại.

— Thật không ngờ, cuối cùng, anh lại là người mở miệng hỏi tôi trước.

34. Chương 34

Mùa hè, năm 2000.

Lại là một mùa hè oi bức, đường quốc lộ bên ngoài xe bus bị mặt trời chiếu tới bốc lên từng đợt nhiệt khí, rừng cây ngô đồng ven đường cũng vang tới từng tiếng ve sầu ảo não.

“Chi chi — Chi chi —”

Đây là lịch trình của các bạn nam trường trung học Vĩnh Cường, một chuyến du lịch vào mùa hè.

Trên xe, mọi người lại nhắc tới chuyến đi biển mát hừng năm ngoái, “Mong là lần này ông trời đừng phá chuyến hành trình tới suối nước nóng nữa!”

Đan Giai Nguyệt và Mục Thiên Nam ngồi cạnh nhau. Vì cả đoàn người cảm thấy bình thường cũng chỉ có mình Đan Giai Nguyệt dám trò chuyện với Mục Thiên Nam mà không bị lạnh nhạt, cho nên đã chừa chỗ trống lại cho cậu.

“Không ngờ ở vùng của chúng ta cũng có suối nước nóng nha!” Đan Giai Nguyệt vui vẻ nói chuyện với cậu trai lạnh lùng đang lật xem một quyển sách gì đó.

“Ừ,” Mục Thiên Nam đáp, “Cấu tạo địa lý của thôn Củng rất đặc biệt!” Thôn Củng là đích đến của bọn họ lần này. Mục Thiên Nam thản nhiên nói vài câu xem như đáp lại.

Sau này, khi hiểu được tính nết của Mục Thiên Nam, Đan Giai Nguyệt cũng không nói gì nữa. Cậu ngồi trong xe mở điều hòa, những lúc ngẩn người, ánh mắt của cậu lại vô tình chạy từ những nơi ồn ào sang người cậu trai đang im lặng đọc sách.

Mục Thiên Nam đúng là rất đẹp trai, nhưng điều hấp dẫn Đan Giai Nguyệt lại là cá tính của cậu ấy: im lặng, không nóng nảy, có chủ kiến, hai mắt lạnh lùng và lương thiện ấy, không giống với bất kỳ kẻ nào cả...

Suốt dọc đường ngồi YY mãi, thời gian cũng chậm rãi trôi đi, cho đến khi xe dừng lại.

Phía trước chính là thôn Củng nha...

Tới thôn này, cả đám đều oán hận. Máy công tử nhà giàu còn tưởng cái bảng hiệu ‘Vùng đất của suối nước nóng’ ấy là chỉ một nơi phồn hoa, náo nhiệt, vì thế mới bỏ phiếu tới đây.

Nhưng mà, nơi này đất nhiều, vườn nhiều, cửa hàng ít, dân cư ít... Đúng thật là thế ngoại, nhưng còn đào nguyên, thôi dẹp đi.

Oán hận thì oán hận, nhưng dù sao nơi này cũng gần gũi với thiên nhiên, một loạt các trò chơi ‘Nhà nông vui vẻ’ cũng khá thú vị, cho nên đa số những người trong nhóm cũng vui hẳn lên.

Mang hành lý cất kỹ vào phòng giữ đồ, sau đó dùng bữa cơm chiều với các món ăn thôn quê. Tiếp đó, dưới sự dẫn dắt nhiệt tình của thầy hướng dẫn và thôn dân ở đây, mọi người chia ra làm mấy đội tham gia đốt lửa trại tối.

Trước lúc đi, Đan Giai Nguyệt và mấy người bạn có gọi cả Mục Thiên Nam, nhưng cậu trai tự cho là những chuyện không thú vị sẽ cự tuyệt ấy đã từ chối và quyết định ở lại trong căn phòng nông gia nhỏ... ngắm sao trời.

Đúng thật là đang ngắm sao trời nha!

Tóm lại là Mục Thiên Nam nằm trên chiếc phản, ngẩng đầu lên nhìn trời. Nhìn rồi lại nhìn, đến nỗi tiếng côn trùng kêu vang bốn phía và tiếng hò hét náo nhiệt của đoàn người bên ngoài cậu cũng nghe không thấy. Giống như, toàn bộ thế giới này, chỉ có cậu và những vì sao trên cao, cảm giác đó, khiến cậu nhớ tới thời thơ ấu của mình.

Không biết trải qua bao lâu, khi Mục Thiên Nam bị gọi dậy, cậu mới biết là mình đã ngủ quên.

Cả đám người lo lắng chạy vào chỗ Mục Thiên Nam đang ở.

Dẫn đầu mấy thôn dân là chủ của gian nhà này, ông ta dẫn mọi người đi tìm đèn pin, thậm chí là ngay cả đèn dầu.

Mục Thiên Nam đứng một bên, nghe mấy người đó nói chuyện với nhau, mới hiểu ra là có người mất tích. ‘Lại’ có người mất tích... Mặt Mục Thiên Nam méo mó, điều này khiến cậu nhớ lại cái đêm bão Lana vào năm ngoái.

Cậu thấy hiếu kỳ, hỏi một câu là người nào, một cậu bạn trong nhóm liền đáp lại: “Đan Giai Nguyệt!” Cuối cùng, cậu bạn ấy còn bổ thêm một câu rằng: “Chính là cái cậu bình thường rất có can đảm tiếp xúc với cậu đấy. Đó là bạn cậu phải không? Cho cậu nè, mau đi tìm cậu ta đi!” Nói xong, đưa cho Mục Thiên Nam một cái đèn pin.

Vây quanh thôn đều là rừng rậm, thỉnh thoảng còn thấy mấy mẫu ruộng và tiếng côn trùng kêu vang bốn phía.

Trong ngôi làng xa xôi hẻo lánh này không có sóng di động, vì thế Mục Thiên Nam cũng chỉ đành dùng sức mình, vừa đi vừa gọi. Dần dần, cũng đã tách ra khỏi nhóm.

Gọi to một hơi, cổ họng bắt đầu đau rất nên Mục Thiên Nam ngừng lại. Đồng thời, thanh âm của Đan Giai Nguyệt cũng truyền từ phía dưới lên, “Ê, Mục Thiên Nam, tớ ở... ở đây nè...”

Mục Thiên Nam xoay người lại, soi đèn pin lên sườn dốc cạnh bên, soi dần xuống và soi ngay vào khuôn mặt Đan Giai Nguyệt.

Một người kéo, một người bò lên, tóm lại là người mất tích vì sơ ý rơi xuống sườn dốc đã được cứu.

“Đằng kia là đồng ruộng... Đi tới, đi tới, ai biết dưới này có cái dốc chứ... Càng tức hơn chính là đám Tiểu Cổ, Đầu To đó, đi một hơi tít đằng xa mà lại không ai phát hiện là tớ đã lọt xuống đây!” Đan Giai Nguyệt vừa ngồi trên đất thở phì phì vừa biểu đạt tức giận.

Mục Thiên Nam tắt đi chiếc đèn pin đang ‘hấp hối’, giờ cậu phải tiết kiệm pin để tránh tình trạng tí nữa phải mò đường trở về trong bóng tối. Cậu cảm thấy Đan Giai Nguyệt luôn làm ra những chuyện khiến người ta phải bật cười.

“Sao thế? Chúng ta trở về được chưa? Giờ bọn họ đang tìm cậu đấy!” Mục Thiên Nam nói với người đang ngồi phịch dưới chân mình.

“Chân đau, nếu không tớ cũng không đợi tới giờ mới lên rồi...”

Tiếng côn trùng kêu vang bốn phía, đêm hè trong rừng lại khiến con người ta thấy mát mẻ hẳn.

Một người khỏe mạnh công một người đau chân đi từng bước trên con đường nhỏ. Phía trước, chính là ánh đèn pin lơ mơ phát ra từ trên tay Đan Giai Nguyệt.

Đan Giai Nguyệt một tay cầm đèn pin, một tay cấu cổ Mục Thiên Nam.

“Nè, cảm ơn cậu nha!” Đan Giai Nguyệt nói khẽ vào tai người nọ.

“Có thể đừng lộn xộn hay nói chuyện gì không? Cậu nặng quá, tôi sắp vác không nổi rồi!” Mục Thiên Nam đáp lại người trên lưng. Mỗi lần gặp người này nhất định chẳng có chuyện gì tốt lành, nhưng cậu cũng không biết phải làm thế nào. Ai bảo chuyến du lịch năm nay lớp cậu lại đi cùng với lớp Đan Giai Nguyệt, ai bảo cậu không ghét cậu ta, ai bảo cậu không cách nào lạnh lùng bỏ mặc cậu ta được.

“Ồ! Được...”

Lưng của Mục Thiên Nam ẩm áp thật! Cảm giác đó khiến cậu nhớ tới trước đây cha thường công cậu trên lưng, kể chuyện xưa cho cậu nghe.

“Nè, thế nào rồi?” Trong yên tĩnh, Mục Thiên Nam lên tiếng hỏi, cậu thấy không quen với một Đan Giai Nguyệt im ắng như vậy.

“Hả? Chân tớ à? Không sao hết!” Đan Giai Nguyệt đáp lại, cũng chẳng dám lộn xộn, “Tớ rất nặng, cậu thả tớ xuống dưới, nghỉ ngơi chút đi!”

“Không được! Mọi người đang rất nóng lòng tìm cậu đấy!”

“VẬY, TỚ XUỐNG DƯỚI, CẬU ĐỖ TỚ ĐI TỪ TỪ CŨNG ĐƯỢC!”

Coi như là do Đan Giai Nguyệt cố chấp, hay cũng có thể coi như Mục Thiên Nam mệt mỏi. Tóm lại, đoạn đường còn lại đã đi giống như Đan Giai Nguyệt nói.

Bấy giờ, Đan Giai Nguyệt cũng đã yên tâm nói chuyện với Mục Thiên Nam. Tối giờ, những lúc nghĩ lại Đan Giai Nguyệt đều thấy cảm khái với chính mình, còn Mục Thiên Nam, dường như khi đó có chút đồng cảm, cho nên cũng có hứng đáp lại. Quá trình bình thần không có gì lạ, đối thoại cũng bình thần không có gì lạ. Chỉ có bàn tay đặt trên vai người nọ và bàn chân đã quên mất cơn đau, chẳng hiểu sao, Đan Giai Nguyệt lại thấy rất hưng phấn.

Cuộc nói chuyện của hai người dừng lại khi gặp được một nhóm tìm kiếm.

Sau đó lại là một trận âm ỉ, chờ cho tới khi mọi người bắt đầu ngủ thì trời cũng đã khuya.

Trên thực tế, lần phân phòng kỳ này có chút đặc biệt, dù sao thì trong thôn này cũng có thể cung cấp cho bọn họ một căn phòng nhỏ, trong một căn phòng nhỏ là một cái giường to, trên mỗi cái giường có thể ngủ được hai người. Nói cách khác, hai người sẽ ngủ một phòng đấy.

Ai bảo Đan Giai Nguyệt là người tốt, còn Mục Thiên Nam lại khó tính, cho nên hai người họ được phân chung một phòng là chuyện đương nhiên. Dù sao, một người rất thích, một người cũng coi như không có gì, người khác cũng có thể xem như an bài ổn thỏa, tất cả đều vui vẻ.

Đến khuya, Mục Thiên Nam đã sớm ngủ say, nhưng cái chân đang sưng lên lại khiến Đan Giai Nguyệt không ngủ được, cậu nằm nghiêng qua, nghe tiếng hít thở đều đặn của người bên cạnh.

Ánh trăng chiếu vào, tiếng côn trùng kêu rả rích.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt của Mục Thiên Nam, tất cả giống như một pho tượng thật hoàn mỹ.

Tim Đan Giai Nguyệt bỗng đập lên ‘thình thịch’, cậu cũng chẳng biết sao nó lại đập nhanh đến thế. Nhưng cậu cảm thấy, cậu thích, cậu khát vọng muốn nắm bắt những gì ở trước mắt vào trong tay và thứ đấy đang phát ra sức hút trí mạng với cậu, không ngừng hấp dẫn cậu, hấp dẫn cậu...

Nụ hôn chấm dứt trong sự mê muội...

Đan Giai Nguyệt hôn lên khóe môi của Mục Thiên Nam.

Sau đó, cậu khiếp sợ, ngồi phịch xuống, che kín miệng mình.

Tóm lại, thế giới đã nổ tung. Ngay khi cái hôn trộm của Đan Giai Nguyệt kết thúc, cậu cảm thấy thế giới đã nổ tung, cậu sợ hãi như vũ trụ sắp biến thành cát bụi.

Với Đan Giai Nguyệt mà nói, tới thời điểm này, chuyến hành trình tới suối nước nóng ấy đã mất đi ý nghĩa. Người khác du sơn ngoạn thủy bao lâu, cậu sẽ tự giấu nhân sinh bấy lâu. Dù sao, chân cậu cũng không thể nhúc nhích gì được.

— Điều này đã khiến tôi kết luận được chuyện gì đây? Phát hiện ra quá trình, diễn biến tình cảm của mình bình thản như dòng nước.

— Nhưng, lúc ấy tôi sợ chết đi được. Tôi cảm thấy mình thật biến thái.

— Ngoài ra, tình yêu thâm lạnh của tôi cũng đã bắt đầu từ giây phút ấy.

35. Chương 35

Thế giới phủ một màu đen.

Một góc của thế giới sắp sụp xuống rồi.

Đan Giai Nguyệt phát hiện mình sắp mất đi Mục Thiên Nam và suy nghĩ ấy hiện tại đang chiếm cứ hết toàn bộ dung lượng trong não anh.

Vào lúc này, ‘bụp’ một tiếng, bóng đèn thủy tinh lại lần nữa sáng lên. Ánh sáng bất ngờ ấy gây đau đớn cho tầm mắt Đan Giai Nguyệt.

Ánh sáng đã khiến hai người có thể nhìn thấy nhau.

Nếu ánh mắt của đối phương đã khẳng định như vậy, nhất định là anh ấy đã sớm biết những bí mật ẩn giấu trong lòng anh rồi. Đan Giai Nguyệt nhắm lại đôi mắt bị ánh đèn làm tổn thương.

Mục Thiên Nam nhìn thấy được nội tâm của Đan Giai Nguyệt.

Mục Thiên Nam thở dài một hơi, nói: “Ngồi xuống đi, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau!”

— Sau đó, tôi sẽ mãi mãi mất anh, có đúng hay không?

Giờ phút này, những khiếp sợ trong lòng Đan Giai Nguyệt đã biến thành bi thương, sự bi thương ấy giống như băng và nước trộn lẫn với nhau, khuếch tán ra từng tế bào trong cơ thể... Vừa lạnh lại vừa đau đớn.

Khuôn mặt tái nhợt của Đan Giai Nguyệt khiến Mục Thiên Nam không đành lòng, nhưng anh lại không thể không mở miệng, “Hôm nay, ở ngoài phòng bệnh, cuộc nói chuyện của cậu và Mục Dĩ, tôi đã nghe thấy!” Anh nói rất thông thả, “Tôi biết cậu rất thật lòng!”

— Anh biết tôi thật lòng.

— Mấy từ ấy, là nói anh sẽ không ghê tởm tình yêu đồng tính của tôi, hay là anh cự tuyệt.

— Tôi hiểu.

Đan Giai Nguyệt nở nụ cười, “Cám ơn cậu!”

Nụ cười còn khó coi hơn lúc khóc.

“Xin lỗi!” Mục Thiên Nam trầm mặc rất lâu, sau cùng thốt ra một câu xin lỗi thật lòng mà nhiều năm qua anh chưa hề nói.

“...” Đan Giai Nguyệt mím môi, ngăn dòng lệ sắp chảy ra, nghe câu ‘xin lỗi’ ấy, anh lắc đầu.

“...” Mục Thiên Nam cố để mình ngồi thật vững, nhưng đôi mắt luôn lạnh lùng kia lại hiện lên một tia chẳng đành lòng.

Đan Giai Nguyệt cúi đầu, đưa tay lau nước mắt, một lúc sau mới khẽ thốt ra một câu, “Chờ tôi một chút!”

Mấy giây sau, Đan Giai Nguyệt lại ngẩng đầu lên.

“Tôi sẽ nói ra những suy nghĩ của mình! Đúng vậy, tôi, thích cậu. Cậu đoán đúng lắm, tôi là đồng tính luyến!” Đan Giai Nguyệt ngẩng cao đầu, như thể mới có thể ngăn được hốc mắt đang đầy nước, “Thời điểm tôi phát hiện ra chuyện này là vào chuyển lễ hành tảo tuổi nước nóng vào mười năm trước, ngay tại cái đêm cậu mang tôi về, tôi đã biết tình cảm của tôi với cậu. Sau đó, cậu sang Mỹ, cho dù là vậy, nhưng tôi cũng không động tâm với bất kỳ ai nữa, cho dù là nam hay nữ. Cho nên, cho nên...” Đan Giai Nguyệt lại lấy tay lau nước mắt, “Tôi thích cậu. Sau đó chúng ta gặp lại, sau nữa là chúng ta ở cùng nhau. Tuy nhiên, lý do vào ở nhà của cậu là do tôi bịa ra, tôi còn lừa cậu một chuyện. Đêm đó, tôi thấy cậu hôn Chu Uy An ở nhà hàng, vì thế tôi đã cố ý uống rất nhiều thứ vào để mình đau bụng, lừa cậu về!” Đan Giai Nguyệt nhìn Mục Thiên Nam bằng đôi mắt ngấn lệ đầy bi thương, “Hết rồi, tôi không còn gì giấu giếm cậu nữa cả!”

“...” Đây là một linh hồn tươi mới mà anh chưa hề trông thấy bao giờ, Mục Thiên Nam biết, anh đã động tâm, nhưng tâm anh lại không thể động được. Anh không nói gì, chỉ trầm mặc.

“...” Đan Giai Nguyệt khóc không thành tiếng, anh nhìn thấy người nọ đang trầm mặc, chính anh cũng không biết mình còn có thể hy vọng hay chẳng.

“Chúng ta vẫn là bạn bè!” Đây là câu mà Mục Thiên Nam đã thốt ra.

“Tôi không được sao? Cho dù, tôi... tôi... liều mạng thích cậu... như vậy... Vẫn không được... Không phải tôi...” Anh muốn thử thêm lần cuối.

Mục Thiên Nam kiên định ngồi đó, nhìn thẳng vào đôi mắt còn một chút hy vọng của người kia, lắc đầu. Trong đôi mắt luôn lạnh lùng đó, có mấy tia sáng đã vỡ tan ra.

Thế giới của Đan Giai Nguyệt sụp đổ.

Được rồi, tới lúc này, Mục Thiên Nam đã chọn chấm dứt. Anh đã dùng lý tính kết thúc cảm tính của mình, anh đã chọn bạn gái của mình và đưa tay ra bóp chết tình yêu say đắm duy nhất trong kiếp này của anh.

Kết thúc rồi! Đan Giai Nguyệt muốn giữ phong độ, cố hết sức đứng lên. Anh lấy tay lau nước mắt, nhưng càng lau, lại càng nhiều.

Mục Thiên Nam cũng đứng dậy, cách người đó hơn ba bước, anh cũng không nói ra câu an ủi nào — Đây vốn là kết cục nằm trong dự đoán của anh, sau cùng, anh đã chọn cách nói ra câu ‘Ngày mai tôi tiễn cậu đi’ để nói với Đan Giai Nguyệt.

“Được...” Lý trí còn sót lại đã giúp Đan Giai Nguyệt thốt ra câu ấy.

Mục Thiên Nam xoay người đi.

Mục Thiên Nam chậm rãi xoay người, bước từng bước lên thang lầu, chậm rãi đi tới lối thông với lầu hai, cuối cùng đứng dưới ánh đèn thủy tinh treo trên trần nhà suy ngẫm sự đời.

Mục Thiên Nam bước đi trước, anh hiểu, đời này sẽ chẳng còn người nào khiến anh động tâm như thế nữa.

Là một người đàn ông chân chính, anh biết mình muốn thứ gì. Tỷ dụ như, củng cố địa vị của mình ở gia tộc họ Mục; tỷ dụ như xử lý cho xong thù mới hận cũ với Mục Gia Hùng – người cầm quyền Mục gia hiện thời; tỷ dụ như giải quyết vấn đề với cậu em trai Việt Phồn Tinh; tỷ dụ như anh phải gây dựng sự nghiệp, kết hôn sinh con với Chu Uy An... Tất cả, đều không có vai cho Đan Giai Nguyệt. Thậm chí, nếu như người kia dùng danh nghĩa tình nhân mà tiến vào, sẽ phá hỏng một ít kế hoạch của anh.

Đúng vậy, lựa chọn của anh chính là con đường hoàn hảo nhất, khoa học nhất.

Mục Thiên Nam mở cửa phòng ra, đứng trong bóng đêm, ngẫm, xin thời gian hãy mang đi tất cả nỗi đau của con người.

Xin lỗi.

36. Chương 36

.

Chờ thu dọn đồ đạc xong cũng đã tới nửa đêm.

Đan Giai Nguyệt ngồi trước giường, nhìn mớ hành lý của mình, ngẩn người. Hiện giờ, trong đầu anh chẳng thể suy nghĩ gì được nữa.

Kết thúc, thất bại, phải đi.

Anh giặt mình, rửa mặt suốt một giờ.

Một giờ sau, anh lấy di động ra, gọi điện thoại cho một người chỉ mới quen gần đây.

“Alo? Đan Giai Nguyệt à?” Tiếng của Việt Phồn Tinh từ đầu bên kia truyền qua, dường như có cả tiếng ồn ào trong PUB.

“Chờ chút...” Một lát sau, mấy tiếng ồn đó dịu đi rất nhiều, có lẽ là anh ta đã vào WC gì đó cũng nên.

“Từ lúc anh mắng tôi là ‘máu lạnh’ ấy, tôi còn tưởng là anh sẽ không gọi cho tôi nữa chứ!” Người ở đầu bên kia cười nói, ra vẻ như chẳng có chuyện gì.

“...” Đan Giai Nguyệt thấy mệt mỏi, chẳng thể thốt ra gì được nữa, đành phải đi ngay vào đề, “Tôi đón tôi đi...”

Đêm thu, gió mát, trăng lạnh, trời đầy sao.

Mục Thiên Nam đứng trên sân thượng hút thuốc, cau mày. Anh không biết thứ gọi là tình cảm này không thể bị lý trí lấn áp, anh cứ nghĩ thời gian sẽ có thể xóa nhòa đi tất cả. Nhưng, trong lòng, anh lại thấy tiếc nỗi.

Giới tính không là vấn đề, vấn đề là anh không thể để cuộc sống của mình trở nên phức tạp.

Hút hết điếu thứ tư, tầm mắt của anh đã bị chiếc xe thể thao dừng lại dưới lầu thu hút.

Việt Phồn Tinh dừng xe, bước xuống, nhìn thấy Đan Giai Nguyệt đã chờ sẵn ở cửa.

Không ngờ người mà Đan Giai Nguyệt thích lại là anh hai của mình... Lúc Đan Giai Nguyệt nói địa chỉ ra, Việt Phồn Tinh thật sự kinh ngạc.

Việt Phồn Tinh bỗng nhớ tới lần nói chuyện điện thoại với Mục Thiên Nam lúc trước, quả thật là anh có nghe thấy câu ‘Chén đĩa để ở đâu’ rất giống tiếng của Đan Giai Nguyệt và cái người ‘lạnh lùng, cẩn thận, tỉ mỉ’ mà Đan Giai Nguyệt nhắc cũng rất giống với tính cách của Mục Thiên Nam.

Thật sự là... Không thể tin nổi... Việt Phồn Tinh nghĩ, đúng là rất thú vị, phải không nào? Cái người lạnh như băng, cứng rắn như đá ấy mà cũng có người yêu.

Việt Phồn Tinh không ghen tị, bởi vì anh biết mình đã mất đi trái tim yêu thật sự. Những người bước trên con đường này, bao nhiêu người có thể tin chắc rằng mình sẽ có được tình yêu chân chính đây?

Tình dục nhiều hơn tình yêu, đau khổ nhiều hơn hạnh phúc.

Mục Thiên Nam ở trên cao nhìn xuống, trông thấy những hành động của hai người họ. Anh thấy, em trai của anh đang giúp Đan Giai Nguyệt thu dọn hết tất cả hành lý.

Bị thương tổn, phải đi — Đây cũng là điều tất nhiên. Anh tự áp chế những suy nghĩ trong lòng.

Gọi Việt Phồn Tinh tới đón, bởi vì họ là người cùng một đường. Anh áp chế ghen tuông trong lòng.

Anh thấy mình đang xúc động. Nhưng sau khi anh xuống lầu thì sẽ thế nào đây? Anh chẳng thể làm gì cả.

Vì thế, Mục Thiên Nam chỉ biết nhìn chiếc xe kia lao đi bằng đôi mắt lạnh khốc, cho tới khi nó biến mất hẳn.

Anh bỗng cô đơn — Anh thấy khinh bỉ những xử sự theo cảm tính của mình. Đàn ông không thể sa vào tình ái, anh tự nhủ với lòng như thế.

Đêm dài, yên tĩnh, chỉ có mấy ánh đèn đang phản chiếu vào lớp kính xe.

“Cám ơn anh!” Đan Giai Nguyệt nói khẽ. Anh dựa vào chiếc ghế cạnh buồng lái, cả người như mất hết sức.

Nhìn thấy Đan Giai Nguyệt như vậy, hơn nữa còn gọi mình tới dọn khỏi nhà người kia vào nửa đêm, Việt Phồn Tinh cũng biết là đã xảy ra chuyện gì.

Việt Phồn Tinh không hỏi câu nào, anh ta chỉ ném chiếc áo khoác qua cho Đan Giai Nguyệt, “Không có giấy, dùng đồ thứ này đi!”

“Hử?”

“Khóc á! Thuận tiện cũng có thể dùng để che mặt, nếu như anh thấy ngại!”

Đan Giai Nguyệt cầm lấy nó, trằm lên đầu.

Mấy phút trôi đi.

“Nè, đang ngủ hả?”

“Không có!” Tiếng của Đan Giai Nguyệt vang lên dưới lớp áo, bình tĩnh và không có chút nức nở nào.

“Tôi nhà tôi đi, thấy anh như vậy tôi lo lắm!”

“Không được, tôi muốn về nhà! Tôi ổn lắm!”

“Được không đó?” Việt Phồn Tinh muốn thông qua mấy câu nói, xem tình huống của Đan Giai Nguyệt.

“Tốt lắm! Một khi đã mất đi, sau này sẽ không hy vọng và thất vọng nữa!”

“...” Việt Phồn Tinh không nói thêm gì, những kiến thức y học nói cho anh biết, nỗi đau của người này đã xâm nhập vào xương cốt rồi, càng an ủi, anh ta lại càng chôn lấp nỗi đau của mình thật sâu.

Bốn mươi phút trôi qua, xe đã chạy tới đường nam Phúc Lý.

Đan, Việt cùng xuống xe.

Việt: “Mai tôi gọi cho anh! Phải yêu bản thân mình, đừng để những người yêu thương anh thất vọng!”

Đan: “Tôi sẽ cố gắng!”

Việt: “Ngủ một giấc thật ngon vào!”

Đan: “Ừ, cảm ơn anh! Tạm biệt!”

Việt Phồn Tinh nhìn Đan Giai Nguyệt kéo vali hành lý đi xa.

Đột nhiên, Đan Giai Nguyệt quay đầu lại, nói: “Mục Dã... Cậu ấy quả thật rất yêu anh! Đừng buông tay cậu ta, đừng để trái tim cậu ta chết, đừng bỏ đi để sau này phải hối hận!”

Không đợi Việt Phồn Tinh đáp lại, Đan Giai Nguyệt đã mở cửa nhà rồi đi vào trong.

Đan Giai Nguyệt buông vali xuống, mở đèn trong phòng khách. Bốn ngày không về, cả căn phòng phủ đầy bụi.

Anh đi tới trước di ảnh của cha mẹ mình, dùng tay áo lau đi lớp bụi bặm phía trên. Sau đó, anh cúi người, quỳ xuống, tay đặt xuống đất, đầu áp lên tay.

Đan Giai Nguyệt thấy nhớ cha mẹ mình. Bởi vì, hiện tại, anh chỉ có hai bàn tay trắng.

Dòng lệ chảy ra khỏi đôi mi nhắm chặt, rơi xuống.

— Thành trống, độc vũ.

Cảm ơn anh đã đi vào giấc mộng nhiều năm qua của tôi

Người si nói mộng

Không hận anh không thành toàn

— Tôi, mười năm yêu say đắm, giờ, xin kết thúc ở đây.

37. Chương 37

.

Sân bay Kashima.

Đan Giai Nguyệt đang ngồi chờ máy bay thì di động bỗng vang lên.

“Alo?”

“Alo, Đan Giai Nguyệt!” Tiếng Việt Phồn Tinh truyền qua di động.

“Có chuyện gì không?”

“Không có gì! Muốn hỏi xem anh đang làm gì thôi!”

“Chờ máy bay!”

“Chờ máy bay?” Người ở đầu bên kia kính ngạc, “Đi đâu?”

“Nam đảo!”

“...” Việt Phồn Tinh lặng đi một chút, “Quốc gia xa nhất ở trời Nam à... Nhiệt độ, không khí rất tốt, phong cảnh cũng không tệ. Đi đi! Thả lỏng tinh thần cho thoải mái! Tuy nhiên, nếu như là Nam đảo, vậy e là chúng ta sẽ phải gặp lại nhau sớm thôi!”

“Nè, Việt Phồn Tinh,” Đan Giai Nguyệt cắt ngang lời anh ta.

“Gì?”

“Tôi rút lại câu nói anh máu lạnh, anh đúng là một người rất dịu dàng!”

“...” Việt Phồn Tinh sững sốt, sau đó cười ha ha, “Dịu dàng à? Cũng không biết bao nhiêu năm rồi tôi chưa nghe lại từ này đây... Cứ như vậy đi! Xem ra, tạm thời chúng ta không thể nào làm tình nhân được rồi, vậy cứ làm bạn bè trước đi. Là một người bạn, tôi sẽ tốt với anh hơn một chút!”

Nói thêm mấy câu rồi hai người cùng tắt máy.

Ngay sau đó, đi động lại vang lên. Đan Giai Nguyệt nghĩ, Việt Phồn Tinh, tôi sẽ không nhảy máy bay tự sát đâu, anh đừng có suy nghĩ lung tung nữa. Không thèm nhìn đã bắt máy, vừa định nói ra suy nghĩ trong lòng, đã nghe thấy giọng nói của người mà ngay cả nghĩ anh cũng chẳng dám nghĩ tới.

“Đan Giai Nguyệt!” Ba chữ, câu trần thuật, lạnh lùng.

“...”

“Tôi biết cậu đang ở đó!”

“...Cậu, nói đi!” Trong nháy mắt, mặt Đan Giai Nguyệt xám ngắt.

Mục Thiên Nam vừa định nói chuyện, chợt nghe thấy một giọng nữ truyền tới, “Chào các quý khách, kính chúc quý khách buổi sáng tốt lành! Chuyến bay số 1825 tới Nam đảo...”

“Cậu muốn đi đâu?” Mục Thiên Nam sửa miệng.

“Bầu trời ba ngàn mét, biển Nam mười vạn dặm!” Nói một hơi xong, Đan Giai Nguyệt treo máy, hòa vào đám đông, bắt đầu chuyển lữ trình của mình.

Chu Uy An tới giao kết quả đổi chiếu cho Mục Thiên Nam, phát hiện anh đang ngây ra đó.

“Thứ gì vậy?” Chu Uy An chuyển đề tài, hỏi chiếc hộp nhỏ Mục Thiên Nam đang cầm trên tay, ngây người.

“Hử?” Mục Thiên Nam giật mình, nhìn chiếc hộp trong tay. Tuy nhiên, Chu Uy An cũng đã trông thấy rõ nó là thứ gì rồi, “Thuốc đau dạ dày? Thiên Nam, anh không khỏe à?”

“Không... Ồ, có một chút!” Mục Thiên Nam chỉ đành nói dối. Trên thực tế, sáng nay anh phát hiện nó trên sàn nhà, đó là thứ thuộc về Đan Giai Nguyệt. Sau cùng, anh đã bỏ vào túi, mang tới văn phòng.

“Có sao không?”

“Không sao đâu! Được rồi, chúng ta tiếp tục đi!”

Anh nhớ Đan Giai Nguyệt, đó cũng trở thành căn bệnh rồi. Hơn nữa, trong cuộc đời anh, đây là lần đầu tiên anh thấy áy náy khi lạnh nhạt với một người như thế.

Trong lúc làm việc, anh gọi điện thoại là vì sợ người nọ còn đang khóc, anh sợ người nọ sẽ vì đau lòng mà tuyệt thực ảnh hưởng tới sức khỏe.

Nhưng Đan Giai Nguyệt đã bình thản nói ra câu muốn đi khỏi đây, sau đó cúp máy.

Có thể khiến một người ôn hòa cúp máy như thế, cho thấy anh đã thương tổn cậu ta không nhẹ rồi. Mục Thiên Nam nghĩ tới đó, khóe miệng cong lên một nụ cười khổ.

“Thiên Nam?” Chu Uy An đành phải dừng lại, cấp trên kiêm bạn trai của cô lại đang ngẩn người.

“...Giờ cứ như vậy đi! Anh muốn nghỉ ngơi một lát!”

“Anh thật sự không sao chứ? Nếu không, hay là tới bệnh viện đi!”

“Không đâu, anh rõ tình trạng sức khỏe của mình lắm!”

Chu Uy An đành phải đi khỏi trong lo lắng.

Mục Thiên Nam nhắm chặt hai mắt lại, vươn tay ấn thái dương.

Giờ trong đầu anh đều là bóng dáng của Đan Giai Nguyệt, khiến anh chẳng thể nào làm việc được nữa. Được rồi, đấy chính là tình yêu mà mẹ anh vẫn thường nói.

Cho nên, Mục Thiên Nam hoàn toàn bất lực trước chuyện này. Đây chính là phạm trù cảm tính và hây tha thứ cho anh, vì bao nhiêu năm qua anh chưa hề cảm tính lần nào.

“Bầu trời ba ngàn mét là chỉ cậu ta muốn lên máy bay đi khỏi đây. Như vậy, biển Nam mười vạn dặm lại là thế nào đây? Đan Giai Nguyệt, giờ cậu đang ở nơi nào?”

Nam đảo à? Rất ấm áp, hoàn toàn trái ngược với trời thu trong đất liền.

Trời lam, mây trắng, biển xanh, cát vàng, rừng dừa và một đoàn du khách nước ngoài đang tham quan.

Đây là ngày thứ ba Đan Giai Nguyệt đặt chân tới Nam đảo. Trong ba ngày này, anh cầm bản đồ mini trong tay, ra ngoài trước bảy giờ, ở bên ngoài ăn cơm trưa, đến tối chín giờ lại trở về thuê phòng hải cảnh. Đi một chút, ngừng một chút, nhìn vật nhìn người, không buồn cũng chẳng vui.

Đã qua một tuần, giờ anh có hai mươi ngày du lịch – Anh có phép dưỡng bệnh một tháng đó nha.

Trung tâm mua sắm ở Nam đảo rất náo nhiệt, đi khắp nơi, sau cùng Đan Giai Nguyệt đã đi tới nơi này.

Trên đường, người da trắng, da đen, da vàng đi lại như mắc cửi. Các cửa hàng lưu niệm lớn nhỏ xếp san sát nhau, trong cửa hàng bày biện đủ các sản phẩm, muôn màu muôn vẻ vật dụng của Nam đảo này.

Đi một vòng, Đan Giai Nguyệt đã mua được cả đồng hồ.

Giữa biển người, như nước chảy bèo trôi.

Chiếc TV lớn treo trên trung tâm mua sắm dùng để quảng cáo đang phát lại một chương trình phỏng vấn.

MC nữ: “Mục tổng, nghe nói công ty của ngài đang chia mũi nhọn về Nam đảo, và lại còn cố ý nhắm tới công ty khoa học kỹ thuật Thiên Hưng ở Nam đảo của chúng tôi?”

Mục Thiên Nam: “Đúng vậy?”

Trên màn ảnh, người đàn ông mặc âu phục xanh đen ấy chẳng khác gì ngôi sao thần tượng, đặc biệt hơn là anh ta có sự tự tin và phong độ của kẻ lãnh đạo một công ty lớn.

“Thiên Hưng có kỹ thuật, Long Tường của chúng tôi có tài chính! Tôi rất kỳ vọng vào lần hợp tác này của hai bên!”

MC: “Thật không hổ là tuổi trẻ gánh vác cơ nghiệp được thương giới coi trọng. Tính sao đây? Một người như vậy, đến ngay cả tôi cũng nhịn không được phải động tâm nha! Đường như tôi còn nghe thấy tiếng các fans nữ của ngài đang hét to đấy!”

Mục Thiên Nam mỉm cười, không nói gì.

MC: “Hôm nay ngài đã đến với tiết mục của chúng tôi, vậy chắc là ngài cũng có hiểu biết chút ít về chúng tôi đúng không nào! Được rồi, kế tiếp, hãy kể cho chúng tôi nghe những chuyện ngài thấy hứng thú nhất từ lúc còn đi học đến khi bước vào thương trường tới nay, giờ đã tới lúc bàn bát quái này nọ rồi nha! Ngài phải thành thật trả lời đó!”

Mục Thiên Nam tao nhã, nhú mảy, tỏ vẻ mong chờ.

MC: “Giờ ngài tự nói hay là...?”

Mục: “Không hỏi có được không? Nếu như phải nói, tôi sẽ nói hai tháng sau tôi sẽ đính hôn với bạn gái mình. Nhưng xin cô hãy tha cho bạn gái của tôi đi, cô ấy hay mắc cỡ lắm!” Mục Thiên Nam trò chuyện vui vẻ với MC.

MC: “Oa! Không biết nên chúc mừng hay là tiếc nuối đây, làm một fans của ngài mà nói...”

Vì thế, Đan Giai Nguyệt liền rời tầm mắt ra khỏi màn hình lớn đó, bấy giờ anh mới phát hiện cả đồng đồ mà anh mua đều rơi cả xuống đất – Nỗi đau nhói lên trong lòng đã khiến anh rơi lông tay ra.

Anh xoay người lại nhặt lên.

Kiểm tra lại một lượt, anh đứng dậy, bỗng thấy có ai đó đưa tới cho anh một pho tượng bùn. Anh theo bản năng nhận lấy.

Đan Giai Nguyệt ngẩng đầu, nhìn về phía chủ nhân bàn tay đó, “Cám... Ồ? Mục Dã?”

Cậu trai gầy yếu ấy đứng dưới ánh mặt trời, ngửa mặt nhìn anh, nở nụ cười ngại ngùng, “Hi!”

Cậu trai ấy lại liếc lên cuộc phỏng vấn về Mục Thiên Nam trên màn hình lớn, sau đó vươn tay kéo Đan Giai Nguyệt.

Cậu ấy bảo: “Dẫn tôi đi tham quan quanh đây đi!”

Dù không phải thân thiết, nhưng hai người cùng mang một vết thương đã cùng nhau đi dạo khắp nơi. Như vậy, có được tính là đất khách gặp lại người xưa hay chăng?

Mục Dã bảo cậu ta đang nghỉ hè, muốn đi giải sầu; Đan Giai Nguyệt bảo là anh đang trốn việc.

Mục Dã bảo: anh tới sớm hơn tôi, cho nên anh dẫn tôi dạo xung quanh đi; Đan Giai Nguyệt bảo: Đường nhiên là có thể.

Thế là cả hai bắt đầu đi vòng quanh và cũng dần dần nảy sinh tình hữu nghị, sau cùng, cả hai quyết định tới phòng hải cảnh Đan Giai Nguyệt thuê để qua đêm.

Tối đó.

Bốn bề vắng lặng, nhưng có thể nghe loáng thoáng tiếng sóng biển đang vỗ vào bờ.

Đan Giai Nguyệt nhường chiếc giường cho Mục Dã, còn anh, trải nệm ngủ dưới đất.

Trong căn phòng tối đen, hai người bắt đầu hàn huyên.

Mục: “Tôi đoán là anh đã tỏ tình, sau đó thất bại!”

Đan: “Theo tôi nghĩ thì nhà cậu bảo cậu đi đâu đó, cho nên cậu đã tới Nam đảo này?”

Mục: “Đúng vậy!”

Trong đêm tối, tiếng của hai người đều rất nhỏ.

Mục: “Đau lòng lắm phải không?”

Đan: “Cậu tới đây để giải sầu à?”

Mục: “Ha ha, tuy nhiên, tôi thừa nhận là hiện tại anh có thể hiểu được tâm trạng của tôi!”

Đan: “Đồ con nít!”

Mục: “Lấy câu nói của anh trả lại cho anh vậy, ít nhất anh cũng từng dùng cảm!”

Đan: “...” Đan Giai Nguyệt trợn tròn mắt nhìn căn phòng tối đen, “Cứ cho là vậy đi!”

Mục, Đan – cả hai người đều im lặng.

Một lát sau, Đan Giai Nguyệt lại dẫn dắt câu chuyện.

Đan: “Kể tôi nghe, sao cậu lại thích Việt Phồn Tinh thế? Nói thật đi, tôi quả thật không mấy hiểu chuyện này cho lắm!”

Mục: “Tôi cũng không biết nữa! Là anh ta đã dẫn tôi vào!” Giọng của cậu trai ấy xen lẫn vào bóng đêm, “Anh ta đẹp trai? Có tiền? Nhưng gia cảnh, điều kiện của tôi lại chẳng hề kém anh ta. Chúng tôi cùng giới tính, nhưng anh ta đã hấp dẫn tôi, một sức hút trí mạng, khiến tôi yêu anh ta, hận anh ta đến không thể tự thoát ra được. Yêu anh ta, anh ta lại lạnh lùng khiến tôi hận anh ta. Hận anh ta, anh ta lại ngẫu nhiên để tôi trông thấy những bi thương trong lòng anh ta, để tôi muốn dùng tình yêu của mình sưởi ấm lại. Chẳng hiểu vì sao, tôi vẫn cứ yêu anh ta như vậy!”

Đan: “...Thật là rối rắm...”

Mục: “Tôi cảm thấy cả đời này sẽ không còn ai khiến tôi động tâm như thế nữa!”

Đan: “Trước đây có cô bạn đồng nghiệp từng nói với tôi rằng, nam nhân không xấu, nữ nhân không thương, không ngờ lại áp dụng giống với đồng tính nha. Nói như vậy, Mục Thiên Nam mà tôi thích lại hoàn toàn trái ngược với Việt Phồn Tinh rồi...”

Mục: “Tuy anh Nam rất lạnh lùng, nhưng anh ấy tuyệt đối là một người đàn ông tốt, có trách nhiệm!”

Đan: “Đúng vậy, còn là một người có thể khiến tôi an tâm!”

Mục: “Aizz, chúng ta yêu hai người trái ngược nhau. Tuy nhiên, chúng ta vẫn có rất nhiều chỗ giống nhau!”

Đan: “Hử?”

Mục: “Lần đầu tiên yêu cùng giới tính, đều thất bại!”

Đan: “...Có thể đây cũng là tình yêu đồng giới cuối cùng!”

Mục: “Còn có chút bi thương!”

Đan: “Đúng vậy, bi thương!”

Hai người lại tiếp tục trầm mặc.

Mục đã xoay mạnh người qua, ngẩng đầu lên nhìn Đan Giai Nguyệt, nói: “Không thể tiếp tục bi thương được nữa, nam nhi đương tự cường, bi thương chẳng có ích gì cả!”

Vì thế hai người lại bắt đầu một đề tài trò chuyện mới, chuyển hướng sang những vấn đề ‘hot’ hơn, ví dụ như: ‘lần đầu tiên của xử nam là như thế nào’, ‘kỹ thuật trên giường’ và nhiều thứ linh tinh lang tang. Tuy nhiên, vào lúc đó, người mà Đan Giai Nguyệt gọi là đứa con nít ấy lại trở thành thầy hướng dẫn của anh, những lời mà cậu ta nói khiến anh phải mở rộng tâm mắt.

Cười cười, nói nói, cười đến khi yên lặng.

— Tôi đang thử quên anh đi.

— Bởi vì bi thương không có ích lợi gì, càng không thể sa vào. Giống như lúc cha mẹ ra đi, dù có khóc như sắp chết, nhưng đi cũng sẽ đi, không quay về nữa.

— Phải quên anh, còn khó hơn lấy mạng tôi. Có khi, tôi rất tuyệt vọng, nhưng tôi vẫn tìm lối thoát. Tôi sẽ cố gắng sống tiếp quãng đời của mình.

38. Chương 38

Mới hừng đông, Mục Dã đã thức dậy, nhưng Đan Giai Nguyệt vẫn còn đang ngủ say. Mục Dã để lại cho Đan Giai Nguyệt tờ giấy, xách ba lô của mình, đi khỏi đó.

Đây là chuyến hành trình dành cho một người.

Đến khi mặt trời lên cao Đan Giai Nguyệt mới tỉnh dậy. Anh trông thấy tờ giấy bên gối, sững sốt nở nụ cười, sau đó lại sững sốt.

Trên đó viết:

Anh Giai Nguyệt:

Em đã lưu số điện thoại của em vào danh bạ anh rồi.

À, em quyết định cho anh hay một chuyện, đó là, em và anh Nam cùng bắt máy bay tới đây.

Chiến hữu, bảo trọng.

Mục Dã.

Ở Nam đảo, mùa này nhiệt độ không khí không giống như mùa hạ thích hợp nhảy cầu lướt sóng, bởi vậy cũng chưa được gọi là mùa du lịch rầm rộ nhất. Nhưng năm nay, vừa lúc Liên hợp kinh tế Nam Á tổ chức đại hội bốn năm một lần ngay tại đây, cho nên cũng náo nhiệt hẳn lên. Tuy nhiên, du khách trên bờ biển cũng không nhiều lắm, chỉ có vài nhóm người đến ngắm cảnh thôi.

Trên bầu trời trong xanh có mây trắng và chim chóc, dưới làn sóng đang vỗ về vào bờ cát là những cái bóng mơ hồ.

Ấm ướt, mang vị mặn của biển, phả những hơi thở ấm áp vào đất liền, phát bay tà áo màu lam và mái tóc ngắn của Đan Giai Nguyệt đang ngồi trên bãi cát.

Bấy giờ, Đan Giai Nguyệt đã đi một vòng Nam đảo, tới một nơi không biết tên và giờ đang ngồi bên bờ biển ngẫm người, suy ngẫm chuyện đời.

— Tôi sẽ tốt lên, hãy cho tôi thêm hai mươi ngày nữa.

Là người tiếp quản một trong những công ty dẫn đầu về công nghệ điện tử trong nước, Mục Thiên Nam đã thể hiện rất phù hợp và ấn tượng. Đối với một người bận rộn như Mục Thiên Nam mà nói, chuyến hành trình ba ngày hai đêm tới Nam đảo này đã được lên lịch kín mít. Lộ trình quan trọng nhất chính là dự hội nghị, ngoài ra còn có việc tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông. Vào lúc này, tất nhiên cũng sẽ có một cuộc gặp gỡ bí mật với người của công ty đối tác.

Giống như hiện tại, Mục Thiên Nam đang cùng tổng tài của Thiên Hưng tán gẫu giết thời gian, tất nhiên, ẩn sâu bên trong chính là sự thăm dò, xem khả năng hợp tác của họ sẽ chiếm bao nhiêu phần trăm.

Bọn họ đang đi chậm chậm dọc trên bờ biển, trên có trời xanh trong, dưới có biển xanh biếc.

Tổng tài của Thiên Hưng, một người đàn ông trung niên tên Mạnh Kiệt dừng bước, nhìn biển rộng mênh mông, nói: “Trông về phía biển cả mới thấy nhân loại của chúng ta thật nhỏ bé. Bởi vậy, mỗi khi tôi gặp chuyện không vui, tôi thường tới đây nhìn cảnh biển!”

Mục Thiên Nam đáp: “Đúng vậy! Chính bởi vì nhân loại quá nhỏ bé, cho nên chúng ta càng phải mạnh mẽ hơn nữa!”

Mạnh: “Mạnh mẽ?”

Mục: “Đúng vậy! Mạnh mẽ! Năng lực của con người phải mạnh mẽ hơn, một công ty lớn mạnh, một quốc gia lớn mạnh! Đây chính là tinh thần cầu tiến tích cực, cũng là con đường duy nhất để tiến về phía trước!”

Hai người bắt đầu từ ‘biển’ nói tới ‘nhỏ bé’, dẫn sang ‘mạnh mẽ’, sau cùng là thuận lý thành chương bàn về chuyện ‘hợp tác’ với một nguồn đầu tư cường đại.

Thời gian hai người bước chân vào thương trường trước sau rõ rệt, kinh nghiệm dĩ nhiên cũng có sự khác nhau và hầu hết đều sắp xếp theo vai thứ. Tuy nhiên, nhìn thấy ánh mắt và thủ đoạn của Mục Thiên Nam, Mạnh Kiệt không khỏi khen thầm một tiếng ‘Khá cho một thanh niên kiệt xuất’. Hơn nữa, khi lợi ích được chia đều cho hai bên, cuộc nói chuyện đương nhiên cũng tiến hành trong bầu không khí thoải mái.

Mặt trời xuống thấp, ngày một qua dần, chậm chậm lệch về tây.

Thời gian này, ánh mặt trời nhuộm trời, đất, người và biển thành một màu. Màu vàng cho tất cả.

Một ngày đã qua! Nên về thôi! Tuy là anh chưa thấy đói, nhưng nghĩ tới cái dạ dày hồng bết của mình, có lẽ anh cũng nên trở về ăn chút gì lót dạ. Đan Giai Nguyệt đứng dậy, vỗ vỗ cát trên người, nhúc nhích đôi chân tê cứng, xoay người lại —

Mới vừa quay đầu, Đan – Mục, hai người đã gặp lại nhau.

Từ cái lần nhìn thấy anh ta trên màn hình lớn ở quảng trường Nam đảo và những tin tức Mục Dĩ cho hay tới giờ, cho dù mục đích của Đan Giai Nguyệt tới đây là để quên đi nỗi đau, nhưng anh vẫn luôn nghĩ tới chuyện người nọ đã tới đây. Tuy nhiên, anh cũng chưa từng nghĩ là họ có thể dễ dàng gặp lại nhau như thế.

Đan Giai Nguyệt không biết lúc ấy vẻ mặt của mình trông như thế nào, đầu óc anh trống rỗng, đến ngay cả động tác trên người cũng như đông cứng lại.

— Cuộc đời đã an bài con người như thế chẳng?

Bấy giờ Mạnh – Mục, hai người đang bàn tới vấn đề gay cấn, thấy sắc trời đã muộn, đang định nói để Mạnh Kiệt làm chủ, mời khách dùng cơm, tán gẫu một phen. Nào ngờ, Mục Thiên Nam lại nhìn thấy Đan Giai Nguyệt, cuộc nói chuyện tất nhiên là phải dừng lại tức thì.

Mục Thiên Nam đứng đối diện với Đan Giai Nguyệt, trong mắt anh hiện lên sự kinh ngạc, sự vui sướng, sự... Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt tất cả đã bình ổn trở lại. Anh quay sang nói với Mạnh Kiệt vẫn chưa hiểu đầu đuôi gì, “Có lỗi quá, ý tốt của Mạnh tổng, xem ra Thiên Nam đành phải cô phụ rồi!” Mục Thiên Nam vươn ngón tay ra chỉ về phía Đan Giai Nguyệt đang đứng ngay ra đó, “Tha hương ngộ cố tri!”

“A!” Mạnh Kiệt kinh ngạc, ông ta không ngờ là một cố nhân lại còn quan trọng hơn cả lợi ích của công ty, tất nhiên, ông cũng nhanh chóng cười, đáp lại: “Không sao đâu! Mỹ thực ở Nam đảo lúc nào cũng đợi cậu cả! Tôi mong, chủ đề vẫn chưa bàn xong trên mâm cơm có thể bàn lại ở hội nghị! Xem như chúng ta đã hẹn trước rồi vậy!” Nói xong, đi ngay.

Không đi, ở lại nói gì đây? Vẻ mặt Đan Giai Nguyệt trông rất bi thương, anh không thể cử động, lại chẳng muốn để Mục Thiên Nam trông thấy, sau cùng, anh đành phải cúi đầu.

Bấy giờ, Mục Thiên Nam đã bước tới phía trước người đang đứng trơ ra như đá. Anh nhìn cằm cổ trắng noãn của Đan Giai Nguyệt, không ngờ là anh lại nhớ cậu ta hơn những gì mình tưởng tượng rất nhiều, anh nhìn không được, hít một hơi thật sâu để bình ổn lý trí, không chế bản thân không làm ra hành vi quái gở gì.

Mục Thiên Nam nói: “Thích lắm phải không? Đi không từ mà biệt, vui lắm đúng không nào!”

Đúng vậy, là Mục Thiên Nam anh đã cự tuyệt Đan Giai Nguyệt, nhưng không phải Đan Giai Nguyệt nói yêu anh sao? Nếu như yêu anh, sao lại nói đi là đi như thế? Để anh không cách nào khống chế cuộc sống của mình, để anh vướng bận, để anh áy náy, để anh lo lắng. Tất cả những điều đó đã làm cháy lên ngọn lửa vô danh trong lòng Mục Thiên Nam.

Đan Giai Nguyệt vẫn cúi đầu như trước.

“Dừng im lặng như thế! Nói cho tôi biết suy nghĩ hiện tại của cậu đi!” Giọng Mục Thiên Nam lại nặng nề hơn.

“Tôi...” Đan Giai Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi mắt ngấn lệ nhìn thẳng vào con người nhiễm đầy lửa giận của người đối diện, “Tôi không muốn làm ảnh hưởng tới cuộc sống của cậu nữa! Tôi đang thử quên cậu! Nếu như vẫn vì thế mà phiền nhiễu tới cậu, tôi thật sự xin...”

Lại khóc nữa, không biết một người đàn ông đã hai mươi sáu, nghĩ gì trong đầu mà lại khóc lóc thảm thương giống trẻ con như thế? Nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện cậu ta vì mình mà đau lòng, vì mình mà khóc nhiều như vậy, Mục Thiên Nam lại mềm lòng. Cơn giận không tên của anh lập tức bị dập tắt, ngay sau đó lý trí luôn khiến anh kiêu ngạo đã làm ra một chuyện ‘khác người’.

Anh cúi đầu, che đi cái miệng, che đi đôi môi nói sẽ quên anh.

Trời bỗng nhiên nổi gió, dưới vầng thái dương đang lặn dần, bờ biển lại nổi lên từng trận sóng lớn ‘Ào ào —’.

‘Ào ào—’, che mắt tiếng nhịp tim đang đập rộn từng hồi.

39. Chương 39

Đây là một đoạn hồi ức, có liên quan tới một nhà ba người: Mục Thiên Nam, à không, là Việt Thiên Nam, Việt Phồn Tinh và Việt Nam Tinh.

Năm 1990, người phụ nữ tên Việt Nam Tinh ấy 44 tuổi, thân là một tác giả, sự nghiệp của cô đã đạt tới đỉnh cao.

Hôm nay, Việt Nam Tinh tham gia một văn đàn ở nước ngoài trở về, sau năm ngày đêm, cuối cùng cô cũng có thể gặp lại hai đứa con trai song sinh vừa lên sáu của mình. Trong khi Việt Phồn Tinh sáu tuổi ôm mẹ làm nũng thì Việt Thiên Nam sáu tuổi lại lẳng lặng đứng trước cửa phòng sách nhìn.

Việt Nam Tinh ngoắc đứa con đang đứng ở cửa lại, nhưng Việt Thiên Nam lại xoay người trở vào trong, đóng mạnh cửa phòng.

Về mặt người phụ nữ ấy trở nên buồn bã.

Từ đó trở đi, Việt Nam Tinh quyết định phong bút, chuyên tâm làm hết chức trách của một người mẹ. Bởi vì cô phát hiện, tình yêu của cô dành cho các con quá mức bản cùng.

Hai tháng sau, Việt Nam Tinh đã thành công chuyển hình thành một người mẹ toàn năng, cô quyết định làm một trắc nghiệm nhỏ để đoán tính cách hai đứa con trai của mình.

Người mẹ xinh đẹp cầm hai cái hộp đưa tới trước mặt hai cậu bé đáng yêu, nói: “Thiên Nam, đoán thử xem bên trong có gì, đoán đúng, sẽ là của con!”

“Mami, sao không phải là con trước chứ!” Cậu em trai bắt mẫn.

“Bởi vì theo thứ tự trước sau nha! Sở dĩ anh hai được chọn trước con là vì anh ấy bước chân vào thế giới này trước!” Người mẹ vuốt ve đầu con trai.

“Thiên Nam, đoán đi con!”

“...” Việt Thiên Nam ngẩng đầu, nhìn người mẹ đang làm chuyện kỳ quái của mình, “Không cần, không có hứng thú! Tặng cho Phồn Tinh đi!”

Người mẹ xinh đẹp nhún mày, sau cùng nhún vai, bảo, “Được thôi!”

Sau khi được chấp nhận, cậu anh trai lập tức trở về phòng sách của mình tiếp tục nghiên cứu quyển sách nói về các vì sao dành cho các bé thiếu nhi.

“Chỉ có một cơ hội thôi sao mami, cho chút gợi ý đi!” Việt Phồn Tinh làm nũng.

“...Ừ, ăn được!” Người mẹ đáp lại.

“Ồ... Kẹo que!”

“Oa, đoán đúng rồi nha!” Cô đưa chiếc hộp bên tay trái cho con trai.

Đứa con nhỏ ôm chiếc hộp, hỏi thêm, “Mami, chiếc hộp trong tay mami là gì vậy?”

“Bí mật nha! Phồn Tinh, con có muốn lấy kẹo que trong tay để đổi chiếc hộp này không? Sau khi đổi, thì con sẽ biết ngay!”

Nói không chừng còn được thứ to hơn kẹo que. Thế là Việt Phồn Tinh sáu tuổi đã đổi một chiếc hộp khác.

Đến giờ cơm chiều, ba người ngồi trên mâm cơm nói chuyện với nhau.

Người mẹ nói: “Các con, nghe mẹ nói về chuyện ban trưa đây!”

Hai cậu bé ngừng đùa, nhìn mẹ mình.

“Đầu tiên, hai cái hộp đó đại biểu cho một thế giới chưa biết tới, cũng chính là những chuyện còn chưa xảy ra ở tương lai. Tuy nhiên, các con của mẹ, hiện giờ các con không cần hiểu rõ những gì mẹ sắp nói, nhưng mẹ hy vọng là các con có thể nhớ kỹ nó. Thiên Nam, khi đối mặt với những thứ không biết trước mặt, con rất bình tĩnh, con là một người sẽ không vì những hấp dẫn trước mắt mà bỏ qua nguyên tắc của chính mình, con rất ít mất đi. Tuy nhiên, nếu con không có lòng hiếu kỳ, không tìm hiểu những thứ mới lạ, cứ cố thủ nguyên tắc của mình, tương lai của con sẽ chẳng có gì đặc biệt, cuối cùng, con sẽ không có được thứ gì mình thích nhất cả. Phồn Tinh, con có dũng khí đối mặt với cuộc đời, bởi vì con chấp nhận, chờ mong, kiếm tìm những điều mới lạ cho bản thân, con khát vọng sự mới mẻ, cho nên con luôn thay đổi. Do đó, con đã lấy kẹo que đổi một chiếc hộp khác con không biết, nhưng, nếu thường xuyên thay đổi, con sẽ dễ dàng bỏ qua thứ của chính mình, cuối cùng, chỉ còn lại hai bàn tay trắng!”

Người mẹ nói một hơi, sau đó nhìn hai đứa con, chờ mong, chờ mong sự hưởng ứng nhiệt liệt của hai con đối với bài học nhân sinh này.

Tất nhiên, sau cùng, hai đứa con trai cùng đồng thanh hỏi: “Mami, là sao thế?”

Người mẹ cười to: Bài giảng thất bại.

Thái dương chìm dần xuống biển, Mục Thiên Nam hôn lên đôi môi của Đan Giai Nguyệt.

Nhiều năm sau, khi chợt nhớ tới buổi nói chuyện đó của mẹ — Quá cố chấp, sẽ chẳng có gì cả.

Cái hôn thuận theo bản năng ấy, chính là tình cảm chân thành nhất của một người đàn ông lạnh lùng. Thậm chí, đến bản thân anh còn thấy sợ.

Lúc trông thấy hành động này của Mục Thiên Nam, Đan Giai Nguyệt đã ngừng khóc, anh thấy choáng váng. Anh trừng to mắt, mặc cho môi và môi kề sát vào nhau.

Thật nhớ cậu ta quá đi mất – Mục Thiên Nam nghĩ. Anh rời khỏi đôi môi của người nọ, sau đó lại ấn lên lần nữa — Cứ để dục vọng thốt ra tiếng nói của lòng mình. Chỉ chạm vào nhau như thế, sao có thể đủ với Mục Thiên Nam? Anh cạy đôi môi Đan Giai Nguyệt ra, tìm kiếm đối phương, quần lấy, nước miếng hòa chung.

Vốn không hiểu tại sao Mục Thiên Nam lại làm như vậy, nhưng vì được hôn, được chạm vào môi nhau, vì tất cả giống như đã được hiểu, giống như giấc mộng đã trở thành sự thật, cho nên, anh không thể kháng cự. Anh cứ để mặc cả người như nhũn ra, ý nghĩ phiêu tán đi, mặc cho thế giới lệch khỏi quỹ đạo, mặc cho thời gian ngừng lại, mặc cho vũ trụ hồng hoang.

Không biết là đang vui hay đang buồn, nhưng Đan Giai Nguyệt lại rơi nước mắt, ướt đầm trên má Mục Thiên Nam.

Tiếng khóc dần dần không thể nén xuống được nữa, qua yết hầu, qua xoang mũi, len lỏi ra bên ngoài.

Tiếng khóc ấy làm Mục Thiên Nam hoảng sợ, cũng làm anh phải đau lòng.

Mục Thiên Nam kết thúc cái hôn ngọt ngào.

Anh vươn tay lau khuôn mặt người trong lòng, nhìn vào đôi mắt đầm nước của cậu ấy, nói khẽ: “Tôi chỉ hỏi một lần, nếu tôi vươn tay ra, cậu có đồng ý theo tôi hay không?”

Trong mắt Đan Giai Nguyệt, là bóng dáng của Mục Thiên Nam, cũng là toàn bộ thế giới của anh.

— Đó là điều mà tôi đã mong mỏi từ lâu: Thế giới hòa nhập vào thế giới.

40. Chương 40

Đi cùng Mục Thiên Nam, Đan Giai Nguyệt lập tức trả phòng hải cảnh, đồng thời cũng thu dọn hết mọi thứ vào trong xe Mục Thiên Nam, theo anh vào ở trong khách sạn.

Qua cơn xúc động, lý trí của Mục Thiên Nam lại quay trở về.

Anh nghĩ, chiếc hộp ‘không biết’ mà anh nhận đó, bên trong sẽ là thứ gì?

Nhưng tình cảm không phải là thứ để hối hận hay lo lắng mà là sung sướng và kích động khó lòng kiềm chế được. Đó là... tình yêu cấm kỵ hay sao?

Tới khi hai người trở về khách sạn, trời cũng đã khuya.

Mục Thiên Nam cầm túi lữ hành của Đan Giai Nguyệt đi vào phòng, Đan Giai Nguyệt cũng cúi đầu đi theo phía sau.

Hai người đều im lặng.

Mục Thiên Nam buông hành lý xuống, mở miệng nói: “Chờ tôi chút, để tôi lấy thêm một bộ chăn đệm nữa!” Nói xong, định gọi điện thoại.

Bấy giờ, Đan Giai Nguyệt bỗng vươn tay ra, nắm lấy tay Mục Thiên Nam.

“...” Mục Thiên Nam quay lại nhìn.

Đan Giai Nguyệt lấy hết can đảm, ôm Mục Thiên Nam.

“...” Mục Thiên Nam giật mình, nhưng cũng vui vẻ, để mặc người nọ ôm mình.

“Sao vậy?” Trong câu hỏi của Mục Thiên Nam đầy vẻ dè dặt xưa nay chưa hề thấy.

Đan Giai Nguyệt cọ lên vai anh, lắc đầu.

Dường như Mục Thiên Nam cũng chìm đắm vào trong bầu không khí tĩnh lặng, ấm áp đó, anh đặt tay lên đỉnh đầu Đan Giai Nguyệt, để người nọ yên lòng.

Trong giây phút yên tĩnh, tất cả ngôn ngữ đều trở nên dư thừa.

“Mười năm trước, có một nam sinh đã bị cậu hấp dẫn, cậu ấy nghĩ hết cách để tiếp cận cậu, ban đầu, cậu ấy còn chưa biết đó là tình yêu!”

“Trong một chuyến hành trình tới suối nước nóng, cậu ấy sơ ý té xuống sườn dốc, bị thương ở chân, lúc cậu ấy sắp leo lên tới bờ, lại tuột dần trở xuống, tình cờ, cậu đã kéo cậu ấy lên — giống như cái đêm bão đổ bộ vào bờ năm đó vậy. Đó là một đêm giữa hè, cậu đã công cậu ấy bước đi trong khu rừng tối đen — cũng giống như cái đêm cậu giúp cậu ấy ở phòng hải cảnh.”

“Sau khi về tới căn phòng ở cái thôn mà hai người ở, nhân lúc cậu ngủ say, nam sinh ấy đã hôn trộm lên môi cậu. Từ đó, cậu ấy biết được là mình đã yêu!”

“Từ những lời đồn đại, cậu ấy biết được thế giới của cậu, cậu ấy bắt đầu lén lút nhìn trộm cuộc sống của cậu, cậu ấy cho rằng cậu lạnh lùng cũng tốt, quái gở cũng được, tất cả đều do hoàn cảnh của cậu tạo thành. Cậu ấy cứ bị cậu hấp dẫn một cách khó hiểu như vậy đấy!”

“Lúc đó, thế giới vẫn chưa nói cho cậu ấy biết giữa nam và nam không thể có tình yêu được; Bởi vì, cậu vừa cao quý lại vừa lạnh lùng như thế; Nhưng, còn chưa để cậu ấy bình tĩnh lại, cậu đã sang Mỹ. Cậu vĩnh viễn không biết, cậu ấy đã dùng chiếc di động cậu tặng, gọi dãy số mà cậu cho cả một ngày một đêm!”

“Sau đó, thời gian cứ trôi đi, cậu ấy ngày một lớn dần, thế giới đã dạy cho cậu ấy một bài học thật lớn bằng cách lấy đi song thân của cậu ấy, cậu ấy mất hết tất cả. Rút kinh nghiệm xương máu, cậu ấy chọn cách không hận, cậu ấy quyết định yêu thế giới này, cậu ấy thích bản thân như thế. Cho nên, cậu ấy đã xem chuyện ‘không thể có được cậu’ là chuyện đương nhiên. Trên thế giới này, còn có chuyện gì khiến người ta tiếc nuối hơn thế nữa?”

Đan Giai Nguyệt thông thả nói ra, rất rành mạch, rất rõ ràng. Anh đã để toàn bộ nước mắt mình thấm vào áo Mục Thiên Nam.

“Nam sinh ấy chính là tôi, những chuyện đó là những chuyện mà cậu chưa từng biết. Về sau, tôi đã tự cho mình một cơ hội tìm thấy hạnh phúc, cho nên tôi đã tiếp cận cậu!”

“Rost, con chó nhỏ mà cậu nhặt về nuôi đấy, tôi cảm thấy trong lòng cậu, tồn tại của tôi và nó giống nhau. Cậu là một người lương thiện, cho nên cậu đã thu nuôi nó, giúp đỡ cho tôi; cậu lạnh lùng, cho nên cậu không phải thật lòng thích nó và tôi, tôi cũng giống như nó, với cậu mà nói, có lẽ đều là gánh nặng, sự phiền hà vướng vào cuộc sống của cậu.”

“Tôi thích cậu lại thành nguyên nhân làm ảnh hưởng tới cậu? Vì cậu không đáp lại tình yêu của tôi, cho nên tôi sẽ có cảm giác mình chịu ảm ức rất nhiều?”

“Không phải đâu! Yêu là thành toàn, là trả giá!”

“Bởi vậy, tôi không phải không từ mà biệt, tôi quyết định ra đi để không mang tới phiền toái cho cậu nữa! Mãi mãi rời xa, ra đi thật sự!”

Mỗi người đều có hành vi, lối suy nghĩ riêng của mình, nhưng Đan Giai Nguyệt, đã khiến Mục Thiên Nam phải động lòng.

Nói thao thao bất tuyệt, nhưng: Đan Giai Nguyệt thật lòng yêu mình. Mục Thiên Nam thầm tổng kết trong lòng như thế.

Trước giờ, Mục Thiên Nam luôn lấy hai màu đen trắng để quyết định cuộc đời mình, anh cứ nghĩ là mình sẽ cô độc cả đời, nào ngờ, trong anh vẫn tồn tại một tình yêu.

Tình yêu à? Đúng vậy, tình yêu.

Câu chuyện kiếm tìm tình yêu của người nọ ngoài dự liệu của Mục Thiên Nam, nhưng anh vẫn thấy cảm động. Anh nghĩ, mẹ, những bất hạnh trong đời mẹ đã từng khiến con căm hận tình yêu trên thế giới. Nhưng, con thật sự không muốn bỏ qua người tên Đan Giai Nguyệt này.

Nghĩ xong, Mục Thiên Nam cũng đã nhanh chóng kiên trì với lòng mình.

Anh đẩy nhẹ Đan Giai Nguyệt ra, sau khi quyết định trân trọng một người, động tác và vẻ mặt của anh đã hoàn toàn thay đổi. Mục Thiên Nam vươn tay, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên má người nọ.

Nhìn thẳng vào Đan Giai Nguyệt, anh bình tĩnh, dịu dàng, nhưng không mất đi sự kiên định đáp lại rằng: “Tôi quyết định thích cậu! Tôi cần thời gian để xử lý mối quan hệ giữa tôi với Vivian và đây không phải là chuyện có thể giải quyết trong hai, ba ngày! Cậu phải tin tưởng tôi!”

Đan Giai Nguyệt vừa khóc vừa cười, đáp: “Tôi tin tưởng cậu mà, trước giờ tôi luôn...”

Tình cảm dung hòa, quan hệ xác định, bản tính quyết đoán của Mục Thiên Nam đã khiến anh hôn lên môi Đan Giai Nguyệt.

Lo lắng tới chuyện không có kinh nghiệm với phái nam, Mục Thiên Nam quyết đoán bóp chết dự vọng của mình.

Vẫn còn nhiều thời gian, câu thành ngữ đó khiến Mục Thiên Nam thấy vui lòng.

Trên con đường tình, Mục Thiên Nam cũng chỉ là một tân thủ mới đặt chân vào mà thôi.

41. Chương 41

.

Tất cả nhược điểm của con người đều phát sinh từ dục vọng. Mục Thiên Nam biết, nếu không có mong muốn, cuộc đời nhất định sẽ vô cùng tẻ nhạt. Muốn được thứ gì thì phải trả giá bằng việc mất đi thứ khác, cho nên, anh phải bỏ Chu Uy An. Giờ ngẫm lại, cũng thật giống như Đan Giai Nguyệt đã đánh giá – lãnh huyết vô tình.

Đan Giai Nguyệt ngồi vào xe, phát hiện Mục Thiên Nam đang ngồi trên ghế lái hút thuốc, vẻ mặt như có điều cần suy nghĩ sâu xa.

Đây là Nam đảo, có bầu không khí dễ chịu. Ban đầu, anh định tới tận đây để làm một nam tử hán kiên cường, nào ngờ, gặp nhau bất ngờ, lại tình cờ được chấp nhận, cho nên cũng đã chấm dứt cái kiếp sống như chết lúc trước. Đúng vậy, cuộc sống như chết ấy đã kết thúc, nhưng những ngày hạnh phúc kèm bất an lại vì thế mà bắt đầu. Còn về tình yêu, một khi giẫm chân vào, cũng là sự mở đầu cho một khảo nghiệm mới. Tuy nhiên, Đan Giai Nguyệt sẽ cố hết sức đi tốt từng bước một, đây là chuyện mà cả đời này anh phải làm, tuy là không có to lớn cho mấy, nhưng đúng thật là chuyện mà anh muốn làm hoàn hảo nhất.

Mục Thiên Nam ở lại Nam đảo ba ngày và hôm nay là ngày thứ hai. Đan Giai Nguyệt đã chính tai nghe người nọ nói ‘thích’ mình, nhưng anh đã đáp lại rằng sẽ cho đối phương thời gian ba ngày để suy nghĩ xem có tiếp tục chọn anh mà bỏ rơi cô gái sắp đính hôn hay không. Bởi vì, hạnh phúc tới quá nhanh, cho nên không mấy chân thật – về sau, có lẽ Mục Thiên Nam sẽ hối hận. Tất nhiên, suy nghĩ đó hình thành từ sự cao thượng và quan điểm tình yêu của Đan Giai Nguyệt.

“Thích gì ở mình chứ?” Đan Giai Nguyệt không tự tin.

“Thích cậu cái gì?” Người nọ dụi tắt điếu thuốc, lặp lại câu hỏi của người cạnh bên, “Dây an toàn!” Chỉ chỉ dây an toàn vẫn chưa được đeo vào kế bên, không đáp.

Sửng sốt, không ngờ là anh lại thốt ra câu hỏi trong lòng mình nha. Đan Giai Nguyệt nghĩ, tuy nhiên, vậy thì có gì là không tốt chứ! Giờ còn mới mẻ, tốt nhất là nên thẳng thắn với nhau sẽ tốt hơn. Nghĩ xong, anh thắt dây an toàn lại.

Lái xe lên đường.

“Sao lại thích tôi? Tôi muốn biết!” Đan Giai Nguyệt hỏi.

“...” Người nọ nghiêng đầu qua nhìn một chút, sau đó lại nhìn ra ngoài kính xe, đáp: “Bởi vì...” Rất khó giải thích, “Rất khó giải thích, nhưng tôi lại chẳng muốn buông tay!” Sau cùng, đối phương đã đưa ra một kết luận như vậy.

Đan Giai Nguyệt nhìn Mục Thiên Nam trân trân. Sau đó, quay lại, cúi đầu hồi tưởng câu trả lời của người nọ. Cuối cùng, nở nụ cười.

Có lẽ Mục Thiên Nam cũng chưa từng nói mấy lời này với Chu Uy An, mấy câu ‘không muốn buông tay’ này nọ gì đấy.

“Nhưng, tôi thật sự thích cậu!” Đan Giai Nguyệt đáp lại như thế.

“...” Người nọ tự nhủ với lòng là phải tập trung, dù gì thì hiện tại anh cũng đang lái xe. Tuy nhiên, những lời thổ lộ ấy đã hình thành một dòng nước ấm, chảy vào trong tim anh.

“Thiên Nam, cậu có biết là tôi hạnh phúc lắm không! Bởi vì hiện tại tôi đã có thể quang minh chính đại nói với cậu những câu như thế!” Đan Giai Nguyệt tựa vào ghế, nhẹ nhàng, chậm rãi nói.

Mục Thiên Nam dừng lại trước đèn đỏ, đưa tay, xoa nhẹ lên đầu Đan Giai Nguyệt.

Người đã yêu mình mười năm... Mục Thiên Nam nghĩ, nhất định rất vất vả. Nếu không phải Đan Giai Nguyệt, có lẽ Mục Thiên Nam đã nghĩ, tình yêu đúng thật là khiến con người ta bị khinh thường, khiến người ta tự ngược bản thân như vậy.

“Giống y như nằm mơ vậy, cậu đang ở cạnh bên tôi, cậu đặt tay lên đầu tôi và cậu đang cười!” Đan Giai Nguyệt kéo tay đối phương xuống, đặt lên tay mình, nhìn thật kỹ. Lướt qua ngón tay thon dài, anh vuốt nhẹ nhẹ lên mấy lóng tay.

“Đừng như vậy...” Mục Thiên Nam nói.

“?” Đan Giai Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn người nọ.

“Dục vọng của nam giới, tôi nghĩ là cậu phải hiểu mới đúng chứ!” Trong mắt Mục Thiên Nam thoáng hiện lên lửa dục. Ai nha, không phải sao, cho dù không biết thế nào, nhưng cậu ta cứ luôn nói mấy câu tâm tình như vậy, không sinh ra phản ứng khác thường mới lạ.

“Hử?” Đan Giai Nguyệt ngây ra một chút. Đây... Chính là cái người lạnh lùng mà anh quen hay sao?

“Vội lại, chúng ta cũng nên nghiên cứu một chút vấn đề ‘làm’ thế nào mới được...” Không thèm để ý tới khuôn mặt vị xử nam ngồi bên cạnh đỏ ửng lên, anh nhìn cột đèn xanh, một lần nữa xuất phát.

“Ha ha ha...” Sau cùng, Đan Giai Nguyệt bật cười. Càng tới gần, anh càng phát hiện một bộ mặt khác của người này, đây đúng là một chuyện cực kỳ vui vẻ nha!

“Được thôi, nhưng trước tiên cậu phải giải quyết cho xong vợ chưa cưới của cậu đã! Bằng không, cậu sẽ không chiếm được tôi đâu! Tuy là trái tim tôi đã thuộc về cậu rồi, nhưng thân thể vẫn còn là của chính mình nha!”

Không ép buộc, không oán hận, cho dù có thốt ra vấn đề cốt lõi nhất — Sự tồn tại của Chu Uy An, giống như là đang nói đùa. Đan Giai Nguyệt luôn là người hiểu Mục Thiên Nam, trước giờ đều như vậy. Bảo Mục Thiên Nam sao có thể buông lời được đây?

Xe chạy tới ngã tư Nam đảo.

“Cậu thích hai màu đen trắng đúng không?” Đan Giai Nguyệt hỏi.

“Ừ, cậu thì sao?”

“Không đặc biệt thích màu gì lắm! Nhưng hầu như đều là tông màu sáng cả!”

“Khẩu vị... À, tôi biết rồi, tôi đã làm cơm cho cậu ăn một tuần rồi nha. Ừ, cũng không kén ăn lắm, gì cũng ăn được. Tuy nhiên, dường như là thích cơm chiên trứng — Nhưng, với thân phận của cậu mà nói, rất kỳ lạ!”

“...Đó là món duy nhất mà mẹ tôi làm ngon đấy!”

“...” Đan Giai Nguyệt đặt tay lên đầu người lái xe, tất nhiên kế tiếp chính là vỗ nhẹ nhẹ xuống.

“Ba vòng?”

“Cậu thấy thế nào?” Mục Thiên Nam mỉm cười, đáp lại, đây là mấy câu hỏi gì thế nhỉ?

“Được rồi! Đáng người rất tốt!” Đan Giai Nguyệt làm điệu bộ như chuyên gia.

“Ha ha!” Mục Thiên Nam cười.

Có lẽ là do trưởng thành trong cô độc, cho nên không có gì khiến anh nhạy cảm, nhưng cũng không phải là anh đều vui vẻ chấp nhận cả. Mục Thiên Nam biết, nếu không phải Đan Giai Nguyệt, anh vẫn sẽ tiếp tục như thế, sẽ cùng một cô gái đến cả người bạn cũng không bằng kết hôn, sinh con, kiếm tiền, sống bình thản cho đến già, rồi chết. Nhưng, Đan Giai Nguyệt đã xuất hiện, đã để anh phải lần nữa tự hỏi lại chính mình, con đường đó phải chăng là lựa chọn chính xác nhất.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe.

Đan Giai Nguyệt tháo dây an toàn ra. Ngay sau đó lại bị hôn sâu. Kinh ngạc, nhưng cũng vươn lưỡi ra quấn quanh cùng Mục Thiên Nam.

Một lát sau, khi đã dừng lại, Mục Thiên Nam nói với tân thủ vừa biết tới hôn môi Đan Giai Nguyệt mấy câu, về sau, những câu đó, đã khiến anh ghi nhớ cả đời.

— Từ lúc cậu bỏ đi, toàn bộ thế giới của tôi đã rối loạn.

— Cậu phải chịu trách nhiệm.

— Tôi muốn cậu, thể xác và cả trái tim.

42. Chương 42

Nếu chưa từng yêu, sẽ không thể nào hiểu rõ tình yêu là như thế nào. Khi hạnh phúc sẽ giống như lên thiên đường, khi đau khổ sẽ như rơi xuống địa ngục, và với đại đa số người mà nói, họ đều quanh quẩn trong hai vòng tròn đó. Cho nên, những người muốn thử yêu đương đều là dũng giả.

Mục Dã chính là một dũng giả như vậy. Có lẽ là còn quá trẻ, nên yêu không hề giữ lại, đến giờ ngẫm lại những chuyện mất hết tự tôn đàn ông mà mình làm, cậu lại thấy đau lòng. Về một phương diện khác mà nói, cậu trai vừa bước qua cái tuổi mười chín ấy, đã trưởng thành chỉ trong một đêm. Từ một con cừu nhỏ trong miệng kẻ khác, cậu đã biến thành một người hoàn toàn mới. Sống với một con người mới, Mục Dã tự nhủ với lòng rằng cậu sẽ không thấy xấu hổ cho con người dám yêu dám hận trước đây, nếu cho cậu lựa chọn lần nữa, cậu vẫn sẽ tiếp tục làm lại những chuyện đã qua thêm một lần. Đúng vậy, tình yêu đã khiến cậu trai ấy bắt đầu suy nghĩ về con đường phía trước của mình.

Nam đảo là một nơi ấm áp, rất thích hợp để chữa lành vết thương.

Cậu trai ấy nhìn trời, nhìn biển, nhìn người và quyết định làm một người khác biệt với con người trước đây.

Cậu đang ngồi trong một quán cafe nhấm nháp hương vị thật đặc biệt ở đó, cho đến giữa trưa, cậu nhận được cú điện thoại của một ‘tiền bối’ vừa quen biết.

Đan: “Hi, Mục Dã!”

Mục: “Hi, chiến hữu!”

Đan: “Ồ...”

Mục: “Sao thế? Anh Giai Nguyệt!”

Đan: “Không biết nên bày tỏ với ai, cho nên tôi đã nghĩ tới cậu!”

Mục: “Cái gì thế?”

Đan: “Tạm thời, tôi... tôi và anh Nam của cậu, đang ở cùng nhau!”

Mục Dã đặt tách cafe xuống, khẽ di động sát vào tai, “Anh nói, anh và anh ấy...”

Đan: “Ừ, đúng vậy, chúng tôi có ba ngày ở cùng nhau, hôm nay là ngày thứ hai. Trước lúc anh ta trở về, anh ta sẽ cho tôi biết kết quả sau cùng...”

Dưới cái nắng ấm áp của Nam đảo, trong một quán cafe đặc biệt, Mục Dã lắng nghe câu chuyện tình của người khác đang dần thành hình.

Người đàn ông hai mươi sáu tuổi ấy đang dùng giọng điệu lo lắng nhưng cũng rất vui vẻ kể hết mọi chuyện cho cậu nghe, sau cùng, anh ta còn nói với cậu một câu thật chân thành: Mục Dã, nếu cậu thật sự yêu ‘anh ta’, cậu đừng buông tay.

Cậu trai ấy nghĩ, có lẽ thứ khó nắm bắt nhất trên đời này chính là tình yêu. Chốc lát ở thiên đường, chốc lát lại xuống tới địa ngục.

Cậu nghĩ, giờ mình không ở thiên đường, cũng không ở địa ngục, vậy mình đang ở đâu đây? Nhưng ngoài miệng lại nói: “Cảm ơn anh, anh Giai Nguyệt, tôi biết là anh đang lo lắng cho tôi nên mới gọi tới, tôi cũng biết là anh luôn mong tôi có thể hạnh phúc! Nhưng, tôi quyết định sẽ sống ở nhân gian, tạm thời không yêu đương nữa. Anh là một người tốt, anh hoàn toàn xứng với anh Nam. Chúc phúc cho hai người, nhất định phải sống tốt với nhau đó nha!”

Ở bãi đỗ xe, Đan Giai Nguyệt kết thúc cuộc gọi với Mục Dã, thở dài.

Cũng phải, mỗi người đều có con đường riêng của mình, không thể cưỡng cầu, mà cũng không cách nào cưỡng cầu.

Từ lúc Mục Thiên Nam đi gặp tổng tài của Thiên Hưng tới giờ cũng đã hai tiếng đồng hồ, tất nhiên là Đan Giai Nguyệt cũng ở bãi đỗ xe gọi điện hết hai tiếng đồng hồ. Vì tâm tình đang rất tốt, nên anh đã gọi điện cho má Trương và mấy người bạn thân tâm sự tình hình gần đây, để những người quan tâm anh khỏi phải lo lắng.

Ha ha ha ha! Đan Giai Nguyệt tự cảnh cáo mình là không được suy nghĩ miên man nữa. Anh ngốc thật, Đan Giai Nguyệt, ở đây là nơi công cộng, vậy mà hai người lại nói chuyện yêu đương rành rành ra như thế, tốt nhất là đừng để chuyện này lộ ra ngoài, mang tới phiền phức không đáng cho Mục Thiên Nam. Đúng vậy, chí lý lắm, anh phải làm chuyện anh nên làm thôi. Ví dụ như giúp anh ấy sửa sang lại văn kiện này nọ, theo anh ấy tới mấy tiệc rượu, nhân lúc đó có thể tìm hiểu sở thích lẫn nhau, nâng cao tình cảm hơn. Ừ, tuy nói hiện giờ chưa thể giao thân thể cho anh ấy, nhưng nếu như ở cùng với nhau, sẽ càng khiến anh ấy thích mình hơn, tới lúc đó... Nghĩ tới đỏ mặt.

Đan Giai Nguyệt có một điểm cực tốt, đó là không nhiễm thói hư tật xấu gì, nói anh là châu hoa trồng trong nhà kính cũng được, mà bảo anh là một bụi cỏ dại cũng chẳng sao, dù sao, cuộc đời vẫn còn nhiều thứ tươi đẹp như vậy, tội tình gì phải tự tìm phiền não chứ.

Nhưng, nếu thật là như vậy, sao lại để một người làm vương bạn những mười năm?

Đó chắc chắn chẳng phải phạm trù lý tính rồi.

Tóm lại, sự thật là, khi Mục Thiên Nam vừa đi tới khúc quanh thì Đan Giai Nguyệt đã trông thấy, sao còn thời gian suy ngẫm chuyện đời được nữa! Anh lập tức chạy tới bên cạnh người đàn ông lãnh khốc trong bộ âu phục hoàn hảo kia.

Người nọ giống như theo bản năng vươn tay xoa lên khuôn mặt tròn tròn của đối phương. Thốt ra những câu an ủi vì đã để đối phương phải chờ lâu.

— Nếu cậu thấy lạnh, vậy đứng lúc lắm, tôi rất ấm, tôi sẽ ủ ấm cho cậu.

— Thật đấy, cậu cần tôi, đó là một chuyện rất tuyệt vời.

Mục Thiên Nam: “Đói chưa?”

Đan Giai Nguyệt: “Sao không đói chứ! Nhưng công việc thế nào rồi?”

Thật ra thì thương trường vốn chỉ thay đổi trong nháy mắt, cho nên nếu như không có nhiều người ở cạnh bên, cùng nhau bàn chuyện riêng rẽ nhất định sẽ tốt hơn, dù sao thì sau vài lần trò chuyện với tổng tài của Thiên Hưng, cả hai đều rất vừa lòng. Mục Thiên Nam kể lại cho Đan Giai Nguyệt nghe, Đan Giai Nguyệt ngẫm một chút, rồi gật gật đầu.

“Cho nên sẽ có hy vọng, đúng không?” Đan Giai Nguyệt khởi động lại mô-đen thức chuyên môn và đại não trong nửa tháng qua chưa dùng tới.

“Đúng vậy!” Mục Thiên Nam vừa trả lời, vừa bảo phải rời khỏi bãi đỗ xe.

Hai người vào xe.

Mục Thiên Nam khởi động động cơ.

Đan Giai Nguyệt thắt chặt dây an toàn xong, nói: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Ăn cơm!”

“Được!” Đan Giai Nguyệt nói xong, bật cười.

“Sao thế?” Mục Thiên Nam cho xe ra khỏi bãi đỗ.

“Đối thoại vừa rồi của chúng ta, giống y như hai vợ chồng già nói với nhau!”

“...” Người nọ nghĩ, có lẽ mình nên nhanh chóng thích nghi với những câu tình tứ của người bên cạnh sẽ tốt hơn. Tuy nhiên, anh vẫn cong khóe môi lên.

“Trên đường đi tới khách sạn, chúng ta vẫn nói chuyện tiếp nha!”

“Được thôi!” Người nọ muốn không dung túng đối phương cũng không được.

— Thích ăn gì, xem phim gì, thích dùng trang phục, kem đánh răng hiệu gì nhất, thích tác phẩm của ai, nghe ca khúc gì...

Suốt dọc đường, người lái xe luôn mỉm cười, bình thản đáp lại từng câu hỏi của người bên cạnh. Tuy là không cần phải hỏi ngược lại, người nọ đã tự động trả lời, nhưng ngẫu nhiên, khi muốn hỏi một chuyện gì đó, anh cũng sẽ chủ động đặt câu hỏi.

Cho đến thời điểm hiện tại, anh vẫn không cho rằng hạnh phúc là một thứ nhất định sẽ có được, con đường phía trước thế nào đúng thật là một vấn đề chưa thể dự tính tới. Nhưng, Mục Thiên Nam biết, khi cuộc hẹn ‘ba ngày’ đó kết thúc, đường đời của anh sẽ chệch hướng.

Nhưng có bao giờ anh thấy sợ trước những thay đổi hay chẳng?

Anh thu lại sự sắc bén trong mắt mình, lái xe tiến vào một con đường rộng rãi, thẳng tắp, lao nhanh về phía trước.

43. Chương 43

Đây là sáng sớm ngày thứ ba.

Mục Thiên Nam giật mình tỉnh dậy, cơn đau ở đầu và lý trí tỉnh táo khiến anh nhíu mày – tối qua anh đã uống quá chén. Anh ngồi dậy, phát hiện mình đang... Anh nhíu mày, theo bản năng tìm kiếm một người khác.

Đan Giai Nguyệt nằm bên mép giường, cánh tay gối sau đầu, nửa thân thể trắng trẻo lộ ra khỏi chăn, hiện giờ vẫn còn đang ngủ.

Anh lấy tay xoa nhẹ thái dương, cố nhớ lại.

Hôm qua, sau khi dùng cơm trưa xong, anh đang trò chuyện với Đan Giai Nguyệt thì nhận được điện thoại của Việt Phồn Tinh. Phải, đúng vậy, Việt Phồn Tinh đã tới Nam đảo. Hai người hẹn gặp nhau – cũng chính vào trưa hôm nay. Kể đó, dưới ánh mắt tò mò của Đan Giai Nguyệt, anh im lặng, ngược lại, người nọ lại cười bảo: Không muốn nói cũng không sao. Có lẽ, cậu ta đã biết tâm trạng anh khó chịu, cho nên suốt dọc đường đều im lặng, giúp anh sắp xếp lại văn kiện.

Sau đó là một buổi chiều bận bịu nhiều việc... Anh gọi điện thoại dài về công ty, truyền đạt mệnh lệnh, nghe tình hình công ty trong mấy ngày qua. Đan Giai Nguyệt vẫn im lặng ngồi bên cạnh anh, lẳng lặng đợi chờ, ngẫu nhiên, tầm mắt của hai người sẽ chạm vào nhau, những lúc đó, cậu ta sẽ nở nụ cười ảm áp, thốt ra câu ‘cố lên’ thật ngây thơ. Kể đó, hai người thay quần áo, lên xe đi dự tiệc. Anh biết Đan Giai Nguyệt sẽ buồn chán vì phải ở khu nghỉ ngơi chờ đợi rất lâu, nhưng, cậu ta cười bảo không đâu, rồi lẳng lặng nhìn anh thể hiện bản lĩnh trước rất nhiều nhân vật nổi tiếng nước ngoài, cậu ấy nói, như thế, nhìn anh rất sáng chói, rất MAN, khiến cho cậu ấy yêu nhiều hơn — Nghe những từ không mấy đúng đắn đó, anh bật cười, sờ lên má người nọ. Nếu khi đó không phải đang ở một nơi đông đảo, anh nhất định sẽ hôn thay vì vuốt ve, Mục Thiên Nam tin tưởng như thế. Tình yêu đã khiến anh thay đổi thật nhiều.

Sau nữa...

“Ừm...” Người bên cạnh khẽ ngậm lên một tiếng, chặn đứt dòng hồi tưởng của Mục Thiên Nam. Mục Thiên Nam chuyển ánh mắt qua phía người kia, thấy cậu ta nghiêng người qua, mở mắt, nhìn anh bằng đôi mắt sương mù, cười ngây ngô, bảo: “Chào buổi sáng, Thiên Nam...”

Tiếp đó, Mục Thiên Nam cúi người xuống, dùng miệng đáp lại lời chào hỏi của đối phương.

“Ừm...” Đan Giai Nguyệt lại ngâm ra tiếng, hôn môi với người mình yêu sẽ nghiện đó nha. Trong mơ hồ, anh đáp lại cái người hai ngày qua dường như rất thích hôn mình, thả hồn trôi nổi.

Tuy nhiên, Mục Thiên Nam lại đột nhiên dứt ra.

Mục Thiên Nam ngồi trước mặt Đan Giai Nguyệt vẫn đang nằm ngửa, nhìn thẳng vào nhau.

Mục: “Tối qua, tôi uống say!”

Đan: “Đúng vậy, tôi mang cậu về đây mà!” Nhưng, trong một bầu không khí tốt như vậy sao lại đột nhiên nói như thế? Đan Giai Nguyệt nghĩ.

Mục: “Tôi cường thượng cậu à?”

“!” Đan Giai Nguyệt cả kinh, trừng to mắt. Sau đó nhìn chăm chăm vẻ mặt đang rất thành thật của người nọ, cười phá lên, “Ha ha ha ha...”

Cái người luôn luôn lạnh lùng ấy bỗng chốc thật là khó coi, đồng thời cũng ý thức được rằng mình đã hỏi một vấn đề quá ngu xuẩn.

Đan Giai Nguyệt ngồi dậy, ôm lấy người đang khó chịu, nói khề vào tai anh ta, “Không có, lúc cậu uống say, trông còn trầm tĩnh hơn lúc bình thường. Đúng là khiến tôi thấy tiếc nha!”

“Nếu vậy, hiện tại chúng ta bù đắp cho sự tiếc nuối ấy, cậu thấy thế nào?” Người nọ lại dùng giọng điệu thần nhiên kiểm chế Đan Giai Nguyệt đang muốn tạo phản.

“Oa, trời đã sáng rồi, mau thức dậy, mặc quần áo...” Đan Giai Nguyệt đẩy Mục Thiên Nam ra, tỏ vẻ như rất bận rộn.

Mục Thiên Nam nhú mày, nghĩ, xem ra anh rất thích việc buổi sáng thức dậy có Đan Giai Nguyệt nằm cạnh bên, thậm chí còn rất vui nữa là khác. Tuy nhiên... bên phía Vivian...

Hôm nay là ngày thứ ba, phải đi gặp Việt Phồn Tinh. Ngày mai trở về, sẽ gặp Chu Uy An. Giải quyết từng chuyện một.

Hiện giờ, lý trí đã khiến người đàn ông này trở nên vô tình, vì anh không thương cô ta, cho nên anh đã quẳng đi cái cảm giác áy náy. Nhưng, cũng phải, dù sao trong hai mươi mấy năm qua, anh chưa hề khát vọng như thế bao giờ.

Ở nơi tiếp giáp biển, chỗ biển và đảo giao nhau, dù không phải núi cao, nhưng cũng là vách đá dựng đứng. Nếu có chút gió, cũng đã đủ tạo nên những cơn sóng vỗ thật mạnh vào bờ.

Đúng mười hai giờ trưa, Nam đảo, bên bờ vực.

Có gió, có sóng biển ập vào bờ.

Việt Phồn Tinh đứng trên vách đá, trông về phía vùng biển xa xa.

Gió thổi phần phật, như xuyên thấu qua trái tim anh.

Anh đang đứng trước một phần mộ, không có lối thoát.

Không có nước mắt, thậm chí không có nỗi đau, chỉ có ngọn gió thổi phần phật, xuyên thấu trái tim anh.

Mười hai giờ, Mục Thiên Nam theo một đường khác đi lên vách núi.

Nơi anh đi lên, không phải là vách núi, mà là mưu trí hai mươi sáu năm qua của anh. Mỗi một dấu chân, dính đầy máu.

Mười tám năm sau, hai anh em song sinh lại gặp nhau trên vùng đất mà mẹ hai người đã mất.

Mục Thiên Nam đứng cạnh Việt Phồn Tinh, nhìn xuống đáy vực.

“Nếu muốn đánh em, xin hãy để em rải hết chỗ hoa này đã!” Việt Phồn Tinh lên tiếng, rải từng đóa cúc một xuống biển sâu.

“Được!” Mục Thiên Nam đáp.

Cuồng phong thổi bay quần áo màu đen của hai con người gần giống nhau.

Mấy phút sau.

Hai người quay trở lại vùng đất bằng phẳng bên bờ vực.

Việt: “Tất vào mặt cũng không sao!”

Mục Thiên Nam đi tới trước mặt Việt Phồn Tinh đang cười cười.

Mục: “Chìa tay em ra!”

Việt Phồn Tinh nhú mào giống hệt như Mục Thiên Nam, sau cùng vươn tay trái ra.

Mục Thiên Nam cũng vươn tay trái ra, tất mạnh vào lòng bàn tay Việt Phồn Tinh, ‘chan chất’ hai tiếng.

Việt Phồn Tinh nhớ rõ, vào lần sinh nhật sáu tuổi của hai người, anh cảm thấy mẹ mình không công bằng, cho anh món quà không tốt bằng anh hai. Vì thế anh khóc lóc om sòm, đến cuối cùng, anh đã nhắc tới câu ‘ba ba rất tốt’ này nọ, khiến người mẹ vốn đang an ủi anh phải rơi nước mắt. Sau đó, anh hai phải dẫn anh tới trước mặt mẹ xin lỗi, sau cùng để mẹ hết giận, Việt Thiên Nam đã dùng cách mẹ anh vẫn hay làm đánh vào lòng bàn tay trái của anh. Đánh vào lòng bàn tay trái, là phương thức trừng phạt khi người của Việt gia mắc sai lầm.

‘Chan chất’ hai tiếng, Việt Phồn Tinh thu lại chiếc mặt nạ tươi cười của mình, cúi đầu. Khi anh ngẩng đầu lên, quả nhiên đã đầm nước mắt.

Người đàn ông hai mươi năm qua chưa từng khóc, giờ lại rơi nước mắt trước mặt anh mình, “Xin lỗi! Anh hai, em sai rồi!”

44. Chương 44

.

Mỗi lần vết sẹo bị vạch trần, là mỗi lần hồi ức ngày xưa lại mãnh liệt trở về.

Bi thống, sợ hãi và hối hận không thể bù lại tuyệt vọng đã qua.

Đây là Nam đảo, bên vách núi, giữa một ngôi mộ, không lối thoát.

Thời gian như bánh xe không ngừng quay, hai anh em song sinh đứng ở hai đầu, im lặng nhìn nhau.

Hai người là ánh sao trên trời — Ở trời nam, có ngôi sao sáng — Thiên Nam Tinh, đó là cái tên mà năm đó khi Việt Nam Tinh biết mình sinh đôi đã dùng hết tâm tư nghĩ ra, bà quyết định gọi người anh là ‘Thiên Nam’, người em là ‘Phồn Tinh’—Trên bầu trời mênh mông, dùng tấm lòng rộng rãi, nhìn thấu vạn vật dưới chân mình.

Nhưng, tính cách của bọn họ lại hoàn toàn tương phản.

Mục Thiên Nam nhìn Việt Phồn Tinh đang rơi đầy nước mắt, bỗng nhiên, anh hiểu chính mình đã cố chấp với nỗi đau nhiều năm qua và người ở đối diện, cũng đã mọc rễ trong lòng anh nhiều năm qua. Sao lại phải như vậy? Anh tự hỏi chính mình, anh luôn đứng giữa hai nẻo đường: hận thù hay tha thứ.

Trong phút chốc, linh hồn của Mục Thiên Nam đã rời khỏi vách núi này, phiêu đảng tận chín tầng mây, trông thấy hết những vui sướng, thống khổ, tiếc nuối, hoài niệm của cuộc đời. Anh cẩn thận suy ngẫm lại những chuyện hai mươi năm qua anh chưa từng suy nghĩ, trong mấy giây ngắn ngủi, anh như hiểu thấu hết mọi chuyện.

“Anh tới,” Mục Thiên Nam nói với người đang rơi lệ, “Là để tha thứ! Tha thứ cho em, cũng là tha thứ cho chính mình!”

Việt Phồn Tinh nhìn anh trai của mình.

“Giờ nghĩ lại, đây cũng không phải là lỗi của em. Nếu như thật muốn truy tìm nguyên do, nguồn gốc, chắc là chúng ta phải đi tìm từ chỗ mẹ của chúng ta. Bà ấy đi tìm tình yêu của mình, bước chân vào cơn xoáy hào môn thế gia, mới có đủ thứ chuyện về sau. Chúng ta là con của bà, phải thừa kế số mệnh của bà đúng không?” Mục Thiên Nam vừa dứt lời, gió biển đã mang những lời nói ấy bay thật xa, giống như những lời ấy được cắt ra từ linh hồn của chính anh, “Sau đó, ngẫm lại, nguyên do mà anh không thể tha thứ cho em đã không còn là do em tự ý ra khỏi nhà dẫn tới bi kịch của mẹ, mà là, những việc em đã làm, sau khi bước vào Mục gia. Anh phải nói cho em biết, anh là anh của em, anh không thể không thất vọng về em được. Bởi vì, ở sâu trong lòng anh, anh luôn hy vọng em có thể trở thành một người đàn ông chân chính, biết gánh vác những gì mình đã gây ra, chứ không phải sa vào trò đùa tình yêu và xác thịt. Nhưng, em luôn khiến anh phải thất vọng!”

Việt Phồn Tinh nheo lại đôi mắt hẹp dài đang rơi lệ, đứng giữa cuồng phong, mở miệng, “Anh hai, anh biết không? Người đầu tiên mà em yêu, chính là quản gia của em! Năm đó, khi mẹ qua đời, anh cũng bỏ em tới Mục gia, em cô đơn, sợ hãi, nguyên rửa, oán hận trong vô vọng. Vào lúc đó, anh ta đã quan tâm, chăm sóc em, khiến em không muốn rời xa anh ta!” Việt Phồn Tinh không hề biện giải cho bản thân, anh chỉ nhắc lại một câu chuyện đã qua. Lúc còn ở tuổi thiếu niên, vì để có được người quản gia đã có vợ con đó, anh đã làm ra rất nhiều chuyện nông nổi khiến mọi người đều phát hiện, làm ồn ào cả lên. Nhưng đến cuối cùng, anh vẫn không có được thứ mình muốn.

“Anh hai, em là bác sĩ tâm lý! Em rất hiểu những khúc mắc của bản thân mình. Thế giới này, có người thích lạm tình, nhưng cũng có nhiều người lại chẳng thể tìm được tình yêu. Mẹ là loại người đó và em cũng như thế!” Việt Phồn Tinh lại nói tiếp.

“Cho nên nói, có lẽ, anh là người phải nói câu xin lỗi! Năm đó anh đã bỏ lại em một mình trước sóng to gió lớn!” Mục Thiên Nam vươn tay lau khô hốc mắt đang phát đau lên, “Nhưng, hiện tại, anh lại thấy, cũng may người tới Mục gia là anh!”

Mục Thiên Nam buông tay xuống, Việt Phồn Tinh cũng ngừng rơi lệ, hai người lại lẳng lẳng nhìn nhau.

“Anh cho rằng, rất may anh là người đã tới nơi đó!” Mục Thiên Nam nói.

Nhìn vào mắt Mục Thiên Nam, Việt Phồn Tinh chợt trông thấy bóng dáng một đứa trẻ cô độc, vất vả trưởng thành trong cơn lốc giữa nơi nhà cao cửa rộng. Đó là anh trai của anh, người anh trước giờ luôn trầm mặc, ít nói. Khi anh cô đơn, đau lòng, nguyên rửa, oán hận trong vô vọng, anh ấy đã làm như thế nào đây?

Trong quán cafe ‘Vui Vẻ’.

“Hương vị này rất kỳ lạ, nhưng lại uống rất ngon!” Đan Giai Nguyệt khen.

“Đúng vậy!” Mục Dã dùng giọng điệu ‘nghe tôi sẽ không sai’, đáp: “Nhưng mà, anh mau nói tiến triển của hai người cho tôi biết đi! Tôi thấy anh ra đây là muốn kể cho tôi nghe nha. Mà cũng bất ngờ thật, rõ ràng mấy hôm trước khi trông thấy anh, nhìn cứ như cái xác không hồn ấy. Xem hiện tại, ngay cả khóe mắt cũng đầy ý cười rồi!” Cậu nhóc có chiếc cằm nhọn nhọn trên choker vị trưởng bối có khuôn mặt tròn tròn.

“Tôi cũng thấy cậu vui hơn không ít! Cậu đúng là kiên cường hơn tôi rất nhiều!”

“Đừng chỉ nhìn bề ngoài thế chứ!”

“Đúng vậy! Tôi còn nghĩ xem cậu có mắng tôi, vì tôi đã làm tổn thương một cô gái tốt như Chu Uy An hay không?” Trong mắt của Đan Giai Nguyệt chứa đầy thâm ý.

“Chị ta? Tôi cũng không thân với chị ta lắm. Với lại, chuyện của anh là do hai bên tự nguyện, mắc gì phải thấy có lỗi chứ? Chẳng lẽ, anh đành lòng để anh Nam kết hôn với người anh ấy không yêu hay sao?” Cậu trai ấy nói ra quan điểm có chút sắc bén của mình, “Tôi thấy, chỉ có người dịu dàng như anh mới có thể cho anh Nam một tình yêu chân chính. Còn người phụ nữ đó...” Cậu ấy lắc đầu, “Chị ta không tốt!”

Đan Giai Nguyệt cười, “Tôi là người dịu dàng à?”

Mục Dã đáp: “Đúng vậy, nếu không, tính ra thì tôi với anh cũng chỉ mới gặp nhau ba, bốn lần thôi, sao lại có thể ngồi nói chuyện với nhau như thế này đây?”

“Vậy tôi xin cảm ơn cậu!” Đan Giai Nguyệt cười, cá tính của cậu trai này đáng yêu thật.

“Mau nói cho tôi nghe, hai người có ‘làm’ chưa? Còn nữa, anh là ‘thụ’ đúng không?”

Đan Giai Nguyệt suýt chết vì sặc cafe, “Khụ! khụ!...”

“Uống từ từ thôi chứ!” Mục Dã nhanh chóng đưa khăn giấy tới cho anh.

“Không... không phải vậy chứ...” Đan Giai Nguyệt lấy khăn giấy lau khóe môi, bất đắc dĩ đáp lại. Cuối cùng, dưới ánh mắt chờ mong của cậu trai nọ, anh đã thần nhiên mở miệng, “Vẫn chưa ‘làm’, chỉ mới hôn thôi! Tôi có nói với anh ấy, giờ phải giải quyết cho xong chuyện của cô Chu rồi mới nói tiếp. Ồ... anh ấy có rất nhiều ‘kinh nghiệm’, nên tôi nghĩ, chắc tôi sẽ là phía bị động!” Nói xong, anh xấu hổ đỏ hết cả mặt.

Cậu trai nọ nghe xong, nghiêm túc nói: “Anh Giai Nguyệt, anh đúng thật là đáng yêu nha! Nếu không phải trong lòng tôi vẫn còn nhớ tới con người đó, còn anh thì có anh Nam, tôi nhất định sẽ theo đuổi anh!”

Đan Giai Nguyệt hết biết nói gì, cũng sắp ba mươi tuổi rồi mà còn ‘đáng yêu’ nổi gì nữa, “Lo uống cafe của cậu đi, đừng chọc ghẹo trưởng bối!”

“Được thôi!” Cậu trai le lưỡi, hớp một ngụm cafe sắp nguội, sau đó lại hỏi tiếp, “Phải rồi, anh Nam sắp rời khỏi Nam đảo rồi phải không? Anh thế nào? Tính ở cùng với anh ấy, hay là...”

“Bây giờ sáng mai lên máy bay, tôi muốn trở về chung với anh ấy — Nếu như anh ấy vẫn nói rằng anh mấy muốn tôi theo!”

Cậu trai vừa định nói câu ‘đừng quá lo lắng’ để dỗ dành đối phương, nào ngờ, di động của Đan Giai Nguyệt lại vang lên.

Đan Giai Nguyệt bắt máy, nói chuyện xong, quay qua hỏi Mục Dã, “Anh Nam của cậu đi uống rượu với Việt Phồn Tinh, giờ say hết biết đường về rồi, tôi phải tới đó đón, cậu, có đi cùng không?”

45. Chương 45

Bắt đầu đi khỏi vách núi, hai người đều cảm thấy có nhiều chuyện họ vẫn chưa hiểu rõ hết. Vì là hai anh em, cho nên đầu suốt thời gian qua quan hệ giữa hai người rất căng thẳng, nhưng họ không ngại ngùng, cũng không cần phải bàn bạc gì nhiều, anh trai hỏi: “Uống vài ly không?” Cậu em đáp lại, “Ồ gần đây có chỗ nào uống được không?” Vì thế, hai người lại cùng nhau đi bộ, tìm nơi biểu đạt tình cảm của mình.

Bây giờ, Đan Giai Nguyệt đang ngồi đối diện với Mục Dã ở quán cafe Vui Vẻ, phần khởi nói chuyện.

Đây là Nam Đảo, buổi chiều, ba giờ.

Mỗi ràng buộc giữa hai anh em sinh đôi, lại tiếp tục diễn ra trong một quán rượu thật tồi tàn.

Việt Phồn Tinh uống một hơi cạn sạch nửa cốc mà ông chủ quán ở đó gọi là rượu tự ủ, men cay xông vào yết hầu khiến anh nheo mắt lại. Người đàn ông ấy, sau khi khóc một trận xong, giống như đã bắt đầu một cuộc sống mới, lắc lắc mái tóc vàng hoe, khen ngợi: “Rượu ngon!”

Mục Thiên Nam tự biết tử lượng của mình, cho nên chỉ nhấp mấy hớp nhỏ, mỉm cười đáp lại đối phương.

Khi chạm vào vết sẹo sẽ rất đau đớn, cho nên suốt mười tám năm qua, hai người chưa bao giờ tới nơi mẹ mình qua đời. Chờ đợi thời gian làm bọn họ lớn dần, trở nên mạnh mẽ, bọn họ đã lựa chọn đối diện với nó. Chẳng qua, chỉ nhớ lại hồi ức đau khổ một hồi, khóc lớn một hồi, nói hết những khúc mắc trong lòng hai người ra, hiểu rõ lẫn nhau hơn. Đó mới là chuyện một đấng nam nhi nên làm.

Tuy nhiên, nếu đã sớm biết sẽ dễ dàng như thế, sao họ lại kéo dài lâu như vậy? Có lẽ là vì họ không đủ bao dung... Người làm anh như Mục Thiên Nam chợt hiểu, chỉ vì anh luôn cho là mình đúng, chưa bao giờ thông cảm cho nỗi khổ của đối phương.

Có lẽ, người mà anh gọi là ‘anh hai’ đó, mới thật sự là một nam nhi chân chính? Việt Phồn Tinh nghĩ, tự so sánh với chính mình. Anh dùng diện mạo, tiền tài làm vốn để đùa giỡn, thậm chí còn ban cho nó cái tên thật đẹp là ‘theo đuổi tình yêu’, nhưng sau cùng, chỉ đổi lấy sự trống vắng, cô đơn. Lần này gặp lại, thật khiến anh hiểu thấu rất nhiều chuyện.

Nắng chiều nhạt dần.

Hai người đã buông bỏ gánh nặng trong lòng mình vừa uống rượu, vừa tâm sự cùng nhau.

Tâm sự những chuyện trong mười tám năm, mười tám năm không ai tham dự vào câu chuyện của đối phương, câu chuyện kéo dài, vỡ chai cũng chất dần như núi. Họ nói với nhau những chuyện họ không muốn cho ai biết.

Cuộc sống vẫn không thay đổi.

Nhưng, hai người ở ‘Vui Vẻ’ cũng đã trở nên vui vẻ hơn.

Người lớn tuổi kể chuyện tình yêu tiến triển, ánh mắt chứa đầy tia sáng gọi là ‘hạnh phúc’. Cậu trai ngồi ở đối diện, khoe miệng cong lên, thỉnh thoảng cũng sẽ hạ mi mắt xuống vì nhớ lại người đã mang đi hạnh phúc của mình.

Trong mắt cậu trai ấy ánh lên ánh sáng gian tà, giật giây trường bối của mình giao đi thể xác, cùng người mình yêu ‘làm’ một lần thật đặc biệt, để trói chặt trái tim của đối phương. Sau cùng, bị thưởng ‘đắm’ đầy đầu.

Anh xem, cậu trai ấy nhử thằm, không có anh, tôi cũng vui lắm nha.

Đột nhiên, Đan Giai Nguyệt lại hỏi cậu, rằng người nọ đang uống rượu với anh Nam, hỏi cậu có đi đón hay không, làm câu đờ người ra. Cậu là người của Mục gia, cậu rất hiểu mối quan hệ phức tạp giữa hai người, cậu nghĩ ra là vì khi nghe thấy ba chữ Việt Phồn Tinh, tim cậu vẫn sẽ đau.

Trời chiều ngả về tây, Đan Giai Nguyệt lái chiếc xe nổi tiếng mà tổng tài của Thiên Hưng đã tặng cho Mục Thiên Nam làm công cụ di chuyển trên Nam đảo, chạy tới địa chỉ người kia cho.

Khi bước vào ‘hiện trường’ anh vừa kinh ngạc, lại vừa giật mình khi trông thấy hai người họ gục giữa một đồng vỡ chai, còn ông chủ quán hiền lành thì đang luống cuống vì không biết làm thế nào để họ tỉnh lại.

Đan Giai Nguyệt thanh toán tiền, khiêng người nọ lên xe xong, mới xoay lại nhìn người vừa thốt ra câu ‘không muốn gặp lại con người phụ bạc xấu xa’ đó.

Vì lời nói và hành động quá khác nhau, cậu trai ấy đỏ mặt đứng trước xe, làm bộ như rất thản nhiên, nói với Đan Giai Nguyệt, “Tại sợ anh Giai Nguyệt mảnh mai quá khiêng không hết hai con ma men đó thôi nha!”

Đan Giai Nguyệt cười, bảo: “Nhóc à, giao lại cho cậu đó!”

Mục Dĩ nghiêm mặt, đáp: “Ừ!”

Những chuyện thế này... tình yêu đúng thật là... Đan Giai Nguyệt nghĩ, sau cùng chỉ nói: “Hãy làm những chuyện đừng để mình hối hận, tuy nhiên, cũng đừng quá cưỡng cầu!”

Cậu trai ấy suy nghĩ, đáp lại: “Đây là lần cuối cùng, bất quá tam, tôi hiểu, tôi cũng sợ mình hối hận!” Nói xong, cậu xoay người đi vào trong quán. Bóng lưng gầy yếu nhưng thật kiên cường.

Ai cũng có những cố chấp riêng của mình.

Lúc này, Đan Giai Nguyệt đang suy ngẫm những thay đổi giữa mình và Mục Thiên Nam. Bởi vì hiện tại, anh ấy đã sắp trở thành cái bóng của mình rồi. Đan Giai Nguyệt nghĩ, nếu anh là của tôi, tôi sẽ dùng sinh mạng mình để yêu anh. Anh là người yêu của tôi, là bạn bè của tôi, cuối cùng, anh sẽ trở thành người thân của tôi.

Người thanh niên ôn nhu ấy, đang lau chùi thân thể cho Mục Thiên Nam – người vẫn ngủ say, giúp anh ta thay áo ngủ, lại còn đặt anh ta ngay ngắn trên giường.

Tôi không có chí lớn, có thể làm bạn với anh cả đời không?

Đêm khuya thanh vắng.

Mục Thiên Nam giật mình tỉnh dậy.

Ánh đèn ngủ nhỏ nhỏ bên giường đã đủ để anh thấy rõ tình huống hiện giờ.

Anh đang ở trên giường trong khách sạn, Đan Giai Nguyệt ngủ cạnh anh. Thế giới thật yên tĩnh.

“Thiên... Thiên Nam...” Đan Giai Nguyệt đang ăn mặc chỉnh tề nghe tiếng động của người nọ, giật mình tỉnh dậy, “Sao tôi lại ngủ ở đây cơ chứ?” Anh xoa xoa mắt, nhìn chiếc đồng hồ cho thấy trời đã sắp sáng trên tường.

Mục Thiên Nam im lặng trông theo động tác của người nọ.

Đan Giai Nguyệt xuống giường, nói: “Đợi chút nha, tôi đi lấy thuốc giải rượu cho cậu!”

Mục Thiên Nam nắm cánh tay người đang muốn đi khỏi lại.

“?”

“Cậu ngồi xuống đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Nghe thế. Cả người Đan Giai Nguyệt theo bản năng cương cứng lại. Ngồi xuống.

Mục Thiên Nam nói: “Tôi muốn buông cậu ra!”

Đan Giai Nguyệt cúi đầu.

“Tôi muốn buông cậu ra, nhưng không được!” Mục Thiên Nam nhẹ nhàng thốt ra, hôm nay gặp Việt Phồn Tinh, đã khiến anh cẩn thận suy nghĩ lại rất nhiều chuyện.

“Có người thích lạm tình, nhưng cũng có người tìm mãi cũng chẳng có được tình yêu. Việt Phồn Tinh nói rất đúng. Cậu đã tìm thấy tôi, hoặc tôi đã chọn cậu, tôi thừa nhận đó là vận may của tôi!”

“Cậu cũng biết rồi đó, tôi có rất nhiều khuyết điểm, cho nên, nếu tôi tiếp nhận cậu, cậu sẽ phải hiểu là đời đời kiếp kiếp cậu không được phép rời bỏ tôi. Giờ, cậu hãy nói cho tôi biết, cậu có đồng ý hay không?”

Kỳ hạn ba ngày đã hết.

Đan Giai Nguyệt ngẩng đầu, xoay qua, trấn tĩnh lại, mỉm cười, đúng vậy, anh biết mình đáng được như thế. Anh lập tức lao tới ôm lấy người nọ, “Tôi đồng ý! Tôi đồng ý trở thành người yêu của cậu, người bạn của cậu, người nhà của cậu! Cũng mong cậu có thể đời đời kiếp kiếp không rời bỏ tôi!”

Đời đời kiếp kiếp, một lời hứa rất nặng. Bởi vậy, mới càng khiến người ta phải động tâm.

Trận chiến một người này, tất nhiên là chiến đấu rất gian khổ. Nhưng kết quả, coi như cũng không tệ lắm.

Bầu không khí tốt tới nỗi hơi thở ái muội tràn ra khắp nơi. Gần đây, Mục Thiên Nam ngày một yêu thích nam sắc của Đan Giai Nguyệt, anh bắt đầu hôn xuống gáy, khiến trong mắt Đan Giai Nguyệt dần dần chứa đầy xuân tình nhộn nhạo.

Ừ, ừ, Mục Thiên Nam nghĩ, giờ đã hiểu lòng nhau rồi, chắc là tối nay đã có thể...

“Chờ chút!” Cậu bạn Đan Giai Nguyệt lập tức đẩy người đang hôn tới xương quai xanh của mình ra, kêu lên, “Đi giải quyết vấn đề của cô Chu trước đi!”

Dục cầu bất mãn, dục cầu bất mãn nha!

Với Mục Thiên Nam mà nói, đây là quyết định cuối cùng của anh. Anh can đảm ra quyết định? Quyết định chính xác? Mạo hiểm quyết định? Tất cả vẫn chưa thể nói lên được điều gì.

— Hoặc là nói, quyết định lần này của anh, không có liên quan tới lý tính, chỉ có tình cảm mà thôi.

Thế giới đồng chí, Mục Thiên Nam không biết, nhưng vì Đan Giai Nguyệt, từ đây về sau, anh sẽ đặt chân vào.

46. Chương 46

Hai người ngồi trên máy bay, vừa nhìn vầng thái dương ngụy nga trắng lợt như đang ở thật gần, vừa nói về chuyện của Việt Phồn Tinh và Mục Dã.

“Để tôi từ từ kể cho cậu biết mối quan hệ giữa tôi và Việt Phồn Tinh!” Mục Thiên Nam nói khẽ với Đan Giai Nguyệt. Thật ra thì trưa hôm trước, sau khi anh nói chuyện điện thoại với Việt Phồn Tinh xong, Đan Giai Nguyệt cũng đã hỏi về chuyện này, nhưng anh lại không trả lời. Tuy nhiên, hiện tại, anh đã xác định mối quan hệ với Đan Giai Nguyệt, bất kể là xuất phát từ lo lắng, hay vấn đề gì, anh cũng phải thẳng thắn mới được. Và việc này, đối với một người luôn luôn không thẳng thắn như Mục Thiên Nam mà nói, chính là một điều rất khó khăn.

“Cậu cứ để từ từ, dù sao thì tôi cũng không vội lắm!” Đan Giai Nguyệt nghiêng đầu, mắt đầy ý cười, thật ra đó chính là một kiểu cổ vũ. Người hiểu rõ Mục Thiên Nam, chẳng ai khác ngoài Đan Giai Nguyệt, “Tôi cam đoan, bất kể là nghe được chuyện tày trời gì, cũng sẽ không hét toáng lên ngay ở đây!”

“Được thôi!” Nếu không phải đang ở trên máy bay, Mục Thiên Nam nhất định sẽ xoa đầu người đàn ông ngồi cạnh bên. Tất nhiên, cũng không nhất định, vì gần đây anh lại càng thích hôn cậu ta hơn.

Bỏ qua những tình tiết không nên làm ngay tại nơi công cộng thế này, Mục Thiên Nam kể về mẹ mình, về mối quan hệ giữa anh và Việt Phồn Tinh, về những chuyện đã ngăn cách hai người và cả chuyện hòa hảo của hai người vào hôm qua.

Lúc mới nghe, Đan Giai Nguyệt ngây ra, có nhiều lúc anh phải che miệng lại, vì sợ mình sẽ hét toáng lên thật. Nhưng về sau, anh lại bắt đầu suy nghĩ và đồng cảm, bởi vì cuộc đời Mục Thiên Nam đúng thật là gặp rất nhiều trắc trở. Ý thức được hiện tại không phải là trường hợp để bày tỏ cảm tình, anh hít sâu một hơi, lên tiếng, “Có lẽ đây không phải là lúc để kể những chuyện này!”

“Thế ai đã hỏi vậy?” Mục Thiên Nam nhú mày.

“Tôi sai rồi! Giờ kể nữa nhất định rất khó chịu, rất khổ sở có đúng không?”

Nghe thấy câu nói quan tâm mình, Mục Thiên Nam hạ mi, mỉm cười, không nói gì nữa.

Sau đó, Đan Giai Nguyệt cảm thấy nên thay đổi bầu không khí này một chút, nên đã nói đùa, “Cứ như trong phim nha!” thế là kết thúc đề tài đó ở đây. Kể đó, anh lại bắt đầu kỳ vọng và chân thành chúc phúc cho tình cảm Mục Dã dành cho Việt Phồn Tinh, sau cùng bị con người lạnh lùng bên cạnh đánh giá là ‘gà mẹ và bà mối’....

— Cui như đây là mở đầu của tình yêu đi.

Mục Thiên Nam không hiểu lắm, nhưng anh nghĩ, ‘tình yêu’ phổ biến khắp thiên hạ, mà nếu đã phổ biến như vậy, nhất định là một chuyện rất phàm tục. Những lời nói trần tục, cử chỉ trần tục, lúc trải qua, chắc chắn cũng rất bình thường. Con người ấy, lại bắt đầu dùng lý tính để nghiên cứu cảm tính của mình.

— Nếu không phải Đan Giai Nguyệt, có lẽ anh đã không thể có những giây phút bình thản, hạnh phúc như vậy.

Anh nghĩ, một cậu trai yêu mình suốt mười năm, trên thế giới này sao có thể tìm ra người thứ hai đây?

Càng nghĩ, lại càng thấy cảm động, anh theo bản năng dùng đôi mắt mình đi tìm người nọ.

Mục Thiên Nam vừa nghiêng đầu qua, đã thấy ngay Đan Giai Nguyệt đang ngủ gục.

Mục Thiên Nam cảm thấy, nếu quyền chủ động luôn ở trong tay mình, vậy trong thời gian Đan Giai Nguyệt chờ câu nói ‘Tôi quyết định dẫn cậu theo’ nhất định sẽ thấy không yên. Và bây giờ, chắc là cậu ấy an tâm rồi.

Suốt cả quá trình, anh đều được đối phương cho, giờ anh đã học được cách cho lại đối phương. Anh phát hiện, trong lòng có một người, suy nghĩ về cảm nhận của người ấy cũng không khiến anh bài xích, thậm chí là ngược lại, nó còn khiến anh có cảm giác yên bình giống như một người đã thành gia lập thất. Điều này, khiến anh bắt đầu hiểu rõ hạnh phúc khi có Đan Giai Nguyệt, anh bắt đầu khác với trước đây.

Anh nhìn Đan Giai Nguyệt, kéo tấm chăn mỏng che lên người cậu ấy.

Đúng vậy, bắt đầu khác trước, Mục Thiên Nam – người luôn bị những kẻ xung quanh xem là ‘lạnh nhạt, vô tình’ đang tự giấu trong lòng, nhưng nó cũng ngọt như mật đường vậy.

Mục Thiên Nam kéo đầu Đan Giai Nguyệt ngả sang vai mình, để cậu ấy có thể ngủ thoải mái hơn.

Giấc mộng ngày xưa lại quay về, Đan Giai Nguyệt mơ thấy cảnh mười năm trước. Lúc đó, trong trí nhớ của anh, cha mẹ vẫn còn rất trẻ; những người bạn vẫn chưa biến mất khỏi cuộc sống của anh; cây bông gòn trước sân xòe tán thật rộng giữa nắng hè; tiếng chuông tan học vang lên và cậu trai mà anh thích hòa vào dòng người, hờ hững đi ngang qua trước mặt anh...

Mục Thiên Nam đang nghiên cứu những dấu hân trên cổ Đan Giai Nguyệt bị mình in lên hôm qua, đột nhiên thấy một hàng nước mắt chảy xuống những dấu vết xanh tím ấy —

Mục Thiên Nam lay Đan Giai Nguyệt dậy.

Sau khi tỉnh lại, Đan Giai Nguyệt cúi đầu, lặng lẽ khóc trong chốc lát.

Hiện tại đang ở trên máy bay, nên Mục Thiên Nam không hỏi gì, anh chỉ nắm lấy bàn tay dưới lớp chăn lông của cái người vừa bỗng nhiên rơi lệ.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Bình tĩnh lại, Đan Giai Nguyệt nhìn Mục Thiên Nam bằng đôi mắt còn ngấn nước, “Mơ thấy một giấc mộng giữa ban ngày. Thấy lại những người đã không còn có thể nhìn thấy nữa, và cả những thứ thật thích trước đây... Ngày mưa hôm đó, cậu nói một câu ‘tạm biệt’ với tôi rồi bỗng nhiên biến mất... Cha mẹ tôi cùng với Triệu Tử Dương – bạn thân của tôi, đã mất ở bệnh viện chuyên khoa...” Lời kể giống như một bài làm văn.

Mục Thiên Nam vẫn im lặng, nhưng bàn tay nắm lấy tay đối phương lại càng siết chặt hơn.

— Giấc mộng ngày xưa.

Tôi đã đi quá xa rồi.

Có được và mất đi, đều chẳng thể lường trước được.

Toàn bộ đều là những thứ yêu thương thật lòng, nhưng thời gian lại chẳng cách nào toại nguyện.

Cho nên, những hứa hẹn như thế, không thể tin, cũng không đủ để lòng người nhẹ nhõm.

Nhưng, thân đắm trong thời gian, lại chẳng chịu cam tâm.

Xin hãy tha thứ cho tể bào thi sĩ trong người Đan Giai Nguyệt, anh rất vui, cho nên mới thấy bất an.

Thật muốn ở trên máy bay ôm người đang này quá đi mất! Cuối cùng thì Mục Thiên Nam cũng hiểu là một khi yêu đồng tính sẽ bất tiện cỡ nào, muốn ôm người mình yêu để an ủi một chút cũng chẳng được.

Không thể hành động, vậy có thể dùng ngôn ngữ. Ông trời, có phải ông đang cố tình làm khó người này chăng? Nhưng cuối cùng, anh vẫn thật sự thốt nên lời, về sau, những lúc nhớ tới, anh đều nổi da gà, “Ngoan, chỉ là mơ thôi, không phải thật đâu, tôi vẫn luôn ở cạnh cậu này!”

Ba vạn thước trời cao, máy bay bay thẳng một mạch về phía Tây Bắc.

47. Chương 47

— Ở trong lòng tôi, giá trị của anh rất lớn. Bởi vậy, nếu anh là của tôi, đó không phải giống như có được một số tiền lớn, hay mua một món đồ vừa ý, hay ăn một món ăn ngon. Cảm giác đó, giống như toàn bộ thế giới đều thuộc cả về tôi, làm tôi chấn động...

— Được rồi! Không nói vắn vể nữa, nhưng tôi cũng phải thừa nhận là nó đã làm thỏa mãn lòng tự tôn nam nhân của tôi. Tôi chỉ là tôi, không phải là ‘thần tích’. Nếu anh cho tôi là ‘thần tích’, đó là anh đang ngưỡng mộ tôi. Tôi cần phải nói rằng, tôi cho anh tham dự vào cuộc đời tôi, hoặc là, tôi quyết định bước vào đời anh, tất cả đều là những gì anh đáng có được. Ừ... Anh là một người khiến tôi phải động lòng.

— Ừ, tôi sẽ cho anh hạnh phúc.

Khi Đan Giai Nguyệt nghĩ tới câu ‘Tôi sẽ cho anh hạnh phúc’ ấy, anh thấy rất an lòng.

Dưới tấm chăn bông, Mục Thiên Nam đan tay vào tay người nọ, anh run lên một chút. Sau cùng, mới nói khẽ, “Tôi nghĩ tôi rất mong chờ cậu đi vào cuộc đời tôi!” Sau đó... “Tôi không hiểu thứ được gọi là hạnh phúc ấy lắm, nhưng tôi sẽ học cách cho nó!”

Nghe câu đó, Đan Giai Nguyệt siết chặt hơn bàn tay đang giao nhau.

Đan Giai Nguyệt ngẩng đầu, để ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong mắt mình, nhìn thẳng vào mắt Mục Thiên Nam, nói: “Xin hãy đợi tôi, tôi sẽ cố gắng cho cậu hạnh phúc, không để cậu hối hận. Tôi sẽ nhanh chóng kiên cường lên, không ảnh hưởng tới những thứ xung quanh cậu!”

Ánh mặt trời bao khuôn mặt Đan Giai Nguyệt thành một vòng tròn sáng chói, anh nói với Mục Thiên Nam, “Cũng xin cậu hứa với tôi, phải giải quyết cho xong chuyện của cô Chu. Còn nữa, nếu như tình cảm cậu dành cho tôi bắt đầu từ ‘hảo cảm’ chuyển tới ‘yêu’ thì xin cậu hãy cho tôi biết! Bởi vì tôi đã quen ngưỡng mộ cậu, cho nên không dám đoán tâm của cậu. Sau cùng, nếu có một ngày, cậu phát hiện sự tồn tại của tôi không thể thiếu trong sinh mệnh của cậu, xin cậu hãy hứa với tôi...”

Đan Giai Nguyệt chậm rãi nói ra những lời cam đoan thiếu thực tế của con người, nhưng nó lại là những lời đầy lý tưởng, “Xin hãy hứa với tôi, cả đời này không thay đổi!”

Quả nhiên, cậu yêu tôi hơn tôi yêu cậu nhiều lắm. Mục Thiên Nam nghĩ.

Mục Thiên Nam bắt đầu trầm tư.

Tôi sẽ cho cậu hạnh phúc — người có tình cảm tha thiết, chân thành như vậy, trong quãng đời gần ba mươi năm qua của anh, chỉ tìm thấy một. Đó chính là mẹ anh. Bà vì người kia và con mình mà nhảy xuống vách núi, trước lúc đi, bà chỉ để lại cho các con nụ cười ‘không sao đâu, đừng sợ’.

Trong nửa tháng gặp lại Đan Giai Nguyệt, anh đã để cậu ấy dần dần làm quen với một thứ tình cảm mới.

Mục Thiên Nam phát hiện, thì ra sinh mệnh của anh lại hổng một lỗ to như vậy và Đan Giai Nguyệt – người đàn ông này – đã dùng nụ cười ấm áp, dùng những cử chỉ dịu dàng mang tới ánh bình minh lấp đi lỗ thủng u ám, mờ mịt của anh...

Mục Thiên Nam nheo mắt lại, chỉ thốt ra một chữ: “Được!”

Trên không trung ba vạn mét, máy bay đưa mọi người đi về phía Tây Bắc, nơi có nhà của bọn họ.

Lúc xuống máy bay, hai người lại bàn với nhau lần nữa. Đại ý là Chu Uy An sẽ tới đón, hỏi hai người có nên xuất hiện trước mặt cô ta hay không. Mục Thiên Nam đã lấy suy nghĩ ‘Có tình là bảo vật, còn vô tình là cỏ rác’ quyết định, tất nhiên là phải đi cùng. Đan Giai Nguyệt nghe thế thấy rất vui, nhưng, mặt khác anh lại thấy đau đầu với chuyện người này vô tình với cô bạn gái đã quen năm năm như vậy, nên anh phản đối. Huống chi, cùng tới đón còn có các sếp và đồng nghiệp trong công ty, bọn họ xuất hiện cùng nhau sẽ giải thích thế nào đây? Với lại, hiện tại anh cũng không muốn xảy ra chuyện không hay với Chu Uy An ngay ở phi trường.

Cuối cùng, Đan Giai Nguyệt thắng.

Mục Thiên Nam không ngờ là anh lại không muốn tách khỏi Đan Giai Nguyệt dù chỉ một chút, anh theo bản năng nắm tay người kia lại, nhìn vào đôi mắt khó hiểu của Đan Giai Nguyệt, cúi người hôn xuống.

Đan Giai Nguyệt ngậy ra một chút, rồi vuốt ve đôi môi vừa bị ai đó hôn trộm, nói: “Tôi đã đợi mười năm, đợi thêm chút nữa có đáng là gì!” Anh hiểu, đối phương đang muốn an ủi anh.

“...Đến trưa, tôi muốn gặp lại cậu ở nhà!” Mục Thiên Nam nói, rất dịu dàng.

“Được!” Đan Giai Nguyệt đáp. Sau đó, xoay người, đi khỏi.

Đan Giai Nguyệt mỉm cười, hòa vào dòng người phía trước.

Nơi đây có mùa thu của quê nhà, rừng cây rụng lá, cái lạnh đang kéo về. Nhưng, tình yêu, vẫn đang độ xuân về hoa nở.

Được rồi, đó chỉ là tình yêu của Đan Giai Nguyệt.

Ra sân bay, ngồi vào taxi, vừa mở di động lên đã thấy hai tin nhắn gửi đến.

Việt Phồn Tinh nói: “Đừng là bà mối và gà mẹ nữa!”

Mục Dã nói: “Tôi muốn viết thư cho anh, bởi vì nếu cứ gửi tin thể này mãi thì đúng là không có cá tính gì hết. Thật ra thì tôi cũng đã viết thử rồi, nhưng, mấy chuyện cấm kỵ thể này mà viết ra thì ngại quá, cho nên, đồng đạo, anh hãy xem cho kỹ... Tôi nói, anh Giai Nguyệt, tôi nản rồi!”

Đan Giai Nguyệt khép di động lại, thở dài.

Đường tình, chưa bao giờ dễ đi cả.

Nhưng, chỉ cần nhớ tới mình vẫn còn trên đường, lại phải đi tiếp. Dù sao, anh cũng là một người đã sống hai mươi sáu năm.

Anh sẽ không thấy áy náy với Chu Uy An nữa, anh tự nhủ với mình: Anh sẽ dọn tới nhà Mục Thiên Nam, anh sẽ bắt đầu làm việc, anh muốn trở thành người yêu, thành đồng nghiệp trong cuộc sống và công việc của Mục Thiên Nam.

Nhưng, Mục Thiên Nam sẽ xử lý chuyện giữa anh ta và Chu Uy An như thế nào đây?

Còn nữa, dọn tới ở cùng nhau, tức là phải ‘làm’ rồi? ‘Làm’ nha...

— Đan Giai Nguyệt vẫn còn có chút ngây thơ ấy vừa nghĩ tới vấn đề thứ hai, đã thành công quên mất những lo lắng ở vấn đề thứ nhất.

48. Chương 48

.

[Trong cuộc đời của tôi, những người không thể theo tôi cả đời sẽ được liệt vào dạng khách qua đường, còn với người khác, chắc là cũng thế. Trong câu chuyện của người khác, tôi chỉ là một khách qua đường, gọi là ‘vai phụ’.] — Mục Dã đang viết gì đó.

Gần đây, cậu thích tới quán cafe ‘Vui Vẻ’ gọi món bánh ngọt ‘thập nhị sắc’. Từ lúc Mục Thiên Nam và Đan Giai Nguyệt rời khỏi Nam đảo, mỗi ngày vào lúc ba giờ chiều, cậu đều tới đây. Ở đây có cung cấp miễn phí một bộ tạp chí, hoặc ăn, hoặc uống, hoặc đọc, cũng có thể xem như một thú vui tao nhã.

[Đình khi tôi còn trẻ, cũng từng cười tôi nông cạn, nếu như anh không thích tôi. Vai phụ thì có gì không tốt, khi nào lên sân khấu, khi nào đi khỏi, là cười hay khóc, có từng được anh để trong lòng? Được rồi, được rồi, tôi thừa nhận tôi không phải là diễn viên chính trong đời anh, cho nên, tôi phải thoái lui...]

— Viết xong những dòng ấy, Mục Dã ngồi ngay ngắn lại, cầm lên xem, gấp lại mấy lượt rồi quẳng vào thùng rác dưới chân.

Thư không ai xem, chính là đồ bỏ. Mục Dã hoàn hồn lại, cầm tách cafe đã nguội lạnh lên. Vào lúc này, cô chủ quán cột tóc đuôi ngựa cao cao cũng xuất hiện bên cạnh bàn của cậu, đặt xuống một ly cafe còn phả lên hơi nóng, đỏ mặt, lắp bắp: “Vì gần đây anh luôn tới đây, rất cảm ơn, quán chúng tôi tặng cho anh một ly miễn phí, mời dùng!”

Cậu ngẩng đầu lên, ngây ra một chút, rồi mỉm cười, đáp: “Cảm ơn!”

Một nụ cười, rất có uy lực. Tóm lại, cô chủ quán đã giải giáp quy hàng, lui về hậu trường.

Mục Dã sờ sờ chiếc cằm nhọn nhọn của mình, nghĩ, ờ, mình cũng rất có tư chất, rất có tự tin nha.

Tuy nhiên, những suy nghĩ tốt đẹp ấy đã chấm dứt vào buổi trà chiều. Bởi vì, ba của cậu gọi điện thoại tới, nói Mục gia đã xảy ra chuyện lớn — Mục Thiên Nam muốn chia tay với Chu Uy An. Nhưng, trời ạ, ngay cả thiệp đính hôn cũng đã phát rồi, như thế cũng chưa sao, quan trọng là Chu Uy An, cô ta đại diện cho tập đoàn tài chính họ Chu nha!

Tắt máy, trên mặt Mục Dã là vẻ khiếp sợ và tức giận, ánh mắt cậu lại lia qua tách cafe đã nguội từ lâu, cau mày, bật cười. Nụ cười ấy, nửa là vui vì người khác, nửa vì xót thương cho bản thân mình.

Được rồi, được rồi, cũng đã tới lúc phải xuống sân khấu rồi. Vậy, trở về thôi, trở về nơi mình nên ở.

Cậu đứng dậy, nói với cô gái vẫn luôn nhìn lên mình, “Tính tiền!”

Trước lúc ra khỏi cửa, cô gái ấy lại mong chờ, thốt một câu, “Mời anh lần sau lại đến!”

“...Được!” Mục Dã đáp, trước lúc đi, không ngờ cậu lại còn lừa gạt con gái, vì thế, cậu bỏ thêm một câu, “À, cafe và ‘thập nhị sắc’ ở đây tuyệt lắm!”

Cô gái đột nhiên kêu to, “Chờ tôi chút! Tôi có cái này muốn tặng anh!”

Ánh mặt trời trên Nam đảo rất đẹp. Mục Dã xách ‘thập nhị sắc’ cô chủ quán tặng, bước thong thả trên đường, nghĩ, xin lỗi! Bởi vì, lần này cậu trở về là để xem Mục Thiên Nam giải quyết chuyện kia thế nào, sau đó, cậu sẽ xuất ngoại. Không biết bao lâu cậu mới có thể trở lại nơi đây.

Cậu rút tấm thiệp nhỏ kẹp dưới ruy băng ra, thấy mấy dòng chữ.

Thập nhị sắc:

Xanh tím quang mang, cho bạn cội nguồn của tôi

Hồng chanh sắc thể, cho bạn tình yêu say đắm

Hắc bạch, thất vọng và trọng sinh.

Bụi hoàng, hãy quên và tha thứ.

Theo năm tháng xoay vần, cảm ơn bạn đã tặng tôi những màu như vậy.

“...” Mục Dã xem xong, tiếp tục rảo bước, lẩm bẩm, “Đường như không đủ mười hai màu nha...”

Hạnh phúc đã bị mang đi, cho nên đó không chỉ là hận.

— Theo tháng năm xoay vần, cảm ơn anh đã tặng tôi những màu như vậy. Việc Phồn Tĩnh.

49. Chương 49

.

Cuối tháng mười.

Ngày mừng một tháng mười một là ngày đính hôn của Mục Thiên Nam và Chu Uy An. Chu Uy An được bạn trai hẹn ra ngoài, hai người vừa đi vào một quán cafe, đột nhiên cô nhận được một cú điện thoại chúc mừng từ nước ngoài. Chu Uy An cười, ra chiều có lỗi với bạn trai mình, sau đó tiếp điện thoại.

Mục Thiên Nam ngồi xuống bàn, nhìn cô gái đang vui cười hớn hở nói tiếng Anh với bạn thân của mình.

Người lãnh huyết vô tình. Anh chợt nhớ tới nhận xét của những người quanh khi anh còn là học sinh.

Anh lặng lẽ đợi cô ấy nghe điện thoại xong.

Trên mặt cô gái vẫn là vẻ vui mừng, cô hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Anh nói: “Chúng ta chia tay đi!”

— “A a a a!!!” Nghe tới đó, Đan Giai Nguyệt hét to lên, tỏ vẻ không thể tin nhìn gương mặt lạnh lùng của Mục Thiên Nam.

“Cậu có thể uyển chuyển một chút không vậy! Đó là một cô gái, một cô gái cậu đã quen năm năm rồi đó nha...” Nói xong, anh thấy thật hết cách.

“Có vấn đề gì sao?” Mục Thiên Nam nhíu mày.

Đó là chuyện một tuần sau khi về tới nhà. Trong lúc Đan Giai Nguyệt vẫn chưa biết đầu cua tai nheo gì, Mục Thiên Nam đã giải quyết xong mọi chuyện, sau đó kể lại với anh bằng ngôi thứ ba.

Tối đó, ở nhà Mục Thiên Nam.

Đan Giai Nguyệt ngồi phịch xuống salon, ngửa đầu nhìn lên người cũng đang nhìn mình, cúi đầu, nói: “Cậu không thể cho phép tôi áy náy chút à?”

Mục Thiên Nam dứt hai tay vào túi quần, đáp: “Cho dù có uyển chuyển thế nào, kết quả cũng sẽ là ‘chia tay’. Đó là lỗi của tôi, tôi quen một người mình không yêu, lại còn muốn chung sống cả đời, sau cùng còn làm tổn thương đến cô ấy. Cho nên, chẳng có liên quan gì tới cậu cả!”

Đan Giai Nguyệt đứng dậy, vươn tay ôm lấy eo Mục Thiên Nam, tựa đầu vào sau lưng người nọ, nói khẽ, “Nếu không phải tôi cố chấp, cô ấy đã có được người đàn ông tốt nhất trên thế giới này...”

Nghe vậy, Mục Thiên Nam bật cười, một tay ôm lấy Đan Giai Nguyệt, một tay vuốt ve đầu đối phương, “Tôi không phải người đàn ông tốt nhất!” Anh kéo gần khoảng cách giữa hai người lại, đối diện với Đan Giai Nguyệt, “Có thể áy náy, nhưng phải nhanh chóng chấm dứt nó đây!”

Ai có thể biết được điều gì mới là lựa chọn chính xác nhất đây? Thường thì khi con người ta hối hận mới nói trước đây mình đã chọn sai này nọ, sau đó sẽ ra sức tưởng tượng tới kết quả tốt đẹp khi chọn một hướng khác. Đó không phải là phong cách của Mục Thiên Nam. Bất kể anh chọn thế nào, cũng đều làm tổn thương tới một bên khác, với anh, tất cả đều có những cái khó riêng. Nhưng nghĩ lại, anh không muốn để Đan Giai Nguyệt chịu thương tổn. Đây chính là kết luận.

Nhưng chuyện này, cũng không phải một mình Mục Thiên Nam có thể kết luận, thậm chí cũng không liên quan tới những toan tính của Chu Uy An. Đây là một cuộc hôn nhân mua bán, sau lưng chính là lợi ích của hai gia tộc Mục – Chu. Chuyện này tất nhiên Mục Thiên Nam hiểu rất rõ.

Đương nhiên, anh cũng không để ý tới.

Nếu như anh giống cậu em trai Việt Phồn Tinh, nhất định anh sẽ không yêu, nhưng hận cái ‘nhà’ này — với anh, không có hận cũng chẳng yêu.

Đan Giai Nguyệt nghe Mục Thiên Nam nói Chu Uy An không đồng ý, anh bảo đó là chuyện đương nhiên. Sau đó, lại hỏi tiếp, “Về phía gia đình, chắc long trời lở đất rồi đúng không...”

“Đúng!”

“Tôi nhất định sẽ bị cô Chu nguyên rửa chết mất, giờ tôi đã có cảm giác đó rồi nha!” Đan Giai Nguyệt cười khổ, tuy Mục Thiên Nam không hề nói nguyên nhân chia tay, nhưng bất cứ một người phụ nữ bình thường

nào cũng sẽ đoán được là đã có kẻ thứ ba chen chân vào phải không nào? Anh kéo Mục Thiên Nam ngồi xuống.

“...Cho nên cậu phải nghe tôi, không nên đi làm nữa! Cứ chờ ở nhà là được rồi!” Mục Thiên Nam nói, anh biết Đan Giai Nguyệt đang nghĩ tới chuyện gì.

“Ừ, có lẽ sẽ bị tạt axit, hoặc là bị nhà cậu thuê sát thủ này nọ...” Đan Giai Nguyệt nhìn Mục Thiên Nam: “Tôi biết tôi không thể giúp cậu chuyện gì, nhưng tôi sẽ tránh bớt chuyện cho cậu!”

“Cậu cho rằng mình đang đóng phim hả?” Mục Thiên Nam nhin không được, vỗ lên đầu người nọ một cái, “Một khi tôi đã quyết định chuyện gì, nhất định sẽ làm được! Bởi vì có lo lắng cũng vô dụng, cho nên cậu không cần phải lo lắng làm gì. Có hiểu không?”

“...” Đúng thật là một gã vừa tùy hứng vừa bá đạo. Sao tôi có thể không lo lắng chứ, tôi không phải máy móc nha, nhưng, Đan Giai Nguyệt cũng chỉ có thể đáp: “Được!”

Bàn bạc xong rồi, cho nên...

“Ngủ thôi!” Mục Thiên Nam đứng dậy.

“Ừ...” Đan Giai Nguyệt còn đang nghĩ tới chuyện của Chu Uy An, đáp một tiếng, đứng dậy.

Suốt một tuần qua hai người đều chia phòng ra ngủ. Cho nên, đến khi phục hồi tinh thần lại, Đan Giai Nguyệt phát hiện mình đã theo Mục Thiên Nam tới phòng anh ta.

“Á, đi nhầm...” Còn chưa nói xong đã bị con dã lang trầm mặc kia nuốt mất.

Không có cơ nào hữu dụng nữa cả, anh ta đã vì lời hứa ấy, ngã bài với Chu Uy An.

Tạm chấm dứt cái hôn sâu, Mục Thiên Nam trấn tĩnh lại, hỏi xử nam vẫn còn đang thở hổn hển: “Cậu thấy thế nào?”

Tôi có thể nói không hay sao? Đan Giai Nguyệt nhủ thầm trong bụng.

Tim đập thật nhanh, mặt đỏ, tai hồng.

“Nhưng mà, ờ, sợ...”

“?”

“Đau...” Đan Giai Nguyệt xấu hổ, đỏ từ đầu tới chân.

Mục Thiên Nam cúi người hôn lên môi anh, sau đó, kề sát vào tai đối phương, nói khẽ, “Cứ tin vào tôi...” Ngậm lấy vành tay đỏ ửng.

“Ừm!” Đan Giai Nguyệt không thể không rên ra tiếng.

Cam chịu? Không phải, thì chính là đồng ý. Mục Thiên Nam muốn người này, ngay tối nay, tại chỗ này.

Ôm, hôn, ngã lên giường.

Hôn xuống hầu kết, xương quai xanh, xuống tới trước ngực, xuống nữa... Xuống chút nữa! Đan Giai Nguyệt đã không còn biết gì ngoài rên rỉ. Ngay khi phía dưới hai người kết hợp với nhau, Đan Giai Nguyệt đau tới hét to lên: “Cút ra ngoài!” Tất nhiên, đối phương cũng chẳng thèm ngó tới anh. Sau đó, tiến lên, anh lại la to thêm một tiếng, sau nữa —ngất đi.

Lần này, không thể nghi ngờ là Mục Thiên Nam đã hưởng thụ thật sự, dù người này không chịu phối hợp cho mấy.

Anh không ngờ là mình có thể hôn một người cùng giới tính đến nghiện như vậy, nương theo ánh trăng, anh lau mồ hôi đổ trên trán người nọ, động tác vô cùng dịu dàng. Dĩ nhiên, đó cũng là một dạng hưởng thụ cực hạn.

Không chỉ không ghét, ngược lại, còn muốn tới thêm một lần.

Trước lúc ngắt đi, Đan Giai Nguyệt đã hét to một câu trong vô thức, “Mục Thiên Nam, tôi yêu cậu!” Không thể nghĩ ngờ, đây là một quá trình hợp nhất giữa thể xác và linh hồn.

Sự hợp nhất giữa thể xác và linh hồn... Ánh mắt Mục Thiên Nam vẫn luôn dán chặt trên mặt Đan Giai Nguyệt, trong đó chứa đầy nhu tình, ngay cả sự lạnh lùng trong lòng cũng đã tan biến hết.

— Mẹ, con nghĩ con đã tìm được hạnh phúc mẹ từng nói rồi.

50. Chương 50

Đi kèm với mùa hè, chính là mưa, trận mưa vào cuối tuần hôm đó dường như kéo ngày một dài. Bầu trời u ám, không chút ánh sáng, tiết trời khắc nghiệt lại càng khiến nhiều người chẳng được vui.

Mưa to như trút nước.

Đan Giai Nguyệt nhìn thấy một nam sinh đang bước nhanh trên hành lang vắng người, rồi lại có thêm một nam sinh đi thẳng tới, nhìn kỹ khuôn mặt của nam sinh thứ hai — Chính là Mục Thiên Nam của thuở thiếu thời! Nam sinh nọ và Mục Thiên Nam chạm mặt nhau, cúi đầu, không nói tiếng nào, tiếp tục đi như trước. Hai người sắp đi ngang qua nhau, đột nhiên Mục Thiên Nam gọi nam sinh kia lại.

“Này!”

Nam sinh nọ nghe thế, kinh hoảng dừng chân.

Mục Thiên Nam không xoay người, nam sinh nọ cũng không nhúc nhích, hai tấm lưng đối diện với nhau.

“Sao cậu lại...” Mục Thiên Nam lúc còn niên thiếu mở đầu câu chuyện, sau đó dừng lại, “Thôi, bỏ đi!”

Đan Giai Nguyệt nghĩ, chắc Mục Thiên Nam định hỏi sao từ chuyến hành trình ở suối nước nóng trở về, nam sinh ấy lại biến mất tăm, cho dù có vô tình chạm mặt cũng sẽ lẫn mất.

Nam sinh nọ vẫn cúi đầu, im lặng.

Không gian vắng lặng, ngoài trời chỉ có tiếng mưa rơi ‘ào ào’.

“...Tạm biệt!” Mục Thiên Nam nói xong, nhìn thật kỹ nam sinh đang đưa lưng về mình một chút, xoay người, bước đi.

Nam sinh nọ đứng yên nghe tiếng bước chân xen lẫn với tiếng mưa của người ấy biến mất ở cuối hành lang.

— Ở cuối chân trời, nơi đâu có đồi cát?

Nam sinh ấy tuyệt vọng, gục xuống, khóc trong tĩnh lặng.

Tiếng khóc ấy đã bị vùi lấp trong tiếng mưa to.

Cảnh tượng thay đổi, hiện tại Đan Giai Nguyệt đang ở góc thang lầu. Anh lại thấy được nam sinh nọ.

Đó là cái hôm sau ngày Mục Thiên Nam nói ‘tạm biệt’ một ngày. Vẫn là một ngày mưa.

Nam sinh ấy đi ngang qua lớp của ‘người kia’, lại theo bản năng bước thật nhanh, nhưng cậu ấy lại vô tình nghe được những người bên trong nói chuyện:

A: “Quý công tử lạnh lùng đó đi rồi, đi thật rồi đó! Ban đầu tớ còn tưởng là nói đùa, toàn mấy chuyện đồn thổi thôi chứ!”

B: “Cũng đúng nha! Nghe nói là đi Mỹ...” Câu nói bị cắt ngang do nam sinh nọ đột nhiên lao tới.

Chuông báo giờ học vang lên.

Mọi người chạy nhanh lên lầu, duy chỉ có nam sinh ấy là đi ngược lại. Cậu ta chạy xuống lầu, lao vào trong mưa, dưới ánh mắt kinh ngạc của người gác cổng, cậu ấy chạy ra khỏi cổng trường. Đó là ẩn ý của câu ‘tạm biệt’ sao? Đúng không? Mục Thiên Nam! Đúng không... Mục Thiên Nam...

Đúng không? Mục Thiên Nam!

Chạy đến sức cùng lực kiệt, chạy đến lệ rơi đầy mắt, chạy đến khi, cậu chạy không nổi nữa.

Nam sinh ấy đứng ở cuối con đường, để mặc cho mưa to xối ướt người cậu.

Vô vọng, tuyệt vọng.

Tuyệt vọng, vô vọng.

Tiếng yêu không thốt thành lời, mãi mãi cũng không thể nói được với người yêu.

Đó là một giấc mộng chân thật.

Đan Giai Nguyệt mở mắt ra, vươn tay, che đôi mắt lại, để mặc những giọt nước bên trong chảy ra hết, sau đó lau đi.

Vì đêm qua làm vận động ‘nào đó’ nên khiến cả người, nhất là bộ phận ‘gì đó’ đau muốn chết, giờ anh chỉ có thể nhom dậy một chút. Trong mắt vẫn còn giọt lệ chưa khô, anh nhìn người đang ngủ ngon lành bên cạnh mình. Vươn ngón tay ra, họa lên khuôn mặt người ấy trong không trung.

Chiếc đồng hồ sinh lý khiến Mục Thiên Nam thức dậy đúng giờ, anh vừa mở mắt ra, đã trông thấy một khuôn mặt và bàn tay. Bàn tay đó đã bị chủ nhân của nó xấu hổ rút trở về.

Mục Thiên Nam cười. Vận động trên giường quả là có thể giúp cơ thể và đầu óc thư thái hơn nha, anh nghĩ. Tất nhiên chuyện này cũng đã khiến anh có động lực đi giải quyết việc công và việc tư của hôm nay. Ông chú Mục Gia Hùng đang nổi giận, còn phía nhà họ Chu, chắc anh cũng phải sang đó một lần...

Mục Thiên Nam biết mình thức dậy chắc cũng khoảng sáu giờ rưỡi, anh ngồi dậy, chuẩn bị mặc quần áo vào.

Bạn biết rồi đó, bất kể trong lòng có yêu nhau bao nhiêu, nhưng một khi thân thể kết hợp, tình cảm của hai người nhất định sẽ tiến thêm một bước. Cũng giống như ở trên người lẫn nhau đều dán mác ‘vật đã có chủ’ vậy, cho nên tình cảm sẽ càng sâu nặng hơn.

Mục Thiên Nam vươn tay vỗ lên má người đang trợn tròn mắt nhìn chằm chằm mình.

Khó khăn lắm Đan Giai Nguyệt mới xoay người lại được, mà xoay người qua xong, anh cũng tiếp tục nhìn chằm chằm Mục Thiên Nam.

“Sao vậy? Còn đau lắm phải không?”

“...” Đan Giai Nguyệt nói: “Cậu có thể đừng nhắc tới mấy chuyện như vậy trong cảnh lãng mạn thế này không? Đương nhiên là đau rồi!”

Thấy Đan Giai Nguyệt hờn dỗi, Mục Thiên Nam lại cúi người hôn xuống.

Sau khi chân chính kết hợp, một bên làm nũng, một bên khác cưng chiều chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa nha.

Hôn đến sắp phát ra lửa Mục Thiên Nam mới ngừng lại.

“Được rồi, nếu không cậu sẽ đau nữa đấy...” Mục Thiên Nam lại ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo vào.

Đan Giai Nguyệt hỏi lại: “Đừng nói là luôn đau như vậy nha? Vậy tôi không làm nữa đâu!”

Mục Thiên Nam quay đầu lại, bắn một tầm mắt ‘nóng cháy’ qua, Đan Giai Nguyệt lập tức sửa miệng, “Ít chút được không?”

Mục Thiên Nam cười khê, gì chứ, đừng nói là mặc cả nha?

“Hãy tin tôi, sẽ nhanh tìm thấy khoái cảm thôi! Tất nhiên, tối nay tôi sẽ chứng minh cho cậu xem!”

“Ngừng, cậu đi làm việc của cậu đi!” Thì ra người đàn ông lạnh lùng này lại chính là một sắc lang – Cuối cùng Đan Giai Nguyệt mới hiểu ra chuyện đó.

Mục Thiên Nam xuống giường, nhìn Đan Giai Nguyệt, nói: “Đêm qua tôi giúp cậu rửa sạch, thoa thuốc rồi. Để tôi ra tủ lạnh lấy gì đó vào cho cậu ăn, nếu như cậu sợ đau, tốt nhất là ngoan ngoãn nằm trên giường đi!”

“...” Đan Giai Nguyệt đỏ mặt, hậu quả của việc túm dục nha! Anh ngẩng đầu lên, nhìn người rõ ràng cũng làm chuyện đó, nhưng vẻ mặt lại vô cùng sáng láng, nói: “Tôi muốn tới công ty, cậu thấy sao?”

Người nọ xoay qua gõ lên đầu anh một cái, không có chuyện gì tự tìm việc.

Đan Giai Nguyệt chớp chớp mắt, chớp lấy cánh tay đó.

Đây là thật, không phải mộng. Anh ấy đang ở bên anh, không phải là không thể có được nữa.

“Sao vậy?”

Đan Giai Nguyệt hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn Mục Thiên Nam, “Không có gì! Đi làm đi!”

Lúc Mục Thiên Nam đi, Đan Giai Nguyệt nói với theo, “Về sớm nha!”

Người kia đáp lại, được.

Đi làm, mà lại giống như đi đưa tiễn.

— Chân trời, nơi nào có anh sẽ là nhà của tôi.

— Cha, mẹ! Mặc dù con trai của hai người đã đi chệch đường ray, nhưng, xin hãy yên tâm, con rất hạnh phúc.

51. Chương 51

.

Cuộc nói chuyện với Mục Gia Hùng kéo dài hơn một giờ, Mục Gia Hùng hỏi Mục Thiên Nam rốt cuộc đang nghĩ cái gì, tự ý muốn lấy muốn bỏ, xoay cả đám trường bồi quay mòng mòng, hỏi anh đang tính toán gì.

Sau khi khuyên can, dù dĩ không thành công, Mục Gia Hùng nổi giận, hỏi Mục Thiên Nam có biết chuyện này nếu trở mặt sẽ mất đi đối tượng hợp tác buôn bán lớn như Chu gia hay không, xử lý không tốt e là còn trở thành kẻ thù.

“Sao đó thể nào? Anh trả lời sao?” Nghe Mục Thiên Nam kể lại, Việt Phồn Tinh đưa tới điều thuốc, hỏi.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện không mấy vui vẻ với Mục Gia Hùng, anh đến công ty, làm việc cho tới lúc tan ca, sau đó nhận được điện thoại của cậu em trai, bảo có chuyện muốn bàn. Mục Thiên Nam gọi điện thoại báo cho người mảnh mai, yếu ớt đang ở nhà rồi mới tới nơi hẹn – sân thượng công ty Long Tường.

“Tuy là không nhắc tới sự tồn tại của Đan Giai Nguyệt, anh chỉ nói không yêu Chu Uy An, nhưng cũng khó làm người ta tin tưởng. Cho nên, anh chỉ nói một câu xin lỗi, sau đó, anh nhắc lại ‘chuyện cũ năm xưa’ rồi bỏ đi!”

Việt Phồn Tinh đang đưa điều thuốc đến bên miệng, dừng lại.

“Chuyện cũ năm xưa... à?” Việt Phồn Tinh nheo mắt, “Ui, anh hai, anh đúng thật là tùy hứng nha!”

“Không thể phủ nhận, vì năm đó Chu thị cũng có tham dự vào chuyện này, cho nên anh mới nghĩ tới mối quan hệ giữa anh và Chu Uy An! Cho dù có kết hôn với ai, cũng không thể với cô ta được! Đúng vậy, anh rất tùy hứng! Những gì có liên quan tới mẹ, trước giờ anh đều không buông tay!”

“...” Việt Phồn Tinh không nói gì, đưa bật lửa sang châm điều thuốc trên tay Mục Thiên Nam.

Mục Thiên Nam hút một hơi.

“Cho nên, em mới cảm thấy vui vì anh đã chấp nhận Đan Giai Nguyệt!” Việt Phồn Tinh nói, “Chỉ có người như thế mới có thể sưởi ấm người không tin vào sự tồn tại của tình yêu như chúng ta, đúng không nào?”

Mục Thiên Nam nhìn Việt Phồn Tinh.

“Đương nhiên, anh ấy rất yêu anh! Đó là vận may của hai người!”

“Vậy, Mục Dã thế nào?” Mục Thiên Nam gạn hỏi một Việt Phồn Tinh đã từng theo đuổi Đan Giai Nguyệt.

“...” Việt Phồn Tinh nhìn Mục Thiên Nam, đáp lại: “Anh hai, em cũng là một người rất bốc đồng, thất thường! Những chuyện có liên quan tới mẹ, em cũng nhất định không buông tay!”

Mục Thiên Nam nheo hai mắt lại.

Mục Dã — Con trai của Mục Gia Hùng.

“Haizz...” Mục Thiên Nam nghiêng đầu đi.

“À, phải rồi, lần này em tới tìm anh là có chuyện muốn nói!” Việt Phồn Tinh chuyển sang chuyện khác.

Mục Thiên Nam nhướn mày.

“Em muốn rời khỏi nơi này!”

Mục Thiên Nam nghe vậy, không hỏi nguyên nhân, chỉ hỏi phương hướng: “Đi đâu?”

“Nước ngoài, cũng chưa định là đâu! Giống như anh nói, có lẽ em sẽ mất rất nhiều thời gian mới tìm được niềm vui chân chính của mình! Em muốn đi chu du khắp thế giới rộng lớn này, em muốn tận mắt xem những thứ mà người ta gọi là đẹp có đẹp hay không. Đương nhiên, nếu như em gặp được một nơi nào đó ưng ý, biết đâu chừng em mọc rễ luôn ở đó cũng nên. Cũng có lẽ, em sẽ đến bệnh viện của học trưởng ở Mỹ, xin anh ta cho làm trợ thủ cũng không chừng!”

Hiện tại, Mục Thiên Nam lại phát hiện hai anh em song sinh họ có rất nhiều điểm khác nhau, nhưng anh cũng sẽ không suy nghĩ gì nhiều.

“Tới nơi, nhớ báo cho anh hay!”

“Đương nhiên!” Đây là thân nhân duy nhất còn lại của Việt Phồn Tinh.

“Còn nữa, phải hạnh phúc!”

“?!” Việt Phồn Tinh trợn tròn mắt, “Ui trời ơi, thật là lợi hại! Không biết Đan Giai Nguyệt sama làm thế nào mà cải tạo anh thành thế này nữa?”

Lúc Việt Phồn Tinh đi, anh ta nghĩ, tình yêu đúng là vĩ đại nha! Đã biến người anh cứng như kim cương ấy trở thành cuộn len mềm mại.

— Có thể trở thành cuộn len mềm mại thì có gì không tốt?

— Có thể trở thành viên kim cương cứng rắn cũng được lắm nha?

Người đàn ông cực đoan có hai bộ mặt ấy cười cười, ngồi vào chiếc xe thể thao của mình, biến mất trong thành phố đông người.

Ngay cả chiếc ghế làm việc Mục Gia Hùng cũng ngồi không yên, hiện tại trong đầu ông đều là những gì Mục Thiên Nam đã nói tối đó. Ông đứng dậy, chống tay xuống bàn, mặt nhăn mày nhí.

“Trong lòng cháu luôn có một suy nghĩ, chắc cũng không cần cháu phải nói ra đâu đúng không? Chú ba, nói thật, dã tâm của cháu rất lớn. Nhưng, cháu lại chẳng muốn nuốt hết những thứ thuộc về cháu trên danh nghĩa, thật ra thì đang nằm trong tay chú — Vì cháu ngại nó bẩn! Bao gồm cả Chu thị. Tất nhiên, Chu thị đã từng giúp chú phải không nào? Nếu vậy, cháu sẽ nói rõ cho chú biết, những thứ chú dùng thủ đoạn dơ bẩn có được, cháu vốn chẳng cho vào mắt!”

“Cho nên, cháu sẽ không quan tâm đến sự sống còn của Mục thị!”

“Người chết cũng đã chết rồi, cho nên người sống có vui có buồn thế nào, cũng chẳng liên quan tới họ nữa. Nhưng mà, chú ba à, chú có thể tha thứ cho bản thân chú sao?”

“Xin thứ lỗi cho sự thất lễ của cháu, chú ba! Chuyện này, mong chú châm chước cho cháu!”

Con báo con ấy đã thức tỉnh rồi.

Mục Gia Hùng ngây người rất lâu.

Cuối cùng ông ta gọi điện thoại, nói: “Alo, anh Chu hả? Tôi là Gia Hùng...”

Chiếc điện thoại trên chiếc tủ đầu giường reo lên.

Thật muốn lấy mạng người mà! Đan Giai Nguyệt vỗ vỗ eo mình, than thở! Đau đau đau đau!

Nhích qua một chút, anh đã lấy được điện thoại.

“Alo? Thiên Nam hả?”

“...Đan Giai Nguyệt, chúng ta gặp mặt một chút đi!”

Cho dù đối phương thốt ra một câu không đầu không đuôi, nhưng bởi vì từng là tình địch, nên Đan Giai Nguyệt vẫn lập tức nhận ra được đó là tiếng của ai — Chu Uy An!

52. Chương 52

Đây là sân thượng của công ty Long Tường. Vào những ngày mùa thu, ánh mặt trời giữa trưa là đẹp nhất.

Việt Phồn Tinh kinh ngạc, nói: “Nói đi, nói đi, một chút là được rồi! Đan Giai Nguyệt sama làm thế nào biến anh thành thế này vậy?”

Mục Thiên Nam dụi mắt điều thuốc, cười hỏi ngược lại, “Anh thay đổi tới mức phải khoa trương thế à?”

Cơn gió thổi qua làm rối tung mái tóc vàng hoe của Việt Phồn Tinh, đáp: “Không phải! Chỉ là em thấy thích thú thôi! Như vậy tốt lắm!”

Hai anh em nhìn nhau.

Cậu em nói với anh hai, “Như vậy thật sự rất tốt!”

Người anh tiếp tục trầm mặc, mỉm cười.

“À, đột nhiên em nhớ tới một chuyện,” Việt Phồn Tinh lại châm một điếu khác, ngẩng đầu nhìn trời, “Em nhớ anh từng hỏi em, cùng là đàn ông, cùng có kết cấu thân thể như nhau, thì ‘chơi’ vui chỗ nào chứ! Em nghĩ là hiện tại anh đã biết rồi phải không nào?”

Điều này làm Mục Thiên Nam nhớ tới người đang nằm ở nhà mình.

“...” Việt Phồn Tinh nhìn thấy ánh sáng lập lờ mang tên ‘hạnh phúc’ trên gương mặt của người luôn luôn lạnh lùng ấy bèn phán một câu, “Được rồi, em vốn định nói, con đường này không dễ đi đâu, nhưng xem ra là không cần rồi!”

Mục Thiên Nam liếc nhìn người đang nói chuyện.

“Luận thân phận, địa vị mà nói, anh không phải một người bình thường, anh được rất nhiều người chú ý và đồng tính luyến ái lại không được xã hội thừa nhận. Xuất phát từ cái nhìn của một người bên ngoài mà nói...” Bác sĩ tâm lý bắt đầu trưng ra dáng vẻ thuyết giáo, “Anh hai à, em cũng là một đồng chí, anh lại vừa bước vào, mẹ của chúng ta sẽ khóc mất — Từ nay về sau Việt gia vô hậu rồi nha!”

Nghe vậy, hai hàng chân mày của Mục Thiên Nam nhướn lên.

“Cho nên, em mới bảo là không cần phải nói, vì có nói anh cũng đâu có nghe! Từ đó cho thấy, hai anh em chúng ta đều tùy hứng giống nhau!” Việt đại y sư buông tay, nhún nhún vai.

“Đúng vậy! Đối với những thứ mình muốn vô cùng cố chấp, thậm chí là không tiếc trả bất kỳ giá nào!” Qua một lúc sau, Mục Thiên Nam bỗng thốt ra một câu.

Việt Phồn Tinh cúi đầu nhìn ánh lửa trên điều thuốc vừa mới châm. Hoàn hồn lại, nói: “Được rồi, chúc anh hạnh phúc!”

Thời gian chia xa đã tới, Việt Phồn Tinh nói ‘tạm biệt’ xong, xoay người đi.

Nhìn thấy bóng lưng của em trai, Mục Thiên Nam hỏi: “Không muốn xem kết cục của vụ này sao?”

Việt Phồn Tinh không quay đầu lại, phát phát tay, “Không cần! Chắc chắn là sẽ giống như em đoán! Cho dù là không phải, sau khi anh làm xong, không phải cũng sẽ nói cho em biết hay sao? Cứ như vậy đi, tạm biệt!” Lại phát tay mấy cái, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của Mục Thiên Nam.

Mục Thiên Nam nhìn tàn thuốc trên tay mình, cười cười, “Thật là, rõ ràng đều phải đi xuống lầu, tại sao lại không nói ‘chúng ta cùng nhau đi xuống’ chứ?”

— Có lẽ, là không cùng đường rồi?

Nhưng ở trên thế giới này, ai sẽ cùng đường với ai đây?

Dù sao, Mục Thiên Nam cũng chỉ biết tới một người — Đó là người đang ở nhà chờ anh.

Có lẽ anh có lý do, cũng có lòng tin, cho dù tất cả người trên thế giới này đều ruồng bỏ anh, người kia vẫn sẽ ở lại.

Bấy giờ, Đan Giai Nguyệt VS Chu Uy An, khai chiến!.... Ồ, dùng cách trầm mặc... Được rồi, cũng không được kịch liệt cho mấy.

Bạn tuyệt đối không thể từ bề ngoài mà nhìn ra được nét tiêu tụy của người phụ nữ này. Nên hiểu rằng, cô ta đang ở trong hoàn cảnh hạnh phúc nhất thì bị người mình yêu đá xuống địa ngục. Nhưng cô ta vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn bình tĩnh hơn cả ‘người chiến thắng’. Cô khách khí, nói với Đan Giai Nguyệt một câu ‘Mời ngồi’, rồi mỉm cười nhìn nhân viên phục vụ, gọi điểm tâm và cafe. Đến lúc thức ăn đã được mang lên đầy đủ, cô còn nói với Đan Giai Nguyệt, “Ném thử đi, cafe và bánh ngọt ở đây khá lắm!”

Có thể ăn được mới lạ đấy... Đan Giai Nguyệt nghĩ, hoặc là, tôi sẽ thành thần.

Chắc cô ta đã biết mình là ‘kẻ thứ ba’ rồi chứ gì? Toát mồ hôi lạnh...

“Cô Chu, xin hỏi cô tìm tôi có việc gì không?” Xin đừng đùa cợt với tôi, tôi sợ nha. Đan Giai Nguyệt nhủ thầm trong bụng.

Chu Uy An hớp một ngụm cafe đang tỏa hương, buông tách xuống, đôi mắt tuyệt đẹp liếc về phía Đan Giai Nguyệt. (Làm Đan Giai Nguyệt hoảng sợ nha...) Cô đang đánh giá đối thủ, lòng cô đang đau buốt, cô không cam lòng, cô hận, nhưng cô chỉ có thể cười.

“Anh đừng khách khí như vậy, anh không phải là bạn của Thiên Nam hay sao? Bạn của Thiên Nam cũng chính là bạn của tôi nha...” Cô mỉm cười, nói: “Chuyện là thế này, hai ngày qua, không biết Thiên Nam tức giận chuyện gì, lại muốn hủy bỏ hôn ước với tôi, tôi hỏi mãi anh ấy cũng không nói nguyên do, cho nên tôi muốn hỏi anh thử xem thế nào! Anh phân tích cho tôi nghe chút đi!”

“Ồ... Ồ... Chuyện này...” Trời ạ, đầu sỏ gây nên mọi chuyện đang ngồi trước mặt cô đấy! Đan Giai Nguyệt rối rắm, “Tôi cũng không rành lắm, chỉ bằng cô đi nhờ...” Ghê tởm chết đi được....

“Nhưng trong mắt của tôi, anh chính là người thân cận với anh ấy nhất! Nếu như ngay cả anh cũng không biết...” Trông cô ta có vẻ rất đau buồn.

Áy náy, áy náy thật... Đan Giai Nguyệt nhún mày. Muốn tôi nói thật sao? Nếu như lừa cô ấy như thế thì đúng thật là quá hèn hạ!

“Tôi... không thân với cậu ấy lắm...” Không thể nói, nếu như nói, cô ấy sẽ càng bị tổn thương... Ai có thể chấp nhận được chuyện bạn trai mình bỏ mình là vì đã yêu một người ‘đồng tính’ chứ?

Tới lúc này, Chu Uy An đã thu lại hết toàn bộ cảm xúc trên mặt.

Đan Giai Nguyệt không dám nhìn cô ta.

Cô ta rút một túi hồ sơ ra khỏi chiếc túi đồ thẩm, đặt lên bàn.

Ý bảo Đan Giai Nguyệt xem.

Đan Giai Nguyệt chần chừ một chút, cầm lên, mở ra xem.

Bên trong có tư liệu của anh, cả một xấp ảnh chụp! — Đan Giai Nguyệt kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt không chút thay đổi của người phụ nữ đối diện!

“Không thân? Anh Đan, anh không biết là anh nói chuyện rất buồn cười hay sao?” Hai mắt cô ta sáng giống như mũi kiếm, như kim châm.

53. Chương 53

Sau khi Đan Giai Nguyệt thốt ra bốn chữ ‘Dọn ra ngoài ở’, Mục Thiên Nam theo bản năng nhú mày, đáp: “Ừ!” Sau đó, tay trái cầm túi thức ăn, đi khỏi phòng khách nhìn y chang bãi rác, thẳng lên cầu thang.

Đi tới bậc thang thứ ba, anh phát hiện người nọ vẫn chưa chịu lên, anh xoay người lại, nhìn Đan Giai Nguyệt vẫn còn đứng ngây ở đó, “Còn không qua đây!”

Đan Giai Nguyệt nghĩ, tôi cũng đã nói ra một câu kinh người thế rồi, vậy mà cậu còn không chịu ngó tới... Anh chớp chớp mắt, đi theo.

Đan Giai Nguyệt nhìn Mục Thiên Nam đang cách anh ba bậc thang, nói: “Tôi muốn dọn ra ngoài ở!”

“...” Mục Thiên Nam lại lộ ra vẻ mặt cười nhưng không cười, hỏi: “Nguyên nhân?”

“À... Tâm trạng không tốt...” Thuận miệng nói ra một câu.

“Ngẩng đầu lên!” Mục Thiên Nam ra lệnh.

“?” Đan Giai Nguyệt nghe theo.

Ba bậc thang cũng vừa tầm để hai người cao ngang nhau thoải mái thực hiện một cái hôn sâu.

Đây đúng thật là một thể nghiệm thoải mái nha! Nhưng, vấn đề là, một người nào đó lại thở không ra hơi. Còn một người khác lại nghĩ, thể này hiệu quả thật.

Mục Thiên Nam nửa đỡ Đan Giai Nguyệt đang đổ bừa lên, không có chút lạnh lùng nào, thậm chí còn bước tới trước mặt người nọ, hỏi khẽ, “Nguyên nhân?”

Được rồi, phỏng chừng là anh ta đã đoán được Đan Giai Nguyệt không thể cự tuyệt nam sắc tên ‘Mục Thiên Nam’.

Màn đêm buông xuống.

Đan Giai Nguyệt thu dọn xong những tàn dư của mớ thực phẩm anh vừa ăn xong, đi tới trước mặt Mục Thiên Nam đang ngồi trước máy tính trong phòng ngủ.

Đan Giai Nguyệt đứng đối diện với người nọ, đưa túi hồ sơ lên.

Mục Thiên Nam rút tờ giấy ra, thấy thú vị. Anh xem xong rồi, đưa trở về cho Đan Giai Nguyệt, lại rút xấp ảnh chụp ra, cong khóe môi lên.

“Buồn cười lắm à?” Đan Giai Nguyệt nhú mày, bực bội.

“Vì trước đây trông cậu đáng yêu thật!” Người nọ ngẩng đầu lên, đáp lại bằng giọng điệu vui vẻ.

“Ồ...” Bị cậu ta nói đáng yêu nha..., “Không phải, đừng nhìn tôi, nhìn xuống phía dưới đi!” Thiếu chút nữa Đan Giai Nguyệt lại bị xỏ mũi dẫn đi.

Có một tấm là cảnh ‘chơi đùa với thú cưng’ ở trước cửa nhà. Đan Giai Nguyệt ôm Rost bị gửi nuôi hộ trong ba ngày tới Nam đảo, còn Mục Thiên Nam cũng đang cười, nhận lấy túi thức ăn cho cún trong tay Đan Giai Nguyệt.

Nếu chỉ có mỗi tấm này thì có gì để nói (dù sao lúc đó giữa bọn họ vẫn là nam x nam thuần khiết à nha). Thế thì, tấm tiếp theo sẽ càng táo bạo hơn.

Tấm tiếp theo, hai người đang ôm hôn trước cửa sổ — Nhìn góc độ, ảnh được chụp từ bên ngoài.

“Còn cười nữa không?” Đan Giai Nguyệt tức giận hỏi. Lúc anh nhìn thấy tấm ảnh đó cũng nổi hết da gà, tất nhiên là cũng có cảm giác cô gái diễm lệ ngồi trước mặt mình.

Mục Thiên Nam chống cằm, nói: “Nếu như ngay cả tấm này mà cô ta cũng có...” Đan Giai Nguyệt nhìn qua, Mục Thiên Nam đưa tấm ảnh của Rost lên, nói tiếp, “Chúng tớ, cô ta đã điều tra từ lâu rồi! Theo thời gian mà đoán, ít nhất, cũng trước lúc tôi đến Nam đảo!”

Đi đón Rost, là ngày đầu tiên về đây, khi đó anh vẫn chưa chia tay với Chu Uy An.

Xem ra cô ta cũng không phải người phụ nữ yếu đuối... Mục Thiên Nam nghĩ, nhưng anh cũng không ngờ là cô ta lại làm như vậy. Theo khách quan mà nói, nếu cô ta là nam, e là chiến vô địch thủ trên thương trường rồi.

— Nhưng, đáng tiếc, đây là tình trường, không phải thương trường.

Ngay khi Mục Thiên Nam thấy chán ghét vì bị điều tra, thì cô ta xem như bị nốc ao hoàn toàn. Ngay cả chút áy náy vì cảm thấy có lỗi cũng chẳng có.

“Nhưng mà, tại sao chứ?”

Mục Thiên Nam ngẩng đầu lên, nhìn Đan Giai Nguyệt, giống như đang khó chịu chuyện gì. Nhưng cuối cùng anh cũng mở miệng, “Cậu cho là sau khi cậu đi khỏi đây, cuộc sống của tôi sẽ không bị cậu quấy nhiễu hay sao?”

“Hử?” Đan Giai Nguyệt khó hiểu.

Mục Thiên Nam thở dài, nếu là trước đây, có đánh chết anh, anh cũng sẽ không tin mình sẽ tự nói ra mấy câu thế này. Anh đứng dậy, bước đến trước mặt Đan Giai Nguyệt.

“Vì tôi nhớ cậu, nên đã có những biểu hiện khác thường, có lẽ vì vậy mà bị cô ta phát hiện!”

— Rõ ràng chỉ mới ở chung một tuần thôi, đúng không?

Ngây ngẩn nhìn người nọ, Đan Giai Nguyệt nở nụ cười, nụ cười thật ảm áp. Anh không nói gì, cứ nhìn Mục Thiên Nam bằng ánh mắt dụ dằng như thế.

Mục Thiên Nam thấy rõ sự cảm động trong mắt đối phương.

“Khụ...” Mục Thiên Nam rút ra khỏi bầu không khí ngọt chết người, tiếp tục chuyển đề tài sang hướng chính, “Sau đó thế nào? Sau khi cô ta cho cậu xem xong, đã xảy ra những chuyện gì?”

Câu đó khiến Đan Giai Nguyệt phục hồi tinh thần lại. Anh theo bản năng nhú mày, rồi lại giãn ra, giận dữ: “Tuy không phải tạt axit giống như trong phim, nhưng bị hỏi là muốn bao nhiêu tiền nha...”

“Hử?” Đây đúng thật là... Không có sáng tạo tí nào cả. Mục Thiên Nam nghĩ. Hiện tại, anh cũng đã hiểu bạn gái trước đây của mình đang nghĩ gì rồi, cũng vì quá hiểu, cho nên anh mới không có cảm giác yêu — Ngay từ đầu đã là như vậy. Cô ta đã xác định rõ mục tiêu, lại biết buông, nắm đúng mực, yêu một người xem mình là mục tiêu, sao có thể chứ? Tuy nói cô ta sẽ không mắc sai lầm gì phạm vào điều tối kỵ của anh, nhưng, kể từ lúc biết rõ lòng mình với Đan Giai Nguyệt, tim của anh ngày một lệch đi.

“Cậu đáp thế nào?” Mục Thiên Nam ngồi đối diện với Đan Giai Nguyệt, ôm lấy eo người nọ.

“Tôi còn có thể nói gì chứ? Không thể khoe với cô ta rằng cậu yêu tôi, càng không thể kể với là tôi yêu cậu như thế nào, chỉ đành bỏ đi thôi!” Đan Giai Nguyệt nhìn vào trong mắt người nọ, cười khổ, “Không thể tiếp tục làm tổn thương cô ta nữa!”

“Ừm...” Mục Thiên Nam hạ mi, trầm tư một lát, rồi ngược lên, nhìn Đan Giai Nguyệt, “Cô ta bảo cậu rời khỏi tôi, nếu không cô ta sẽ mang đồng hồ sơ này ra uy hiếp?”

“Hả...” Đan Giai Nguyệt ngậy ra, anh vốn không định nói ra, nào ngờ lại bị người thông minh này đoán được...

“Đúng vậy!” Đan Giai Nguyệt cúi đầu vì nói dối.

Mục Thiên Nam nâng cằm anh lên, buộc người này phải đối diện với mình.

“Tôi đã nói với cậu rồi, áy náy chẳng những không có tác dụng gì, ngược lại còn ảnh hưởng tới chúng ta, buồn cười lắm đúng không nào!”

Đan Giai Nguyệt hạ mi, không lên tiếng.

“Được rồi...” Mục Thiên Nam không biết phải làm thế nào, người này chẳng những thừa lương thiện, mà đến cả nước mắt cũng như thế, “Cô ta uy hiếp cậu rằng sẽ công khai nội dung trong túi hồ sơ này, cậu đáp lại thế nào?”

Không nhắc thì thôi, nhắc tới lại làm Đan Giai Nguyệt nổi đóa, anh ưỡn ngực, mặt đỏ bừng, nói: “Đúng vậy, tôi không nên áy náy! Tuy nhiên, cũng không phải giống như tôi đã nghĩ là cô ta chỉ muốn có được cậu, đằng này, cô ta lại muốn cậu mất hết danh dự!”

Đan Giai Nguyệt cố dần cảm xúc lại, nói tiếp: “Cuối cùng tôi cũng hiểu, tại sao cậu lại nói cậu không thích cô ta, đến cả Mục Dã cũng từng nói ‘chị ta không tốt’. Ban đầu, tôi còn tưởng cô ta là một cô gái tốt, cô ta muốn kết hôn với cậu, cô ta là một cô gái bất kể trong cuộc sống hay trong công việc đều rất xứng đôi với cậu, mà quan trọng hơn là, cô ta có thể sinh cho cậu những đứa trẻ đáng yêu, còn tôi, chỉ có thể trở thành người tình, thành cộng sự, nhưng mãi mãi cũng không thể... Cho cậu những đứa trẻ đáng yêu đó!”

Trong phút chốc, Mục Thiên Nam mở to mắt ra.

“Nhưng, cô ta không yêu cậu! Bởi vì, để đạt được thứ cô ta muốn, cô ta bất chấp cả việc làm tổn thương tới cậu!”

“Cô ta không biết, thật ra, cậu là một người cần được sưởi ấm!”

“Tôi yêu cậu, còn cô ta lại không yêu cậu, nên tôi cho rằng, tôi mới là người phải ở lại!”

Mục Thiên Nam kinh ngạc, cái gì mà ‘người cần được sưởi ấm’ chứ? Anh muốn phản bác, nhưng lại không thể không cảm động.

Mục Thiên Nam vỗ lên đầu người đang vô cùng kích động nọ, “Cậu đã nói những câu đó cho cô ta nghe?”

“Ừ! Ai bảo cô ta chọc tôi giận!” Ai đó vẫn còn đang vô cùng căm phẫn.

“Vậy cả nhà biến thành bãi rác là thế nào?”

“Hả?” Mục Thiên Nam đã thành công thay đổi lực chú ý của ai đó, “Cô ta chụp được ảnh chúng ta, cho nên tôi nghĩ, nói không chừng trong nhà cũng bị gắn camera, máy thu âm...”

“Quả nhiên...” Mục Thiên Nam lại vỗ vỗ lên đầu Đan Giai Nguyệt, “Nhưng mà, cứ giao cho tôi đi! Mai tôi sẽ mời nhân viên chuyên nghiệp tới xem!”

“Được!” Đan Giai Nguyệt vẫn chưa tìm được gì đáp.

“Giao cho tôi!”

“Giao gì?”

“Tôi nói, giao hết tất cả mọi chuyện lại cho tôi đi!”

“Được!” Đan Giai Nguyệt trịnh trọng gật đầu.

“Vậy tôi có thể làm chuyện gì cho cậu đây?”

“Vấn đề này hỏi rất hay...” Không khí biến đổi, Mục Thiên Nam – người có bề ngoài lạnh lùng, nhưng bên trong lại là con đại dã lang nóng hừng hực nở nụ cười, đưa tay ôm lấy cậu bé quàng khăn đỏ, “Vậy cậu hãy nói cho tôi biết giá trị của cậu đi...”

Đan Giai Nguyệt ngẩng ra, đáp lại người đang trêu chọc mình, “Xin hãy dịu dàng một chút, tôi sợ đau lắm!”

Không làm, sẽ không cảm giác đó là sự thật, có được một linh hồn đang sống, cho nên có cùng một người đồng tính cũng không sao cả.

— Mục Thiên Nam đã hiểu, cho nên lúc còn ở Nam đảo, anh mới đưa ra quyết định đi ngược lại

54. Chương 54

— Sẽ không là một giấc mộng phù sinh chứ?

Quê của má Trương là một thôn nhỏ ở vùng cao. Vào hạ, nếu so với thành thị, đây có thể gọi là thế ngoại đào viên. Núi xanh như ngọc bích, hoa dại ngát hương, một dòng suối nhỏ chảy từ thôn Đông sang tận thôn Tây, sáng sớm có tiếng gà gáy, đêm có tiếng ếch kêu, ban ngày có trời xanh, đến tối có trăng sao.

Nửa năm ở đây, Đan Giai Nguyệt đã yêu nơi này mất rồi. Đất tốt, cảnh vật cùng con người cũng rất hiền hòa.

Trong nửa năm này, anh định đi đây đi đó, nhưng anh lại thấy biết ơn người cha đã mất của mình. Lúc còn sống, ông là một bác sĩ rất nổi tiếng, cho nên luôn dốc lòng đào tạo con mình thành một nhân tài y học. Dù rằng anh cũng rất cố gắng học tập, nhưng thú thật là anh không thích mấy, cũng nhờ sự thấu hiểu và cảm thông của cha mẹ mình, anh đã học ngoại thương. Tuy nhiên, những cố gắng của anh cũng không phải là uổng phí, học một năm, cũng đủ để anh trị được cho mấy con mèo, con chó. Nói cách khác, anh mới tới đây được một ngày, ngay hôm sau, trong tình thế cấp bách, anh đã ‘cứu sống’ một con mèo, do đó, anh liền trở thành bác sĩ thú y của thôn nhỏ này.

Đan Giai Nguyệt đang lên mạng, hiện tại, anh rất biết ơn Đảng vĩ đại, kinh tế tốt, cho nên đến cả nơi khỉ ho cò gáy này cũng có mạng. Dù sao, hiện tại anh cũng đã trở thành một ‘bác sĩ thú y’ hữu danh vô thực, ít ra, anh cũng phải học hỏi một chút kiến thức nghề nghiệp mới được chứ. Anh đang xem một ít tư liệu, nhủ thầm, có phải mình nên đi mua thêm ít dụng cụ, thuốc men, nếu như có người cần, tiền kiếm được anh sẽ lấy, còn nhiều hay ít thì...

Bạn xem, cho dù có vạch kế hoạch cỡ nào cũng không ngăn được biến hóa. Cuộc đời của bất kỳ ai cũng không bao giờ an nhàn như trong tưởng tượng cả. Đan Giai Nguyệt làm bác sĩ thú y, có nhiều lúc đêm nằm nghĩ lại, anh thấy buồn cười.

Nhìn thoáng qua cửa sổ, thấy trời đã về tây, anh đứng dậy, vươn vai! Ui da, lưng đau quá...

Sau đó, anh đi tới bên tường, nhìn lịch: Ngày 9 tháng 5 năm 2011. À, quên mất. Anh lấy một cây bút trong túi áo ra, đánh dấu lên.

Lúc trước, sở dĩ anh mua cuốn lịch này là vì chỉ có nó là bắt đầu từ cuối tháng sáu năm 2010 cho đến giữa năm 2011. Hiện tại, bên trên nó đã bị mực đỏ đánh dấu dài từ ngày 3 tháng 11 năm 2010 cho tới tận hôm nay.

Đan Giai Nguyệt nhìn những vết mực ấy một chút, cuối cùng, anh nghiêng đầu tựa lên đó.

Ngay khi anh nghĩ mình sắp không chống đỡ được nữa lại có tiếng đập cửa vang lên.

Đan Giai Nguyệt nghĩ, là ai thế? Nhất định không phải thôn dân ở đây rồi, thôn dân sẽ không gõ cửa mà sẽ hô to ‘Giai Nguyệt ơi, Giai Nguyệt à’.

Hiện giờ chỉ mới khoảng ba giờ chiều, trong thôn vẫn im lặng. Cho đến khoảng năm giờ, lúc mặt trời lặn, bọn họ mới từ nương rẫy trở về.

Đan Giai Nguyệt kể với Mục Dã như thế.

Hiện tại, bọn họ đang đi trên con đường nhỏ trong khu rừng cạnh đồng ruộng. Một cơn gió thổi qua, trên những tán cây lập tức vang lên tiếng ve sầu dào dạt.

Mục Dã nói: “Anh Giai Nguyệt, nơi này tuyệt thật. Ở các bang của Mỹ không có phong cảnh thế này, bọn họ chỉ có các nông trường rộng lớn, làm tôi thấy rất cô đơn!”

Đan Giai Nguyệt hỏi lại: “Cậu tới nông trường? Học kinh tế cũng phải học những thứ này hay sao?”

“Có thể chọn môn học mà! Chương trình học tập ở nước ngoài khác với chúng ta nhiều lắm! Tôi còn phải học trồng cây, thậm chí là nấu cơm. Đương nhiên là toàn mấy món Âu, nhưng, cũng rất vui vẻ!”

Cậu ấy sang nước ngoài một chuyến, lúc trở về nhìn tươi tỉnh không ít nha. Đan Giai Nguyệt nở nụ cười.

“Cho nên hiện giờ đang nghỉ hè à? Sớm thế sao?”

“Ừ, lịch học khác mà!”

Nhưng, sao cậu lại tìm được tới đây? Đan Giai Nguyệt rất muốn hỏi, nhưng, anh lại thôi. Bởi vì, đáp án nhất định chỉ có một.

“Anh Giai Nguyệt, anh không hỏi sao tôi tìm tới đây được sao?” Cậu trai giờ đã cao hơn một ít hỏi trưởng bối đứng cạnh bên.

Đan Giai Nguyệt theo bản năng dậm chân, đi nhanh lên phía trước. Cuối đường, chính là con suối nhỏ.

“Ha ha!” Cậu trai để hai tay sau đầu, la to, “Anh biết đáp án đúng không?”

Mục Dã chạy nhanh lên phía trước Đan Giai Nguyệt.

Không thể không nói cậu trai ấy càng lớn càng có mị lực của nam giới.

Lúc này, Mục Dã vươn tay, nâng mặt Đan Giai Nguyệt lên, trong mắt chứa đầy thâm ý, nói: “Anh ấy sợ anh cô đơn, cho nên đã bảo tôi tới ở cùng anh, nhưng, anh lại cô đơn lâu như vậy...” Nói xong, cậu ta còn đưa mặt lại gần mặt Đan Giai Nguyệt.

Đan Giai Nguyệt ngậy ra một chút, sau đó đẩy người sắp hôn mình ra.

Cậu trai bị đẩy ra cúi người, cười to, giống như đang đắc ý với trò đùa xấu xa của mình.

Trong tích tắc, Đan Giai Nguyệt biết cậu ta đang nói đùa.

Tuổi ngày một lớn, Đan Giai Nguyệt càng không dễ dàng nổi giận, anh nhìn Mục Dã vẫn còn đang cười.

Mục Dã cười xong một trận, ngừng lại, lau lau khóe mắt mình, nói: “Bởi vì, ở Mỹ, người ta không ghét đồng tính, cho nên tôi hay dùng chiêu này dụ bọn họ, xem phản ứng của bọn họ, buồn cười chết đi được!”

Trời ngày một tối dần, ở cuối chân trời đã hiện lên mấy ráng màu lam.

Mục Dã thấy Đan Giai Nguyệt vẫn còn đang im lặng, ngưng cười hẳn: “Được rồi, coi như tôi sai! Tại tôi thấy anh buồn quá cho nên mới đùa thế thôi!”

Cậu trai ấy thấy ủy khuất.

Đan Giai Nguyệt tròn tròn mắt, thì ra... nhìn mặt mình trông rất khổ sở nha.

“Anh coi đi, coi đi, chính là cái vẻ mặt này, lại tới nữa rồi!” Mục Dã đi tới, chụp lấy vai Đan Giai Nguyệt.

“Lúc tôi nghe có người gõ cửa, tôi còn nghĩ, liệu có phải là anh ấy không!” Đan Giai Nguyệt thì thào, “Anh ấy, có khỏe không?”

Mục Dã tròn mắt, “Vội muốn điên, nhưng trong lòng vẫn nghĩ tới anh. Anh thấy thế nào?”

Đan Giai Nguyệt cảm thấy mình sắp không chống chịu được nữa... Nhớ anh ấy, nhớ... anh ấy quá.

“Đừng khóc nha!” Thấy trưởng bối của mình sắp khóc, cậu trai nọ luống cuống.

“Tôi không sao cả!” Đan Giai Nguyệt đáp lại. Cho dù chống không được anh cũng phải chống. Đó là chuyện duy nhất anh có thể làm cho Mục Thiên Nam.

Bao lâu, anh cũng đợi.

“Hai anh đó, rõ ràng là rất nhớ đối phương, lại còn học mấy bộ phim thần tượng, không thêm thư từ qua lại cho nhau! Đừng nói với tôi là vừa liên lạc một chút, sẽ nhịn không được muốn gặp mặt nha!” Cậu trai giáo huấn trưởng bối của mình, “Ngu ngốc kiêu buồn cười!”

Đan Giai Nguyệt cười cười, không đáp lại.

Lúc này, từng tốp năm tốp ba thôn dân cũng đã vác dụng cụ nông gia xuất hiện ở hai bên bờ ruộng. Có mấy thôn dân đi tới chào hỏi Đan Giai Nguyệt, cũng thuận tiện bắt chuyện với cậu trai nhìn lịch thiệp cạnh bên.

Mục Dã ở lại hai ngày mới đi, những ngày tháng của Đan Giai Nguyệt lại bắt đầu bình yên như cũ.

Đồng thời, những tri thức về bệnh lý động vật của anh cũng tiến bộ không ít, chẳng qua là do lúc trước anh không có hứng chứ không phải ngu ngốc, xem đi, hiện giờ dù là tự học nhưng cũng rất thành công phải không nào? Mua thuốc men, dụng cụ về xong, má Trương dẫn mấy thôn dân tới nói muốn trả tiền cho anh, không thể để anh tự lo liệu thể nữa, hai bên nhường tới nhường lui, làm kinh động cả trưởng thôn ở sát vách. Trưởng thôn nghe xong, vỗ bàn, bảo chúng ta làm một ‘phòng mạch động vật’ đi! Đúng thật là... phải cảm tạ Tổ quốc, cảm tạ Đảng nha... Tóm lại, quá trình nhanh như tốc độ của tên lửa, trưởng thôn hợp mấy người giỏi giang phụ giúp một tay, vậy là phòng mạch cứ thế mà khai trương thuận lợi.

Bởi vì bọn họ điều rất giỏi, rất chuyên nghiệp, nên Đan Giai Nguyệt cũng được ngời tay. Anh xem lịch, từ lúc Mục Dã đi, màu đỏ cũng đã kéo dài, chắc cũng sắp phải mua cuốn mới rồi.

Tháng sáu.

Nếu như không nhớ tới Mục Thiên Nam, có lẽ cuộc sống của Đan Giai Nguyệt rất yên bình. Vì có thể lên mạng, cho nên cũng không đến nỗi cô đơn lắm. Chẳng thêm nghĩ tới trời nam biển bắc, muốn tám thế nào cứ tám thế ấy thôi.

Anh vẫn luôn không xem tin về Mục Thiên Nam và công ty của anh ấy, anh không dám. Cho nên, có đôi lúc, ở dưới góc máy tính hiện lên mấy bản tin ‘Sau khi Mục thị tách ra...’ hay ‘Thái tử Mục thị bị phơi bày tính hướng...’ anh giống như bị điện giật, nhanh chóng tắt nguồn.

Nếu không làm vậy, anh sợ mình sẽ lao đi, cho dù không có xe, anh cũng muốn đi tới bên người ấy. Không, dù đi không được anh cũng lê đi.

Đang lúc anh lại sắp sinh ra xúc động như vậy thì một người bạn của anh lại xuất hiện, gửi lời mời xem webcam với anh.

“Hi! Man!”

“Á, Việt Phồn Tinh! Cũng hơn một tháng rồi không nhận được tin tức của anh nha!” Đan Giai Nguyệt vui mừng.

“Đúng vậy, nói cho anh biết nha, tôi đang theo đuổi mỹ nữ đấy!” Anh ta có tóc vàng, mắt lam... Chờ đã, mắt lam?

“Á, mắt của anh!”

“Mắt tôi thế nào?” Người nọ sờ lên mắt mình, mới hiểu được là đối phương đang kinh ngạc chuyện gì, anh nheo đôi mắt hoa đào, cười khuyh đảo chúng sinh, “À, chuyện đấy hả, tôi vốn là thể này mà, chỉ tại trước đây tôi mang kính sát tròng thôi! Giờ đã ra nước ngoài, tất nhiên là không cần tới nữa rồi. Với lại, chuyện này cũng không quan trọng, tôi nói cho anh biết nha, tôi phát hiện mình là song tính luyến, phụ nữ...” Sau khi Đan Giai Nguyệt nghe được nội dung trẻ em không nên tò mò, anh liền nhanh chóng gắn tai nghe vào, những chuyện này, tuyệt đối không thể để mấy thôn dân chất phác nghe được nha.

Việt Phồn Tinh nói hiện tại anh ta đang theo đuổi một cô công chúa Ấn Độ, trong nửa năm qua, anh đã đi hết mười quốc gia, sau cùng, anh cảm thấy Ấn Độ là một nơi rất tốt. Việt Phồn Tinh nói, ‘nhóc à, hồi hận chết rồi phải không, lúc trước anh đã bảo theo anh có thể ăn ngon mặc đẹp, thuận tiện đi vòng quanh thế giới, giờ thì thế nào, cũng đang ở một nơi khỉ ho cò gáy, chăn nuôi động vật đấy.’ Tuy nhiên, ít ra thì anh ta cũng có chút nhân tính, dùng khả năng tiên đoán của mình, phán rằng Đan Giai Nguyệt sắp đắc đạo thăng tiên rồi.

Đan Giai Nguyệt nghĩ, tôi không muốn đắc đạo thăng tiên đâu, tôi chỉ muốn... chỉ muốn về bên cạnh người ấy thôi.

Trước lúc kết thúc, người đàn ông cực đoan có hai bộ mặt ấy để lại hai bí ẩn:

1. Tại sao chúng tôi là anh em song sinh, nhưng người tới Mục gia là anh hai?
2. Tại sao chúng tôi là anh em song sinh, nhưng tôi lại có tóc vàng mắt lam?

Gợi ý: Kết hợp 1 và 2 sẽ là đáp án tham khảo.

“Đi theo đuổi người phụ nữ của cậu đi!” Đan Giai Nguyệt tắt webcam.

Tuy nhiên, đúng vậy nha, tại sao nhỉ?

Nhờ hai câu hỏi không ra câu hỏi đó, cũng đã thành công chuyển lực chú ý của Đan Giai Nguyệt hai ngày.

Đến ngày thứ ba, Đan Giai Nguyệt còn chưa kịp nghĩ gì, đã xảy ra một chuyện khác. Đó là, dạo trước, lúc sắp rời khỏi Mục Thiên Nam, anh mang cả Rost theo, nói trắng ra là, Rost là một ‘cô’ cún. Rost sắp làm mẹ, phòng mạch lại đang bận rộn.

Lúc Mục Thiên Nam giao Rost cho anh đã nói, đừng cô đơn.

Đan Giai Nguyệt cắt cổ họng rồi nói Rost và con của nó, nhớ lại cái lúc anh ấy nói ‘đừng cô đơn’. Trợ thủ của anh đón lấy chú cún con, nhìn anh sắp khóc lên, “Anh Giai Nguyệt, nhanh lên, còn nữa không, đừng nói là có một con thôi nha!”

Bận thật... Rồi thật...

Chờ mọi chuyện xong xuôi, Đan Giai Nguyệt lại một mình rảo bước trên bờ ruộng ngắm mặt trời lặn, trầm tư.

Nghĩ về mười năm trước, mười năm sau, nghĩ tới những chuyện trước và sau khi gặp lại Mục Thiên Nam. Nghĩ tới Mục Dã, Việt Phồn Tinh, Chu Uy An...

— Nếu như đây, chỉ là một giấc mộng phù sinh?

Hơi ẩm của chú chó nhỏ mới sinh như còn lưu lại trên tay Đan Giai Nguyệt, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng dáng anh vẫn thường thấy trong giấc mộng.

Người ấy mặc âu phục, không thích hợp với những người trong thôn này.

Người ấy nở một nụ cười thật tươi với Đan Giai Nguyệt, gọi: “Giai Nguyệt!”

Giai Nguyệt —?

Đan Giai Nguyệt chớp chớp đôi mắt, cách người nọ khoảng hơn năm bước.

Đây không phải mơ!

Lần này, Đan Giai Nguyệt cho phép bản thân mình khóc.

Đan Giai Nguyệt nói: “Rost sinh hai bé!”

“Ừ!”

Người nọ đi tới bên anh.

“Tôi nghĩ, anh trai tên ‘Hĩ Hoan’!” Mắt Đan Giai Nguyệt đã ngấn lệ.

Người nọ đi tới trước mặt anh, ôm lấy anh, hỏi: “Đứa còn lại là em trai hay em gái?”

“Là em gái, tên ‘Hoan Hỉ’!”

Người nọ nâng mặt Đan Giai Nguyệt lên, đối diện với mình: “À, vậy thì đúng thật là đại hoan hỉ nha!”

— “Tôi đã đến rồi!”

— “Ừm...” Đứng nghỉ ngơi, đó thật là tiếng khóc của cậu trai ‘già’ ấy.

Hoàn Chính Văn

55. Chương 55: Pn1

Sóng Gió

Từ lúc mượn chuyện của Chu Uy An phơi bày lại một số chuyện đã lên mốc năm xưa, Mục Thiên Nam thấy đau đớn, đồng thời cũng có một cảm giác thoải mái kỳ lạ. Nói tóm lại, anh rất vui vẻ, giống như là đã đẩy tan hết mây đen, hít thở bầu không khí trong lành.

Tuy nhiên, với những người tài trí như Mục Thiên Nam mà nói, đó không phải là một kiểu hành động theo cảm tính. Trước lúc làm, anh cũng đã tính toán thiệt hơn, được mất rồi còn gì?

Đến giờ tan việc, Mục Thiên Nam đẩy cửa văn phòng ra, đang chuẩn bị tới cuộc hẹn, nào ngờ lại trông thấy Chu Uy An.

Từ lúc chia tay cách đó bốn ngày, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại. Mục Thiên Nam cũng ngầm đồng ý cho cô thư kỹ này vắng mặt.

Mục Thiên Nam và Chu Uy An trở lại văn phòng lần nữa.

Tình cảm đã hết, còn khách khí làm gì? Hai người đứng đối diện nhau.

Phương thức ở chung nhặt như nước ốc, không nóng không lạnh, được rồi, làm rõ mọi chuyện, chẳng những không đau buồn, khổ sở mà còn thông khoái, giống như những đối trá, hòa nhã giả vờ mà hai người cố gắng gây dựng đã bị đẩy ra, ném đi, khiến cả hai đều có thể hít thở bầu không khí trong lành.

— Ngay từ đầu, Chu Uy An đã biết đây không phải là tình yêu. Thậm chí, không phải là tình bạn.

— Nhưng năm năm tuổi xuân là gì đây?

“Mục Thiên Nam, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc ở trong lòng anh, tôi là gì?” Chu Uy An mở miệng.

Người nọ nhìn cô gái mặc một bộ âu phục thật diễm lệ.

“...”

Cô gái đó nhìn người nọ bằng đôi mắt thật đẹp, đôi mắt ấy chuyển từ mong chờ sang vô vọng, thậm chí, từ trong mắt người nọ, cô còn trông thấy sự thương hại. Thương hại vì cô đã tự tới đây rước lấy nhục. Điều đó đã khiến cho trái tim không muốn buông tay của cô biến thành khối băng. Anh ta, đến cả lừa dối cũng không chịu cho cô.

Tại sao đã biết rõ anh là một người đánh ghét như vậy, nhưng... Chu Uy An nhú mày, bước tới gần Mục Thiên Nam.

Mục Thiên Nam đứng yên, không nói.

Cô ấy vươn mười ngón tay sơn hồng xoa lên mặt người nọ.

Mắt anh ta vẫn lạnh như băng, lớp băng vô cùng vững chắc.

Đôi đồng tử của Chu Uy An co lại, cô buông tay, đồng thời, cô lại duỗi tay phải ra, tát lên má trái Mục Thiên Nam một cái.

“Bốp!”

— Anh đã sỉ nhục tự tôn của tôi! Mục Thiên Nam!

Nữ cường nhân của thời đại ấy xoay người, ưỡn ngực, bước đi.

— Anh đã cướp đi hạnh phúc của tôi, anh có tư cách gì hạnh phúc?

Cô ta mở cửa ban công ra, đưa lưng về phía người nãy giờ vẫn chưa nói câu nào: “À, đúng rồi! Anh không cần phải tới nhà tôi! Dù chú Mục đã nói với ba tôi rằng sai lầm của đám hậu bối chúng ta hoàn toàn không liên can tới lợi ích hai nhà, càng không tổn hại tới thể diện các trưởng bối. Nhưng, ba của tôi rất giận...” Cô xoay người qua, mỉm cười, “Còn nữa nha, hiện tại, tôi đang giữ một số tư liệu rất phấn khích, ắt hẳn sẽ có nhiều người cảm thấy rất hứng thú...”

— Xin tôi, Mục Thiên Nam! Mở miệng, xin tôi đi!

Mục Thiên Nam hất mái tóc bị Chu Uy An tát rơi xuống mi mắt, mỉm cười, đáp: “Người cô yêu không phải tôi, mà là tự tôn của cô!”

Đến hiện tại, Mục Thiên Nam cũng đã cẩn thận ngẫm lại những chuyện trước đây anh không muốn nghĩ. Chẳng hạn như tại sao cô ta lại xuất hiện bên cạnh anh.

Thứ Chu Uy An muốn, chính là người có thể thỏa mãn tự tôn của cô ta.

Một tự tôn cực kỳ cao quý nha!

Ngay khi đối phương còn đang ngây ngẩn, anh lại tiếp lời, “Có lỗi quá, nhưng mong cô chuyển lời với ba cô một câu, Mục Thiên Nam đã chuẩn bị xong rồi!”

Cô ta vừa lấy lại tinh thần sau từ ‘tự tôn’ ấy, lại nghe người nọ nói: “Nhưng mong cô đừng nên khiêu chiến với cực hạn của tôi — Tốt nhất là đừng động tới ‘cậu ấy’!”

Chu Uy An nhắm hai mắt lại, mở cửa ra.

— Buồn cười thật! Anh không yêu tôi, vì tôi rất ‘tự tôn’?

— Còn ‘cậu ấy’ thì thế nào! Là một người không cần tự tôn, hay một người không biết xấu hổ?

Mục Thiên Nam, anh là thằng khốn nạn!

56. Chương 56: Pn2

.

— Đây là những hồi ức cho sự kiện đó.

[Một]

Một khi Mục Gia Hùng đối diện với Mục Thiên Nam – người có khuôn mặt giống anh trai của ông đến bảy phần, ông sẽ thấy bất an, bất an vì chuyện ông đã làm năm đó. Thật ra thì mọi chuyện cũng rất đơn giản, Mục Gia Anh – anh trai của ông bị bệnh, trước lúc lâm chung đã để lại một bản di chúc và bản di chúc ấy có ảnh hưởng tới người em đã cúc cung tận tụy nửa đời mình với Mục gia. Lợi ích làm mờ mắt, ông sửa di chúc, tìm người bịt miệng người được nhận số gia tài thật sự – Việt Nam Tinh, thật ra thì đây cũng chỉ là uy hiếp thôi. Đáng tiếc, một khi có liên quan tới tiền, rất nhiều người sẽ không khống chế được hành vi của mình, ba người mà ông ta tìm đến thấy có cơ hội phát tài, nên đã thương lượng, bắt cóc lớn nhỏ ba người nhà Việt gia, đi thẳng hướng Nam, trốn tới Nam đảo. Chuyện này đã vượt ra ngoài dự đoán của Mục Gia

Hùng, cho nên ông ta không cách nào không chế được. Đến khi cảnh sát đuổi tới nơi, ba tên cướp nọ đã chạy mất, chỉ còn hai đứa trẻ tám tuổi quỳ bên vách đá khóc gào, gọi ‘mẹ’.

Mục đích ban đầu của Mục Gia Hùng là tiền và thế, chứ không muốn mạng.

Nhưng chuyện như thế đã xảy ra.

Vì không để chuyện mình có tham gia bị lộ ra ngoài, trong lúc giao dịch, ông đã thành công xử lý ba tên cướp đó, đồng thời cũng để bản thân mình thoát hiểm. Sự việc qua đi, các cổ đông ở Mục thị đều chú ý tới việc này, cho nên mọi chuyện không như ông ta đã dự liệu, ông ta tính toán kỹ lưỡng lại, sau cùng cũng chấp nhận nhượng bộ một phần trong bản di chúc, tỷ như, để di mạch Mục thị nhận tổ quy tông.

Nhưng, tới nay ông ta vẫn không hiểu gì về chuyện yêu hận giữa anh hai ông và Việt Nam Tinh. Sao họ lại yêu nhau, sao lại tách ra, tại sao hai đứa con trai sinh đôi, lại chỉ thừa nhận một đứa...

Nhưng, hiện tại suy nghĩ, có ích gì đây?

Năm mươi năm, hơn nửa đời người, ông ta đã có được, cũng đã mất đi, ông ngồi nhìn trời đêm, thở dài. Tiền và quyền, khá cho tiền và quyền...

[Hai]

Mục Thiên Nam tìm người bạn cũ ở Mỹ, cái anh chàng tình báo cuồng ấy, để nhờ giúp đỡ. Tuy hai người không thân, nhưng tình cảm lại rất sâu nặng. Tất nhiên, đó lại là một câu chuyện khác, tạm thời không nhắc tới. Mục Thiên Nam nghĩ, giờ đang có cơ hội tốt, anh vừa muốn rời khỏi Mục gia thì Chu Uy An đã cho anh ngay một cơ hội. Đừng bảo anh thấy áy náy với cô ta, vì anh không có thứ đó. Anh chỉ có thể nhịn, để cô ta tát anh một cái. Nhưng chuyện quan trọng trước mắt chính là phải giải quyết mớ tư liệu của anh và Đan Giai Nguyệt, nếu để tiết lộ ra ngoài thì biết tính sao đây! Anh đã nghĩ ra một cách, lấy gậy ông đập lưng ông — Đó là tìm những ‘tư liệu’ có liên quan tới Chu Uy An hoặc Chu thị, làm vật ngang giá trao đổi với đối phương. Khi chuyện kết thúc, anh báo đáp người bạn tình báo cuồng ấy bằng hai từ ‘Rất tốt’.

Khi một người phụ nữ chuyển từ yêu sang hận, thì đó chưa phải là cách giải quyết cho tất cả, dĩ nhiên, nhiều năm về sau, Mục Thiên Nam mới ngộ ra được điều này.

[Ba]

Sự biến động của Mục thị khiến cả thị trường nháo động. Thái tử Mục Thiên Nam muốn tách khỏi gia tộc, trù mạt chính Chu thị ngang nhiên đối đầu với Mục thị – gia tộc đứng đầu thị trường điện tử, đã tạo thành một đề tài nóng hổi. Chuyện này hầu như chiếm cứ hết trang đầu của các báo, nào là giải trí, tài chính, kinh tế, hầu như đâu đâu cũng có cả. Chu ** tiểu thư cùng công tử Mục ** đã xảy ra ***, hoặc là những câu chuyện ân thù đầy huyết lệ của người đứng đầu Mục gia, hoặc là sự phân tích về trận chiến giữa Mục thị VS Chu thị...

Mục Thiên Nam nghĩ, để Đan Giai Nguyệt đi là quyết định chính xác. Người đơn thuần, tốt nhất vẫn luôn đơn thuần như thế.

— Bởi vì cậu là của tôi, cho nên tôi quyết định xây cho cậu một căn nhà ấm áp.

Lúc Mục Thiên Nam đi chỉ mang theo cổ phần của công ty ‘Long Tường’, bởi vì, dường như, người ‘cha’ trên danh nghĩa ấy từng dùng tên giả ‘Mục Long Tường’ để tiếp cận mẹ anh, trên di chúc của ông ấy cũng có nhắc, ‘Long Tường’ thuộc về Việt Nam Tinh.

Xem như tiếp quản di vật vậy! Cũng có thể coi như số vốn bắt đầu sự nghiệp của mình.

Về mặt sự nghiệp, Mục Thiên Nam đã chọn như vậy.

[Bốn]

Vì sự nghiệp, Mục Thiên Nam lại trở về với cuộc sống độc lập như lúc anh còn ở Mỹ. Một ngày làm việc hai mươi giờ, bận rộn tới nỗi anh không còn thời gian để nhớ ai đó nữa. Nguy cơ mai phục khắp nơi, nhưng người đàn ông tài trí ấy đã dựa vào khả năng, bản lĩnh của mình, cùng với thỏa thuận anh đã đạt được với Thiên Hưng trong ba ngày tới Nam đảo, mở cho Long Tường một đường máu.

Đó là chuyện sau khi Đan Giai Nguyệt đã đi khỏi ba tháng, tiếp đó, anh lại bắt đầu thấy nhớ người yêu của mình, nhưng, thời cơ vẫn chưa đến. Mục Gia Hùng và Chu thị bắt tay giảng hòa, sau nữa, Chu Uy An tiếp quản công ty gia đình, cô ta muốn dựa vào đó để đối phó Mục Thiên Nam. Những chuyện trước đây, không phải anh cho rằng tôi quá trơ trẽn hay sao? Cô nghĩ, vậy tôi sẽ quyết đấu với anh trên thương trường, để anh biết thế nào là lễ độ?

Thương trường, tuân theo quy luật riêng của nó, mạnh được yếu thua, cũng vừa lúc để nữ cường nhân vừa nhậm chức này trở tài của mình.

Chiến tranh lại nổ ra.

— Cho nên mới nói, tốt nhất là đừng đắc tội với phụ nữ.

[Năm]

Đàn ông rất hiếu chiến, tất nhiên Mục Thiên Nam cũng thế. Nếu như anh ta muốn, hoặc kiên quyết bảo vệ thứ gì đó, anh ta sẽ trở thành một chiến sĩ không biết mệt mỏi. Mục Thiên Nam nghĩ, có thể Đan Giai Nguyệt sẽ rất cô đơn, nhưng khi anh thành công đánh lui Chu thị, cũng thành công đưa Long Tường ra thị trường nước ngoài, đã là chuyện bảy tháng sau.

Trong lúc đó, họ đã bỏ qua một cái Tết, có thể nói, đó chính là thời điểm tồn vong của công ty và hai người cũng không qua lại một câu nào, họ cách xa nhau bảy tháng.

Vừa đáng thương, vừa buồn cười, lại vừa ăn ý đến đáng sợ.

Mục Thiên Nam nghĩ, không có Đan Giai Nguyệt, có lẽ anh cũng có thể sống như bình thường. Nhưng, khi có cậu ta, cuộc sống của anh lại tràn đầy màu sắc.

Ngay khi anh thấy nhớ Đan Giai Nguyệt thì cậu em trai đã biến mất bảy tháng đột nhiên gọi điện thoại đường dài về. Việt Phồn Tinh đi thẳng vào vấn đề, hỏi Mục Thiên Nam có còn sống hay không? Nếu sống không nổi thì cứ nói, hiện tại anh ta còn rất nhiều tiền, số tiền đó là di sản mẹ hai người để lại và thu nhập trong mấy năm nay của anh ta. Mục Thiên Nam nghe vậy, bật cười, bảo sống rất tốt, cảm ơn. Anh còn nói thêm, chuyện xưa đúng y như em đã đoán, y sư đại nhân.

Vào phút cuối cùng, Việt Phồn Tinh lại dùng giọng điệu vô cùng bi thống nói với anh mình: “Anh hai, em vừa chat webcam với Tiểu Đan, Tiểu Đan, anh ấy...” Vừa nói tới đó, đầu bên kia đã vang lên tiếng tút tút.

— Đan Giai Nguyệt sao vậy?

Người đàn ông luôn luôn bình tĩnh ấy như mất hết hình tượng, bật dậy, luống cuống.

Có thật sự là, không có Đan Giai Nguyệt, cuộc sống của anh có còn bình thường được nữa chẳng?

— Không phải đâu.

Việt Phồn Tinh nhú mày, nhìn chiếc điện thoại vừa mới bị anh ngắt cuộc gọi, anh hất mái tóc màu vàng, híp đôi mắt màu lam, thu hút rất nhiều tầm nhìn của cả nam lẫn nữ trên xe bus. Anh cười, nghĩ, trên đời này làm sao tìm được một người lương thiện hơn anh cơ chứ? Thế rồi, anh lại theo bản năng nhớ tới cậu trai đã hết lòng yêu anh nhưng lại bị anh một tay đẩy ra — Ôi trời, hiện tại anh nên nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi cô công chúa Ấn Độ kia mới đúng, dù sao thì anh cũng đã rời khỏi Ấn Độ rồi, anh phải chuyển một trạm khác, chắc là đã để người ta đợi lâu rồi đúng không nào? Tuy nhiên, theo đuổi cô ấy đúng là vất vả lắm nha...

[Sáu]

Mục Dĩ cũng rất khó xử khi bị kẹt giữa cha mình và Mục Thiên Nam, nguyên do mà Mục Thiên Nam rời khỏi Mục thị, cậu cũng đã đoán được ít nhiều. Cậu nghĩ, năm đó, người làm sai là cha cậu, nhưng đó là cha cậu, cho nên cậu cũng phải theo phe cha mình đúng không? Vì thế mà cậu đã ‘tuyệt giao’ với Mục Thiên Nam mấy tháng, trong mấy tháng đó, cha đưa cậu sang Mỹ, có lẽ là cha cậu nghĩ nếu Mục thị có xảy ra chuyện gì, cậu cũng sẽ không chịu ảnh hưởng. Cậu tán thành lối suy nghĩ của Mục Thiên Nam, nếu chỉ là một trận chiến nho nhỏ mà Mục thị đã bị diệt, vậy chứng tỏ là Mục thị đã tới số, vả lại, do cậu học tập không đến nơi đến chốn, không giúp được gì, đó cũng là sự thật. Bởi vậy, đối với những gì cậu đã học, cậu

bỗng có một cái nhìn mới. Cũng may là Mục thị không sao cả, hai nhà nhất thời nổi giận, cho đến lúc gặp khó khăn, muốn phát triển trong chốn thương trường này, lại bắt tay. Nghỉ hè, Mục Dã trở về, cậu phát hiện, mâu thuẫn giữa cha cậu và Mục Thiên Nam không phải không giảng hòa được, chẳng qua là họ cần một khoảng thời gian để nguôi ngoai đi. Cậu đến gặp anh Thiên Nam, rồi lại tới thăm ‘vùng núi’ mà anh Giai Nguyệt đang ở, cậu phát hiện, thì ra tình yêu cũng có thể như thế. Sau nữa, cậu đến công ty thực tập hai tháng, coi như vận dụng những gì cậu đã học được vậy. Kế đó, cậu phải quay về. Quay về Mỹ, tiếp tục việc học.

Tháng sáu.

Mục Dã xuống máy bay, ra khỏi sân bay, đứng trước cửa phi trường, đột nhiên, cậu quay đầu lại — trông thấy —!!!

Cậu cúi đầu, tự giấu bản thân mình.

— Đây là nước Mỹ, sao ‘anh ta’ có thể ở đây chứ?

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/niem-vui-lon>